

บทที่ 4**การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก**

เพื่อให้การทำวิจัยในครั้งนี้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น จึงมีการใช้วิธีทางมานุษยวิทยาเพิ่มเติมโดยจะใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ขับรถไมโครบัสในเขตกรุงเทพมหานคร โดยในการสัมภาษณ์นั้น จะใช้วิธีการไปสัมภาษณ์ตามท่าปล่อยรถไมโครบัสบริเวณถนนศรีนครินทร์ บริเวณหมู่บ้านนักศึกษา บริเวณหมู่บ้านประชาชนิเวศน์ 3 บริเวณสวนสยาม บริเวณทุ่งครุ รวมทั้งสิ้น 20 ตัวอย่าง ในการสัมภาษณ์นั้น จะใช้นามสมมติ กับผู้ถูกสัมภาษณ์ทั้งหมด จากนั้นก็จะสรุปผลตามวิธีการทางมานุษยวิทยา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเต่า
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ท่ารถไมโครบัส บริเวณทุ่งครุ
กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2539
เวลา 11.00 น.

ลักษณะทางสังคม

นายเต่าเป็นชายไทย อายุ 46 ปี เกิดที่เกาะก้อท่าเรือ จังหวัดอยุธยา ปัจจุบันแต่งงานแล้ว มีบุตร 1 คน เป็นชายอายุ 15 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครอบครัวของนายเต่าอาศัยอยู่ที่หอพักบริเวณบางกอกน้อย

บุคลิกภาพ

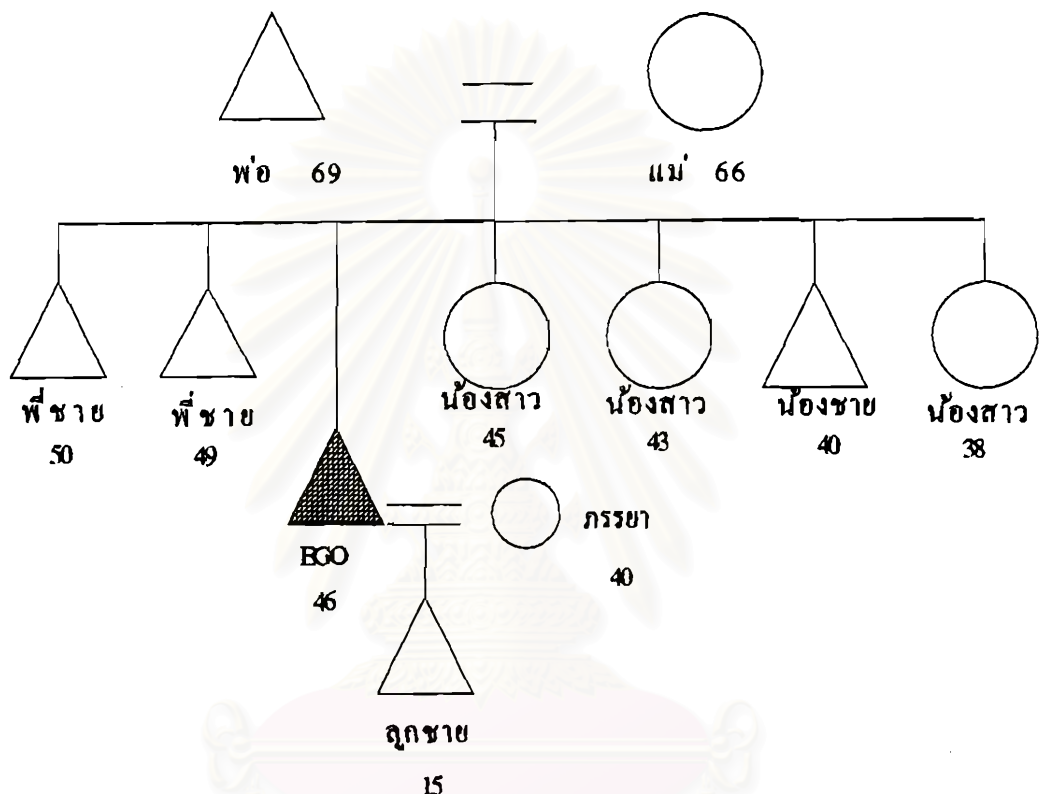
นายเต่าเป็นชายมีรูปร่างค่อนข้างเตี้ย สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างท้วม ผิวดำแดง ผอมสัน ลักษณะท่าทางเป็นคนที่สุขุม การตอบคำถาม เต็มไปด้วยความมั่นใจ เป็นคนที่มีความเป็นกันเองพอสมควร

ประวัติชีวิต

นายเต่าเป็นคนอยุธยาโดยกำเนิด ครอบครัวของนายเต่า มีอาชีพทำนา นายเต่าจบการศึกษาแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากจบการศึกษาก็บวชเป็นเณรที่วัดในจังหวัดอยุธยา บวชได้ 2 พรรษา หลังจากนั้นก็เข้ากรุงเทพในปี พ.ศ. 2519 และมาศึกษาต่อ

ชั้น ป.7 ในโรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ นายเดามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด 7 คน เป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 3 คน

ครอบครัวและเครือญาติ

เดามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 7 คน เป็น ชาย 4 คน และหญิง 3 คน เนื่องจากการทำนาในปัจจุบันมีปัญหาหลายอย่าง เช่น ไม่มีแรงงาน รวมถึงราคาของข้าวไม่คุ้มกับการลงทุน ทำให้พี่น้องของเดาต่างก็มุ่งหน้าเข้ามาหางานในกรุงเทพมหานคร ยกเว้นน้องสาวคนสุดท้ายที่อยู่คอยดูแลพ่อและแม่ ซึ่งมีอายุมากในด้านอาชีพของทางบ้านนายเดา คือการทำนาแต่ปัจจุบันเนื่องจากพี่น้องของเดาต่างก็เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ หมด ทำให้พื้นที่นาว่าง ทำให้รายได้ก็ไม่ดี และไม่ได้สม่ำเสมอ แต่พี่น้องแต่ละคน ก็จะส่งเงินเดือนมาให้ทางบ้านด้วย ซึ่งก็เพียงพอที่จะใช้จ่ายได้

ส่วนในครอบครัวของนายเดานั้น อาศัยอยู่ที่พาร์ตเมนต์บริเวณบางกอกน้อย โดยอาศัยอยู่กัน 3 คน พ่อ แม่ ลูก ความเป็นอยู่ของครอบครัวนี้ มีความเป็นอยู่อย่างประหยัด

เพราะรายได้ของครอบครัวมีทางเดียว คือเงินเดือนของนายเต๋า และยังมีค่าใช้จ่ายหลายอย่าง แต่ครอบครัวของนายเต๋าก็มีความสุข เนื่องจากนายเต๋าเป็นคนที่ไม่ดื่มสุราและสูบบุหรี่

ชีวิตประจำวัน

นายเต๋าทำงานขับรถไมโครบัสในกะเช้า คือ 05.00 - 12.00 น. เต๋าจะตื่นนอนประมาณ 3 และประมาณ 3 ครั้ง จะออกมารอรถ จะถึงอยู่ประมาณ 4 จากนั้นก็จะทานข้าว เสร็จแล้วก็ลงซื้อพร้อมกับนำรถออกในเที่ยวแรก การวิ่งรถจะวิ่งได้ประมาณ 1 รอบครึ่ง จะถึงอยู่ประมาณ 12.00-03.00 แต่ถ้ารถติดอาจจะถึงตอนเย็นก็ได้ เมื่อกลับถึงอยู่ก็จะเช็ดตัวล้างรถให้ผลัดบ่ายแทน จากนั้นก็จะกลับบ้าน เต๋าจะหยุดในวัน เสาร์ วันหยุดนี้ จะทำกับข้าวทานกันเอง เป็นส่วนใหญ่ ส่วนในวันธรรมดาจะซื้อข้าวแกงมาทาน มื้อประมาณ 50-80 บาท จะทานกัน 3 คน นายเต๋าจะเข้านอนไม่เกิน 21.30 ชีวิตจะดำเนินอยู่อย่างนี้เป็นประจำ

การประกอบอาชีพ

หลังจากเข้ามากรุงเทพเต๋าได้สมัครงานที่โรงงานต่อเรือโดยมีหน้าที่เป็นช่างต่อเรือ อยู่ต่อเรือแห่งนี้ตั้งอยู่ที่บางรัก นายเต๋าทำงานที่ต่อเรือนี้ได้ 20 ปี หลังจากนั้นจึงลาออกเนื่องจากรายได้ไม่เพียงพอเพราะต้องเลี้ยงเมียและลูก นายเต๋าก็สมัครไปทำงานที่ประเทศมาเลเซียโดยนายเต๋าทำงานในตำแหน่งช่างในโรงงานกลั่นน้ำมันได้เงินเดือน 11,000 บาท นายเต๋าทำงานได้ประมาณ 2 ปีจึงกลับเมืองไทย เนื่องจากทนคิดถึงบ้านและลูกเมียไม่ไหว จากการไปทำงานที่ประเทศมาเลเซียนายเต๋าสามารถเก็บเงินได้พอสมควร เมื่อกลับมาจึงนำเงินไปซื้อที่ดินที่จังหวัดอยุธยาและได้มาสมัครงานเป็นพนักงานขับรถไมโครบัสได้ 2 ปีแล้ว ในส่วนของอาชีพขับรถไมโครบสนั้น นายเต๋าเห็นว่าเป็นอาชีพที่ไม่หนักเกินไปและมีเวลาอยู่กับครอบครัวพอสมควรรายได้ก็พอใช้จ่ายภายในครอบครัว และยังมีเหลือส่งไปยังที่บ้านให้พ่อและแม่บ้าง ในส่วนของเพื่อนร่วมงานนั้น เต๋าจะไม่ค่อยมีปัญหาเนื่องจากเต๋าเป็นคนที่มีอัธยาศัยดีและมีน้ำใจจึงเป็นที่รักของเพื่อนร่วมงาน ทำให้เต๋ามีความสุขกับงาน

ชีวิตในอนาคต

เต๋าทุดถึงอนาคตว่ายังอยากขับรถไมโครบัสไปซักกระยะหนึ่งเพื่อที่จะเก็บเงินชักร้อนเพื่อเอาไปเปิดร้านขายของชำที่ต่างจังหวัด เพราะครอบครัวของเต๋่าไม่ชอบบรรยากาศรวมถึงสภาพแวดล้อมของกรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นาย บุญช่วย
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรค คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล้อขรตไมโครบัส บริเวณ ถนน ศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2539
 เวลา 19.00 น.

สถานภาพทางสังคม

บุญช่วยเป็นชายไทยอายุ 25 ปี เกิดที่อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา จบการศึกษาระดับ ป.ว.ช. จากวิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่ ปัจจุบันมีอาชีพขับรถไมโครบัสอย่างเดียว ปัจจุบันยังเป็นโสด

บุคลิกภาพ

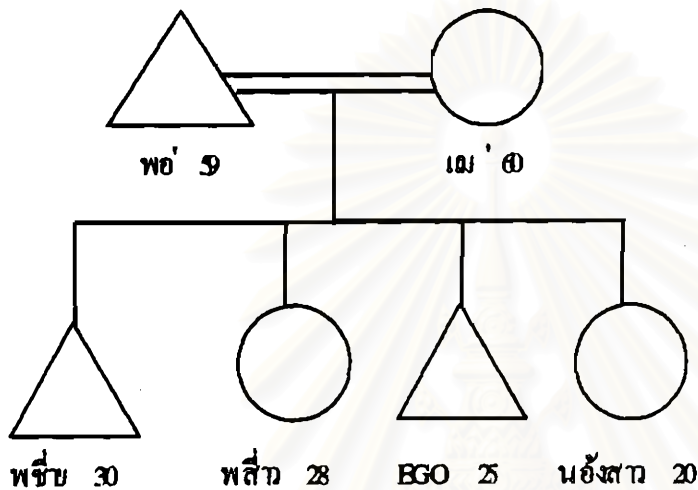
บุญช่วยเป็นคนรูปร่างสันทัด ผิวคล้ำ สูงประมาณ 170 เซนติเมตร เป็นคนไทยแท้ ใบหน้ารูปไข่ คิ้วคดดำ ลักษณะเป็นคนทางภาคใต้อย่างชัดเจน เป็นคนมีความรู้ สังกัดจากการตอบคำถาม มีความมั่นใจในตัวเอง และฉลาดตอบ

ประวัติชีวิต

บุญช่วยเกิดที่อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ครอบครัวของบุญช่วยมีอาชีพทำสวนยางพารา โดยครอบครัวของบุญช่วยมีที่สวนยางประมาณ 15 ไร่ ซึ่งก็ถือว่าเป็นครอบครัวที่ไม่ยากจนนัก บุญช่วยเริ่มการศึกษาชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนในอำเภอจะนะ เมื่อจบชั้นมัธยม

ศึกษาปีที่ 3 จึงลาออกมาเรียนที่วิทยาลัยเทคนิค โดยเรียนในสาขาช่างยนต์ โดยตั้งความหวังไว้ว่าอยากเปิดอู่ซ่อมรถยนต์ แต่เมื่อเรียนจบแล้ว บุญช่วยอยากที่จะเข้ามากรุงเทพฯ เนื่องจากเบ็๋อ จึงเดินทางมาพร้อมเพื่อน

ครอบครัวและเครือญาติ

บุญช่วยมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน บุญช่วยเป็นคนที 3 ครอบครัวของบุญช่วยเป็นครอบครัวที่มีความสุข และเป็นครอบครัวที่มีความอบอุ่นมาก เนื่องจากพ่อของบุญช่วย เป็นครู ทำให้มีวิธีในการดูแลลูกอย่างถูกต้อง พี่น้อง ของบุญช่วยจะได้รับการส่งเสริมเต็มที่แล้วแต่ความถนัด

ชีวิตประจำวัน

บุญช่วยจะตื่นนอนประมาณ 04.00 น. จะทำธุระส่วนตัว และออกจากบ้าน 04.20 น. ก็จะทานข้าวที่อู่รถ ซึ่งบุญช่วยบอกว่าสะดวก และประหยัด จากนั้นก็จะออกรถในเที่ยวแรกประมาณ 05.00 วันหนึ่งๆ บุญช่วยจะวิ่งรถได้ประมาณ 2 รอบ ซึ่งบางวันก็ได้ 2 รอบครึ่ง ขึ้นอยู่กับสภาพการจราจร บุญช่วยจะกลับถึงอู่ประมาณ 13.00 น. ก็จะทานข้าวที่อู่ หรือในครอบครัวก็จะกลับมาทำกับข้าวกินที่บ้านกับเพื่อนเวลาที่เหลือในช่วงบ่ายก็พักผ่อน หรือก็ไปหาเพื่อน วันหยุดของบุญช่วยคือวันเสาร์ ในวันหยุดนี้บุญช่วยจะไปเที่ยวกับแฟน บุญช่วยจะดำเนินชีวิตไปแบบนี้เกือบทุกวัน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจรรยา

ปัญหาการจรรยาของกรุงเทพมหานครในความคิดของบุญช่วยคิดว่า เนื่องจากการวางแผนของกรุงเทพไม่เหมาะสม คือการจะติดต่อธุรกิจหรือราชการต่างเข้ามาในตัวเมือง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาโรคติด ถ้าเราสามารถกระจายส่วนราชการที่ต้องมีประชาชนมาติดต่อ หรือแหล่งธุรกิจออกไปยังชานเมือง หรือบริเวณปริมณฑล ก็จะทำให้การจรรยาที่นั่นไม่มากระจุกอยู่ในเมือง และยังเป็น การกระจายรายได้ไปยังชานเมืองอีกด้วย บุญช่วยกล่าวว่าเห็นด้วยกับการที่ย้ายสถานที่ราชการ เช่น กองหนังสือเดินทางย้ายไปอยู่บริเวณเมืองทองธานี ทำให้จะติดต่อไม่ต้องเข้ามาในเมืองและมีการจรรยาหนาแน่น และปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ จำนวนรถในปัจจุบันรัฐบาลควรออกกฎหมายให้การเป็นเจ้าของรถ ยากกว่าในปัจจุบันนี้ เช่น ให้ผ่อนชำระได้เพียง 12 เดือน เป็นอย่างมาก และผู้ที่มีสิทธิขั้รถได้นั้นต้องมีงานทำมากกว่า 3 ปี ขึ้นไป จะทำให้จำนวนรถจะน้อยลง สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้รถติดคือ มารยาทในการใช้รถใช้ถนน ควรมีน้ำใจให้กันบ้าง

การประกอบอาชีพ

เมื่อบุญช่วยจบการศึกษา ระดับ ป.ว.ช. จากจังหวัดสงขลาแล้วก็ได้ เข้ามา กรุงเทพมหานคร งานแห่งแรกที่ทำเป็นศูนย์รถยนต์โตโยต้าในตำแหน่งช่างเครื่อง ซึ่งได้เงินเดือน 6,500 บาท ทำได้ 3 ปี จึงย้ายออกมาอยู่ศูนย์รถยนต์ฮอนด้า อยู่ฮอนด้าได้ประมาณ 2 ปี จึงลาออก เนื่องจากมีปัญหา กับเพื่อนร่วมงาน จากนั้นก็ว่างงานได้ 5 เดือน จึงมาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส บุญช่วยเข้ามาขับรถไมโครบัสได้ประมาณ 8 เดือนแล้ว รู้สึกว่าจะต้องเครียดกับการจรรยา อย่างมาก ถึงแม้จะเป็นงานที่ไม่หนักหนาแต่ก็เครียดมาก บุญช่วยคิดว่าจะทำงานขับรถนี้อีกประมาณ 5-6 เดือน เก็บเงินได้สักก้อนหนึ่งก็จะกลับบ้าน

ชีวิตในอนาคต

บุญช่วยต้องการที่จะกลับไปบ้านช่วยพ่อแม่ทำสวนยางพาราเนื่องจากพี่น้องแต่ละคนก็มีงานการทำที่ดี ไม่มีใครจะดูแลสวนยาง บุญช่วยจึงต้องไปช่วยพ่อแม่ดูแล

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นาย บุญมาก
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่ารถโดยสารไมโครบัส บริเวณ สวนสยาม
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2539
 เวลา 13.00 น.

สถานภาพทางสังคม

บุญมากเป็นชายไทย อายุ 28 ปี เกิดที่จังหวัดขอนแก่น จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันประกอบอาชีพขับรถไมโครบัสอย่างเดียว ยังไม่ได้แต่งงาน ทักอาศัยที่ห้องเช่า บริเวณหน้ารามคำแหง

บุคลิกภาพ

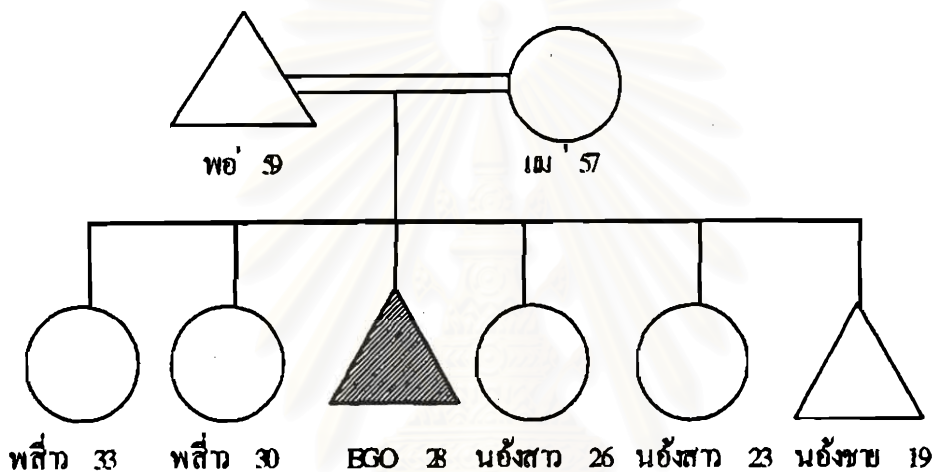
บุญมากเป็นคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่พูดภาษากลางได้ชัดเจน ผิวดำแดง สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างสันทัด ผอม มีความเข้าใจในการตอบคำถามพอสมควร พูดค่อนข้างติดอ่าง

ประวัติชีวิต

บุญมาก เกิดมาในครอบครัวที่ประกอบอาชีพทำนา เหมือนกับเพื่อนบ้านในจังหวัดขอนแก่น ครอบครัวของบุญมากนั้นมีที่ทางพอประมาณ โดยเป็นพื้นที่นาของตัวเอง รายได้จึงเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่ต้องเสียค่าเช่า แต่เนื่องจากพ่อแม่มีลูกมาก การส่งเสียเล่าเรียนจึงทำได้

แค่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พี่น้องของบุญมากมีทั้งหมด 6 คน ส่วนใหญ่จะจบแค่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถ้าใครอยากเรียนต่อก็ต้องเรียนให้ได้ตัวเอง แต่บุญมากเป็นเด็กที่เรียนอยู่ในชั้นไม่ดีมากจึงไม่ได้รับทุน จึงต้องลาออกมา ช่วยพ่อแม่ทำนา หลังจากช่วยพ่อแม่ทำนาได้สักระยะหนึ่ง ก็คิดเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพมหานคร

ครอบครัวและเครือญาติ

บุญมากมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 6 คน เป็นชาย 3 หญิง 3 บุญมากเป็นคนที่ 3 ของครอบครัว ครอบครัวของบุญมากมีความสนิทสนมกันพอสมควร บุญมากจะสนิทกับน้องชายคนที่ 4 มากเพราะสมัยเด็กจะไปเที่ยวด้วยกัน จะรู้ใจกันเนื่องจากอายุใกล้เคียงกัน ปัจจุบันทั้งพ่อและแม่ของบุญมากยังมีชีวิตอยู่ พี่น้องส่วนใหญ่จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพ ทุกวันนี้รายได้ส่วนหนึ่ง บุญมากจะส่งไปให้พ่อกับแม่ที่จังหวัดขอนแก่นเนื่องจากอายุที่มากขึ้น จึงไม่สามารถทำนาได้ ปัจจุบันบุญมีพักอยู่ที่ห้องเช่า แถวรามคำแหง อยู่กับเพื่อนซึ่งขับรถไมโครบัสด้วยกัน โดยเช่าอยู่เดือนละ 1,500 บาท โดยออกกันคนละครึ่ง

ชีวิตประจำวัน

บุญมากจะตื่นนอนประมาณ 10.00 น. หลังจากนั้นก็จะอาบน้ำแต่งตัวประมาณ 11.00 น. จะออกจากบ้าน ถึงท่ารถประมาณ 11.45 ก็จะรับประทานอาหารเช้าบริเวณท่ารถ อาหารที่

รับประทานจะเป็นข้าวราดแกง บุญมากบอกว่าราคาถูกและอร่อยด้วย จากนั้นก็จะเข็นตั้ซื้อลงเวลา และออกรถเที่ยวแรกในช่วงบ่ายจะกลับถึงท่ารถประมาณ 23.00 - 23.30 น. เมื่อมาถึงท่ารถเสร็จแล้ว ก็จะเข็นตั้ซื้อลงเวลา แล้วก็กลับบ้าน ชีวิตประจำวันของบุญมากไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง แต่ในบางครั้งบุญมากก็จะขับรถแทนเพื่อนร่วมงานที่ลา ก็จะได้ค่าวิ่งพิเศษอีก การขับรถของบุญมากจะขับไปเรื่อยๆ จะไม่แข่งกับรถคันอื่นๆ ทำให้ยังไม่ได้รับการร้องเรียนจากผู้โดยสารเลย วันหยุดของบุญมากคือวันหยุดหัตถ์สบัติ ในวันหยุดนี้ บุญมากมักจะชวนเพื่อนไปดูภาพยนตร์หรือไม่ก็ไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า แลวรามค่าแพง

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

การจราจรในปัจจุบันนี้ขึ้นอยู่กับผู้ใช้รถใช้ถนนทุกคน ควรจะมีน้ำใจให้กัน บุญมากสังเกตในบางครั้งปัญหาการจราจรที่เกิดขึ้นเกิดจากการไม่ยอมกัน ทำให้ต่างคนต่างไปไม่ได้ ซึ่งถ้าเริ่มต้นจากจุดที่เล็กที่สุด คือตัวบุคคลได้แล้ว ปัญหาต่างๆ ก็จะคลี่คลายลงไปได้ เพราะต่อให้สร้างถนนไปอีกกี่สายแต่รถก็เพิ่มขึ้นทุกวัน ก็คงไม่สามารถแก้ปัญหาได้ บุญมากย้ำถึงการแก้ปัญหาการจราจรในตัวบุคคลมากที่สุด ส่วนรถไมโครบัสนั้น ถ้าประชาชนหันมาสนใจหรือโดยสารรถไมโครบัสมากกว่าปัจจุบันนี้ ก็จะทำให้ปัญหาจราจรลดลงได้ และคิดว่าประชาชนที่ใช้รถส่วนบุคคลอยู่ควรหันมาใช้บริการของขนส่งมวลชนให้มากขึ้น บุญมากยังให้ความเห็นว่าไม่ควรอนุมัติให้รถส่วนบุคคลที่มีผู้โดยสารน้อยกว่า 2 คน เข้ามาวิ่งในเขตจราจรหนาแน่น เช่น สีลม สุรวงศ์ ฯลฯ

การประกอบอาชีพ

เมื่อบุญมากจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก็ได้เดินทางเข้ามากรุงเทพมหานคร โดยมาอาศัยอยู่กับญาติ และทำงานแห่งแรกเป็นเด็กติดรถส่งของ ทำได้ 4 ปี จึงลาออกมาขับแท็กซี่ ขับแท็กซี่ได้ 5 ปี เห็นว่ารายได้ที่ได้นั้นลดลง เนื่องจากปัจจุบันจำนวนรถแท็กซี่นั้นมีมาก ต้องแข่งกันแย่งผู้โดยสาร และเป็นอาชีพที่เสี่ยงอันตรายกับพวกมิจฉาชีพ จึงทำให้บุญมากเลิกขับแท็กซี่ จึงได้หันมาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส บุญมากขับรถไมโครบัสได้ 2 ปีแล้ว รู้สึกว่าเป็นงานที่สบาย เงินเดือนก็พอใช้ รายได้ของบุญมากจะอยู่ประมาณ 10,000 บาท

ชีวิตในอนาคต

บุญมากต้องการที่จะศึกษาต่อ อยากรอบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และถ้ามีโอกาสจะเรียนในระดับมหาวิทยาลัยต่อไป เพื่อที่จะหางานทำและมีรายได้ดีกว่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นาย บุญมี
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่ารถไมโครบัส บริเวณ หมู่บ้านประชานิเวศน์ 3
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2539
 เวลา 17.00 น.

สถานภาพทางสังคม

บุญมีเป็นชายไทย อายุ 37 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครอบครัวของบุญมีประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวของบุญมีเป็นครอบครัวที่ไม่ร่ำรวย ในปัจจุบันนี้บุญมีมีอาชีพขับรถไมโครบัสเพียงอย่างเดียว สมรสแล้ว มีบุตร 1 คน เป็นหญิงอายุ 9 ปี

บุคลิกภาพ

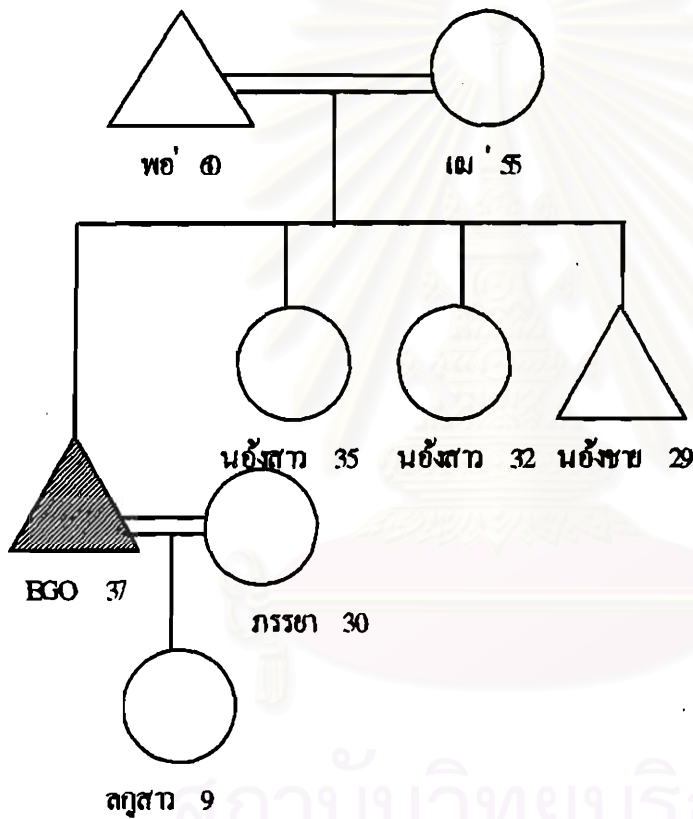
บุญมี เป็นคนที่มีนิสัยดี เป็นกันเอง เป็นคนที่เสียงดัง การตอบคำถามเสียงดังชัดเจน ใบหน้าคมสัน ผิวขาว สูงประมาณ 170 เซ็นติเมตร รูปร่างค่อนข้างอ้วน การแต่งกายสะอาด

ประวัติชีวิต

นายบุญมี เกิดที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ในครอบครัวที่มีอาชีพรับจ้าง โดยพ่อและแม่ของบุญมีจะทำหน้าที่รับจ้างตกแต่งตามบ้าน มีรายได้อยู่ในขั้นพอใช้ บุญมีเริ่มเข้าเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนใกล้ๆ บ้าน เมื่อจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก็ลาออก เนื่องจากพ่อแม่ อาชุนามากแล้ว และรายได้ก็ไม่มี จึงต้องลาออกมา เพื่อทำงานโดยทำงานเป็นคนเช็คสต็อกสินค้าในโรงงาน เงินเดือน 3,000 บาท ทำได้ 2 ปี จึงลาออกมาขับรถประจำทางสาย 36 ขับได้ประมาณ 6 ปี ก็ได้ข่าวการรับสมัครพนักงานขับรถไมโครบัส จึงลาออกมาสมัครงาน ปัจจุบันนี้ บุญมีมีบุตรแล้ว 1 คน

ครอบครัวและเครือญาติ

บุญมีมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน บุญมีเป็นลูกผู้ชายคนโต ส่วนน้องสาวทั้งสองคน แต่งงานไปแล้ว และได้แยกไปอยู่อีกครอบครัวหนึ่ง คงเหลือแต่น้องชายคนสุดท้ายที่ยังไม่มีครอบครัว ช่วยดูแลพ่อแม่ ซึ่งพี่น้องของบุญมีทั้งหมดก็มียางานทำหมดทุกคนแล้ว โดยทุกคนจะส่งเงินให้พ่อแม่ใช้คนละ 2,000 บาท ส่วนครอบครัวของบุญมี เมื่อแต่งงานแล้วก็ได้มาซื้อบ้านอยู่แถวสุขาภิบาล เป็นบ้านทาวน์เฮาส์

ชีวิตประจำวัน

บุญมีเข้าเวรขับรถในช่วงบ่าย บุญมีจะตื่นนอนประมาณ 09.00 น. อาบน้ำ ทำธุระส่วนตัว 11.00 น. จะออกจากบ้าน ถึงที่ท่าประมาณ 11.30 น. ก็จะทานข้าวที่บริเวณอุดร ในหมู่บ้าน ประชานิเวศน์ 3 อาหารที่รับประทานจะเป็นประเภทข้าวราดแกง ราคาประมาณ 15 บาท จากนั้นก็จะไปเซ็นด์ซื้อเพื่อนำรถออกเที่ยวแรก ในช่วงบ่าย ในวันหนึ่งบุญมีจะขับรถได้ประมาณ 2 รอบ แต่ละรอบจะใช้เวลาประมาณ 4-5 ชั่วโมง บุญมีจะมาถึงท่าในรอบสุดท้ายประมาณ 22.00 - 23.00 แล้วแต่สภาพการจราจรว่าจะติดมากหรือน้อย เมื่อมาถึงที่ท่าก็จะกลับบ้าน โดยจะแวะตลาดได้รุ่งหน้าหมู่บ้าน เพื่อจะแวะทานข้าว บุญมีจะถึงบ้านประมาณเที่ยงคืน ก็จะอาบน้ำและพักผ่อน ชีวิตประจำวันก็จะปกติอย่างนี้ตลอด บุญมีจะได้หยุดวันพุธ ส่วนในเรื่องการดูแล อบรมลูกนั้น บุญมีจะไม่ค่อยมีเวลาพักจึงเป็นหน้าที่ของภรรยาในการดูแลลูก

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

บุญมีกล่าวถึงปัญหาจราจรว่า ถ้าทุกอย่างยังไม่ได้รับการแก้ไข การจราจรในอนาคตสัก 2 ปี ข้างหน้า จะไม่มีถนนให้รถวิ่ง การแก้ไขปัญหาคควรจะช่วยให้รวดเร็วและเฉียบขาด ควรออกกฎหมายให้เด็ดขาด เช่น ห้ามรถเก่าวิ่งในเขตเมืองชั้นใน หรืออาจจะมีการจัดรถวิ่งสลับวัน ซึ่งค่าทุกคนมัวแต่เห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละก็จะไม่สามารถแก้ปัญหาอะไรได้เลย และในการทำงานของบุญมีนั้น รายได้ก็จะขึ้นอยู่กับสภาพการจราจรด้วย ถ้าวันไหนรถติดมากก็จะวิ่งได้ทีวน้อย รายได้น้อย แต่ถ้าวันไหนการจราจรติดขัดคนน้อย ก็จะวิ่งได้ทีวนมากเพิ่มขึ้น รายได้ก็มากขึ้นด้วย บุญมียังกล่าวว่าในปัจจุบันนี้ รถเก๋งส่วนบุคคลมีจำนวนมากขึ้น ควรมีการจำกัดรถเหล่านี้ เพราะรถเหล่านี้จะใช้อัตราส่วนคือ 1 คน ตักรถ 1 คัน และพวกนิสิต นักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ไม่ควรให้มีการนำรถส่วนตัวมาใช้ เพราะไม่มีความจำเป็น ซึ่งจริงๆ แล้ว รัฐบาลควรมีการกำหนดสถานที่เรียนให้อยู่ในบริเวณใกล้บ้าน ซึ่งเด็กสามารถไปกลับเองได้โดยไม่มีอันตราย ทำให้ผู้ปกครองไม่ต้องเป็นห่วงจะได้ไม่ต้องไปรับไปส่ง เพราะจะสังเกตเห็นได้ว่าในช่วงเวลาโรงเรียนเข้าและโรงเรียนเลิกนั้น บริเวณหน้าโรงเรียนจะมีรถติดขัดมาก เนื่องจากรถของผู้ปกครองที่มารับส่งนักเรียนมีจำนวนมาก และสำหรับพวกนิสิต นักศึกษา ควรให้พักที่หอพักของมหาวิทยาลัย เพราะนอกจากจะไม่มีอันตรายเนื่องจากอยู่ในความดูแลของอาจารย์แล้ว นักศึกษาเหล่านี้ก็สามารถเดินทางไปเรียนได้ โดยไม่ต้องมีรถส่วนตัวทำให้ลดประมาณรถในท้องถนนลงได้มาก เพราะจะสังเกตเห็นได้ง่าย คือในช่วงปิดเทอมนั้น รถแทบจะไม่ติดเลย

และปัญหาอีกอย่างคือ รถแท็กซี่มีเตอร์ ควรมีการจำกัดปริมาณรถได้แล้ว จะสังเกตเห็นว่าในบางครั้ง รถติดตามสี่แยก จะเห็นรถแท็กซี่เหล่านี้ จอดติดติดกันยาวโดยไม่มีผู้โดยสารเลย ประมาณ 10 คัน ก่อให้เกิดการสูญเสียพลังงาน เพิ่มมลภาวะ และก่อให้เกิดปัญหาการติดและบุณมียังได้กล่าวว่าควรให้ประชาชนที่มีรถส่วนตัวหันมาใช้รถไมโครบัสให้มากขึ้น เพราะถ้าประชาชนหันมาใช้เพิ่มมากขึ้น ไมโครบัสก็จะนำกำไรมาพัฒนาการบริการรถไมโครบัสให้เพิ่มเส้นทางได้ดีและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

การประกอบอาชีพ

หลังจากที่ได้จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว บุญมีก็ได้ออกมาช่วยพ่อแม่ จัดสวนตามบ้าน ทำได้สักระยะหนึ่ง ก็ต้องเลิก เนื่องจากพ่อแม่มีอายุมากขึ้น และบุญมีก็ไม่สามารถทำงานตามพ่อได้ เพราะคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถทางด้านนี้ จึงเลิกและหันมาขับรถส่งของที่บริษัทเฟอร์นิเจอร์แห่งหนึ่ง โดยมีหน้าที่ส่งของไปตามบ้านลูกค้า ที่มาส่งเฟอร์นิเจอร์ที่ร้าน ซึ่งทำได้ประมาณ 3 ปี จึงลาออกมา เป็นคนขับรถให้นายจ้างคนหนึ่ง ซึ่งการทำงานที่นี้ บุญมีบอกว่าสบายและมีความสุขที่สุด เพราะเป็นงานขับรถอย่างเดียว คือ ตอนเช้าก็ขับรถไปส่งเจ้านายที่บริษัทแล้วก็ว่าง พอตอนเย็นก็ขับรถกลับบ้าน กินอยู่กับเจ้านาย บุญมีทำหน้าที่นี้ได้เกือบ 10 ปี จึงต้องลาออกเนื่องจากบุญมีมีครอบครัว ทำให้เกิดความไม่สะดวกสบาย เมื่อลาออกก็กลับมาอยู่ที่บ้าน ก็มาสมัครเป็นคนขับรถไมโครบัส อาชีพขับรถไมโครบัสนี้ บุญมีบอกว่าถึงจะไม่สบายเท่ากับงานขับรถให้เจ้านายแต่ก็ไม่หนักมาก บุญมีขับรถไมโครบัสได้ 2 ปี แล้ว บุญมีรู้สึกชอบอาชีพนี้ ในการขับรถของบุญมี เคยเกิดอุบัติเหตุเพียงครั้งเดียว คือเมื่อต้นปี 39 โดยเบียดกับรถประจำทาง แต่รถประจำทางเป็นฝ่ายผิด จึงไม่โดนหักเงินค่าประกัน เงินเดือนที่ได้รับในปัจจุบัน ประมาณ 10,500 บาท ซึ่งนับว่าเป็นรายได้ดีทีเดียว

ชีวิตในอนาคต

บุญมีจะขับรถไมโครบัสไปเรื่อยๆ เพราะนอกจากการขับรถแล้ว ก็คงไม่สามารถที่จะไปทำอะไรได้อีก

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเอ
 ผู้สัมภาษณ์ นาย กงพรรณ กงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล้อขรตไมโครบัส บริเวณถนนศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 13.00 น.

ลักษณะทางสังคม

เอเป็นชายไทยอายุ 28 ปี เกิดที่จังหวัดนครสวรรค์ จบการศึกษาระดับปวช. สาขาช่างยนต์ จากวิทยาลัยเทคนิคนครสวรรค์ ปัจจุบันขับรถไมโครบัสและเอได้ศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช เอ แต่งงานแล้ว เมื่อไม่นานมานี้เอง ยังไม่มีบุตร

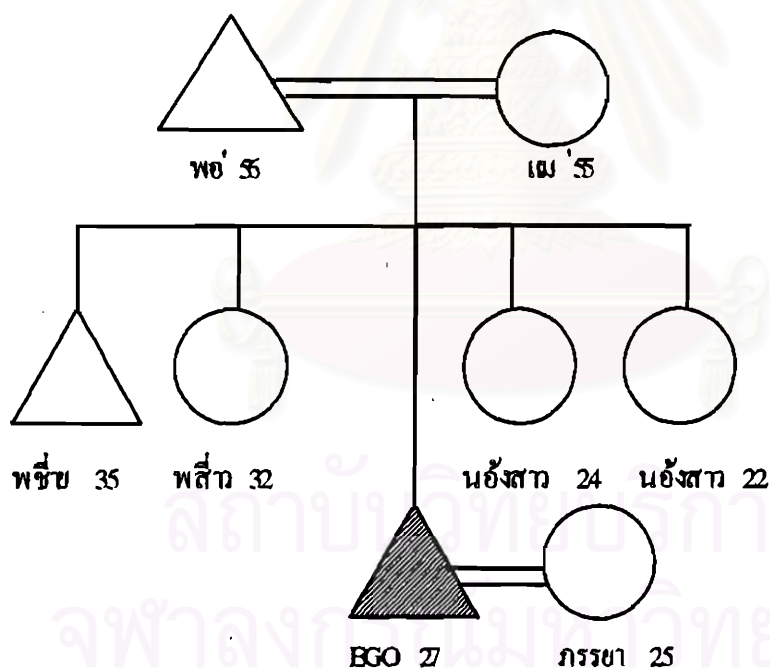
บุคลิกภาพ

เอรูปร่างผอม สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ผอมตรงยาว ผิวคล้ำ ริมฝีปากคล้ำ เนื่องจากสูบบุหรี่ เอเป็นคนเงียบ ไม่ค่อยพูดสังเกตุได้ จากการตอบคำถามจะตอบคำถามจะตอบสั้นๆ ง่ายๆ เป็นคนมีเหตุมีผลในการตอบคำถาม เป็นคนที่มีความรู้พอสมควร สังเกตจากการใช้คำในการให้สัมภาษณ์ การแต่งกายของเอ ดูสะอาด ปราณีตเพราะเสื้อกางเกงจะเรียบ มีกลิ่นสะอาด

ประวัติชีวิต

เอ เกิดที่จังหวัดนครสวรรค์ ที่บ้านมีอาชีพขายข้าวสาร เอไม่ใช่คนเรียนเก่ง จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนพระบางวิทยาคม หลังจากนั้นก็เข้าเรียนต่อที่วิทยาลัยเทคนิค นครสวรรค์ จบชั้น ปวช. หลังจากนั้นก็มาช่วยแม่ขายข้าวสาร แม่ของเอจะสอนให้ลูกทุกคน มีความขยันและให้มีความตั้งใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เอเคยคิดที่จะเปิดร้านซ่อมเครื่องยนต์ที่บ้านของตน แต่ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากขาดเงินทุน จึงได้ไปทำงานเป็นช่างเครื่อง พอมีรายได้ก็จะแบ่งให้กับแม่บ้าง ส่วนพ่อของเอนั้น เสียชีวิตไปตั้งแต่เอเป็นเด็กแล้ว จึงเหลือแม่เพียงคนเดียว

ครอบครัวและเครือญาติ

เอมีพี่น้องทั้งหมด 5 คน เอเป็นลูกคนที่ 3 มีพี่ชาย 1 คน พี่สาว 1 คน และมีน้องสาว 2 คน พี่ชายและพี่สาวของเอนั้น แต่งงาน มีครอบครัวแล้ว พี่ชายนั้นแยกไปอยู่กับครอบครัว ส่วนพี่สาวนั้น อยู่กับแม่และน้องๆ ส่วนตัวเอนั้น ปัจจุบันแต่งงานแล้ว และอยู่กับภรรยา ในกรุงเทพมหานคร โดยเช่าพาร์ทเมนต์อยู่แถวถนนสุขาภิบาล 3 ค่าเช่ารวมค่าน้ำค่าไฟ เดือนละ

ประมาณ 3,000 บาท เธอและภรรยายังไม่มีบุตร เนื่องจากเพิ่งจะแต่งงานได้ไม่ถึงปี เธอกลับบ้านไปเยี่ยมแม่บ่อยๆ โดยจะพาภรรยาไปทุกครั้งทำให้ครอบครัวมีความสุขสนทนากันชีวิตประจำวัน

เธอออกจากอพาร์ทเมนต์ประมาณ 04.30 น. มาที่ท่ารถไมโครบัส รับประทานอาหารที่ท่ารถ และนำรถออกในเวลา 05.00 น. โดยขับรถจากท่ารถไมโครบัสบริเวณถนนศรีนครินทร์ ไปถึงท่ารถพุทธมณฑลสาย 2 เมื่อไปถึงที่ท่ารถพุทธมณฑลสาย 2 ก็จะได้พักเพื่อรอปล่อยรถกลับมาที่ถนนศรีนครินทร์อีกครั้งหนึ่ง ชีวิตก็จะเป็นอย่างนี้ทุกวัน ในวันหนึ่งเธอทำงานประมาณ 8 ชั่วโมง เมื่อเลิกงานแล้ว เธอกลับมานอนพักอ่อน ที่อพาร์ทเมนต์ เพื่อรอเวลาเลิกงานของภรรยา เธอก็จะขับมอเตอร์ไซด์ไปรับภรรยา เสร็จแล้วก็ไปทานอาหารเย็นหรือไม่กี่พาภรรยาไปเดินเล่นตามศูนย์การค้าย่านรามคำแหง เธอถือโอกาสไปเยี่ยมแม่ที่จังหวัดนครสวรรค์ในวันหยุดบ่อยๆ หรือถ้าไม่ได้ไปเยี่ยมแม่ เธอก็จะพาภรรยาไปเที่ยวต่างจังหวัด

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

เธอได้ให้ความเห็นว่าปัญหาการจราจรมีผลมาจากตัวบุคคลเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ความเห็นแก่ตัวในการขับรถ ความมั่งง่าย ทำให้บุคคลพวกนี้ มองข้ามสิ่งเล็กน้อยที่พวกเขาคิดไม่ถึงว่าจะเกิดปัญหาการจราจรได้ เช่น

- การจอดรถไม่เป็นที่
- การกลับรถในที่ห้ามกลับ
- ในช่องทางรถเดียวแต่ใช้เป็นทางตรง
- การข้ามถนน ไม่ข้ามในทางข้าม หรือข้ามถนนในขณะที่เป็นสัญญาณไฟเขียว

การแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ เธอให้ความเห็นว่าต้องเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีความเข้มงวดกวาดขันให้ผู้ที่ใช้รถใช้ถนนปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ ประกอบกับต้องมีการปลูกฝังจิตสำนึก ให้ผู้ที่ใช้รถใช้ถนนเห็นความสำคัญของมารยาทในการใช้รถใช้ถนนอย่างองข้ามสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเป็นหนึ่งในสาเหตุในหลายๆ สาเหตุของปัญหาการจราจร ซึ่งถ้ามีการเข้มงวดและการปลูกฝังจิตสำนึกแล้ว ก็จะทำให้ปัญหาการจราจรลดลงได้บ้างไม่มากนัก โดย

ส่วนตัวของเธอแล้ว ในการขับรถ เธอจะปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเข้มงวด และก็พยายามบอกกับเพื่อนที่ขับรถไม่โครบัสด้วยกัน ให้ช่วยกันปฏิบัติตามกฎจราจรและจะช่วยลดปัญหาการจราจร และจะช่วยลดอุบัติเหตุด้วย

การประกอบอาชีพ

หลังจากที่จบการศึกษาระดับ ปวช. แล้ว ก็ทำงานช่วยเหลือแม่อยู่ระยะหนึ่ง จึงออกไปทำงานเป็นช่างเครื่องตามที่เรียนมา จากนั้นก็เข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร ทำอยู่ในบริษัทแห่งหนึ่ง มีหน้าที่เป็นพนักงานขาย ต่อมาก็ได้พบประกาศทางหนังสือพิมพ์ ว่าบริษัทบางกอกไมโครบัส รับสมัครพนักงานขับรถ เธอรู้สึกสนใจ จึงได้มาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส ขณะนี้ คนได้ขับรถไมโครบัสได้ประมาณ 1 ปี แล้ว การขับรถไมโครบัส ในปัจจุบัน เธอรู้สึกพอใจ และมีความสุข เพราะไม่เหนื่อยมาก เนื่องจากเป็นรถปรับอากาศ และเกียร์ก็เป็นเกียร์อัตโนมัติ ทำให้ไม่เมื่อยล้า เวลาจอดติด จะมีก็แต่เรื่องปัญหาจราจร ซึ่งบางครั้งทำให้เอะใจ และอีกสิ่งหนึ่งที่เธอชอบ คือจะทำงานเลิกเวลาประมาณเที่ยง เธอจะมีเวลาว่างในช่วงบ่าย เพื่อพักผ่อนหรือไม้อ่านหนังสือ สำหรับเรื่องรายได้นั้น เธอมีรายได้ประมาณ 10,000 บาท ซึ่งเป็นรายได้ที่เธอพอใจ

ชีวิตในอนาคต

เธอลำว่าเธอจะขับรถไมโครบัสไปอีกสักระยะหนึ่ง และจะลงเรียนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเปิด และจะหางานใหม่ที่มีรายได้ดีกว่านี้ เพราะในอนาคตก็ต้องมีลูก จึงอยากให้อ自己有ชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายชัย
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส บริเวณสวนสยาม มีนบุรี
กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน 2539
เวลา 12.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ชัยอายุ 38 ปี เกิดที่จังหวัดพิษณุโลก จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนโพธิ์สารศึกษาจังหวัดนครสวรรค์ ปัจจุบัน ชัย ประกอบอาชีพขับรถไมโครบัสอย่างเดียว สมรสแล้ว มีบุตร 1 คน เป็นหญิง อายุ 8 ปี ภรรยาเป็นลูกจ้างของบริษัทแห่งหนึ่งบริเวณถนนรามคำแหง ชัยและครอบครัวเช่าบ้านอยู่ ใกล้กับที่ทำงานของภรรยา ซึ่งสะดวกในการเดินทางไปทำงานทั้งของภรรยาและตัวนายชัยเอง

บุคลิกภาพ

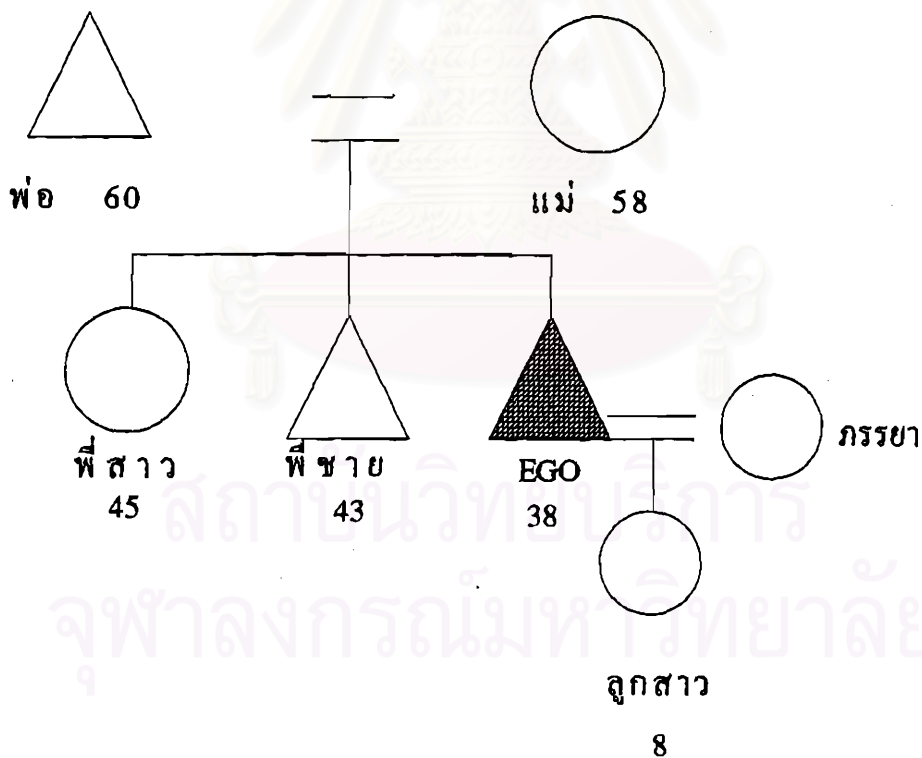
ชัยเป็นชายที่มีรูปร่างสูงบาง ผิวเหลือง ผมสั้น บริเวณหน้าผากมีแผลเป็นซึ่งเกิดจากอุบัติเหตุตั้งแต่ตอนเด็ก ชัยเป็นคนที่มีนิสัย ร่าเริง คุยสนุกและมีอารมณ์ขัน ชอบเล่นฟุตบอลเป็นพิเศษ จึงรู้เรื่องราวการแข่งขันฟุตบอลทั้งในและต่างประเทศพอสมควร การแต่งกายของชัยนั้น ชัยชอบแต่งกายแบบง่ายๆ ไม่พิถีพิถันมากนัก

ประวัติชีวิต

ชัยเกิดที่จังหวัดพิษณุโลก มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ชัยเป็นคนที่ 3 ครอบครัวชัยได้ย้ายไปอยู่จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งแต่ชัยอายุได้ประมาณ 3-4 ปี และชัยได้เข้ารับการศึกษที่โรงเรียนโพธิ์สารศึกษานจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

พ่อแม่ของชัยนั้นมีอาชีพขายข้าวแกง ซึ่งอยู่ติดกับโรงเรียนที่ชัยเรียนอยู่ ในยามว่างชัยก็มาช่วยพ่อแม่ขายด้วย หลังจากชัยจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ชัยยังคงอยู่กับครอบครัวและช่วยทางบ้านทำข้าวแกงขายอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินทางเข้ามาหางานในกรุงเทพกับเพื่อนอีกสองสามคน และได้งานทำอยู่ในกรุงเทพจนถึงปัจจุบัน

ครอบครัวและเครือญาติ

ชัยมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 3 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 2 คน

ชัยเป็นคนที 3 ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นไปได้ด้วยดี ชัยจะสนิทกับพี่น้องทั้ง 2 คน ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ปัจจุบันยังคงมีการติดต่อกันอยู่ เพราะเวลาชัยเกินทางกลับไปนครสวรรค์ก็จะพบพ่อแม่ และที่ทุกคน เพราะที่คนโตของชัย ยังไม่มีครอบครัวและยังคงอยู่กับพ่อแม่ ส่วนที่คนรอง มีครอบครัวแล้ว แต่ยังคงอยู่ในจังหวัดเดียวกันจึงทำให้พบกันได้ง่าย

ความสัมพันธ์ในครอบครัวของชัยนั้น เนื่องจากชัยทำงานพลัดเช้า เลิกบ่าย แล้วก็กลับบ้าน มีการพูดคุยปรึกษากับภรรยาในทุกเรื่องเมื่อมีปัญหา เมื่อมีเวลาว่างก็จะพาภรรยาและลูกมาเที่ยวบ้าง

ชีวิตประจำวัน

ชัยจะตื่นนอนประมาณ ที 3 ครั้ง อาบน้ำแต่งตัว ขับรถจักรยานยนต์มาถึงท่าปล่องรถประมาณที 4 กว่า พอที 5 ชัยก็จะนำรถออกเป็นเที่ยวแรก วันหนึ่งจะวิ่งรถได้ประมาณ 3 เที่ยว ชัยจะกลับมาถึงที่ท่ารถประมาณ 13.00 น. ก็จะทานอาหารเที่ยงบริเวณท่ารถ จากนั้นก็จะกลับบ้านพักผ่อน การดำเนินชีวิตของชัยก็จะปฏิบัติอย่างนี้สม่ำเสมอ

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ชัยกล่าวถึงปัญหาการจราจรในปัจจุบันว่า นับวันการจราจรยิ่งทวีปัญหามากขึ้น โดยเฉพาะในเวลาเร่งด่วน เนื่องจากปัจจุบันคนหันมาใช้รถส่วนตัวกันมาก ปริมาณรถเพิ่มขึ้นทุกวัน แต่ถนนยังเท่าเดิม ซึ่งชัยเห็นว่าไม่สามารถแก้ปัญหาจราจรได้ และอีกกรณีที่ทำให้การจราจรติดขัดก็คือ การไม่เคารพกฎจราจร ผู้ใช้รถใช้ถนนยังขาดความเคารพในกฎจราจรอยู่มาก ยกตัวอย่างเช่น การจอดรถในที่ห้ามจอด ซึ่งชัยเห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจควรเข้มงวดกวัดขันให้มากกว่านี้

ชัยกล่าวเสริมในส่วนของผู้ใช้รถใช้ถนน ว่าน้ำใจบนท้องถนนก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญในการช่วยลดปัญหาจราจรได้ เพราะถ้าทุกคนมีน้ำใจ ก็จะช่วยให้การจราจรคล่องตัวได้ การปรับปรุงระบบขนส่งมวลชนให้มีประสิทธิภาพจะทำให้คนที่ใช้รถส่วนตัว หันมาใช้บริการของขนส่งมวลชนมากขึ้น ทำให้ปริมาณรถบนถนนลดลง รถไมโครบัสในความเห็นของชัย ก็เป็นระบบขนส่งมวลชนที่ดี อีกอย่างหนึ่ง ที่จะดึงดูดให้คนหันมาใช้บริการของรถไม

โครบัส แทนรดส่วนตัว แต่ยังคงการให้ความสนใจเท่าที่ควร หรืออาจจะเป็นเรื่องค่าโดยสารที่หลายๆ คนยังคิดว่ามีราคาสูงอยู่

การประกอบอาชีพ

เมื่อชัยจบการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ 6 แล้ว ชัยได้ช่วยทางบ้านขายข้างแกงอยู่ระยะหนึ่ง จากนั้นก็เข้ามาทำงานทำกับเพื่อนที่กรุงเทพ และได้งานในบริษัทแห่งหนึ่ง ซึ่งทำเกี่ยวกับการรับส่งสินค้า ทั้งในและนอกประเทศ ซึ่งชัยได้หัดขับรถในระหว่างที่ทำงานที่บริษัทแห่งนี้ จนได้รับมอบหมายให้ขับรถส่งสินค้า และเช็คสินค้าของบริษัท ต่อมาชัยได้ย้ายไปเป็นพนักงานขับรถให้กับบริษัทขนส่งสาธารณะจำกัด โดยมีหน้าที่ขับรถผู้รับส่งพนักงานของบริษัท ที่จะต้องออกไปติดต่อกับงานข้างนอก ชัยทำงานที่บริษัทนี้นานพอสมควร จึงรู้สึกเบื่อหน่าย ก็พยายามดูประกาศรับสมัคร ทางหน้าหนังสือพิมพ์ จึงพบประกาศรับสมัครพนักงานไมโครบัส เนื่องจากเห็นว่ารายได้ดี จากนั้นชัยจึงได้เป็นพนักงานขับรถของบริษัทไมโครบัส

ชัยขับรถไมโครบัสได้เกือบปีแล้ว ยังไม่รู้สึกเบื่อเพราะได้เจอกับผู้คนมากหน้าหลายตา บางครั้งชัยได้สนทนากับผู้โดยสาร ที่โดยสารมาอย่างเป็นกันเอง ชัยกล่าวว่างานขับรถไมโครบัสเป็นงานที่ไม่หนักมาก แต่ก็จะต้องเจอกับปัญหาการจราจร แต่ชัยก็มีวิธีคลายเครียดอยู่หลายวิธีด้วยกัน เช่น การพูดคุยกับผู้โดยสาร หรือการฟังเพลง สำหรับรายได้ของชัยนั้น จะได้รับเงินเดือนเดือนละประมาณ หนึ่งหมื่นบาท และเมื่อรวมกับเงินเดือนของภรรยาแล้ว ก็จะพอเป็นค่าใช้จ่ายของครอบครัวได้ ส่วนที่เหลือชัยจะเก็บฝากธนาคารไว้ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในอนาคตของลูก ชัยเป็นคนขับรถที่มีมารยาท และปฏิบัติตามกฎจราจรจึงยังไม่ทำให้เกิดอุบัติเหตุเลย

ชีวิตในอนาคต

เนื่องจากชัยยังขับรถไมโครบัสได้ไม่ถึงปี ชัยจึงยังคงไม่คิดที่จะเปลี่ยนงานในตอนนี้ คงจะไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเบื่อ แล้วจึงคิดที่จะหางานใหม่ แต่ถ้ามีงานที่ดี และผลตอบแทนที่สูงกว่านี้ ชัยก็อาจจะไปทำงานที่ใหม่ได้ ส่วนในเรื่องของครอบครัวนั้น ชัยตั้งความหวังไว้ว่าจะให้ลูกๆ เรียนหนังสือในระดับที่สูง จนมาจะได้มีงานที่สบายๆ ทำ

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายคำ
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรค คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ท่าปลอ่ยรถไมโครบัส บริเวณหมู่บ้านนักศึกษา
กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2539
เวลา 13.00 น.

ลักษณะทางสังคม

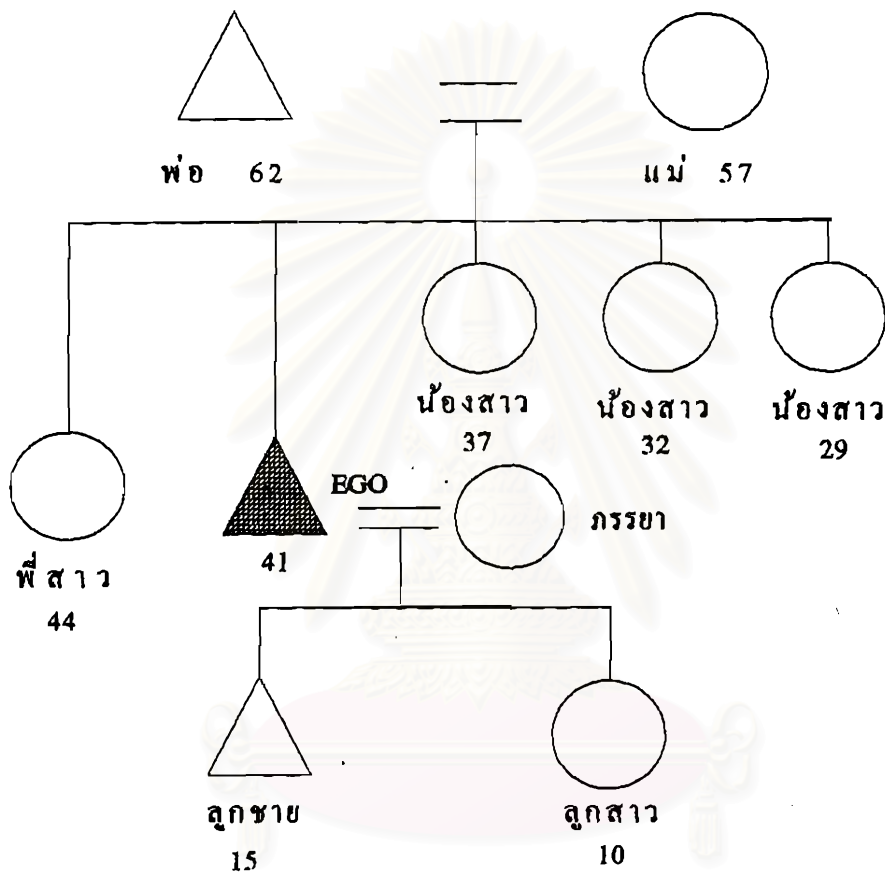
นายคำเป็นชายไทย อายุ 41 ปี เกิดเมื่อวันที่ 21 เมษายน 2498 ที่โรงพยาบาล
ประจำจังหวัดอุดรธานี ปัจจุบันประกอบอาชีพขับรถไมโครบัสอย่างเดียว ปัจจุบันสมรสแล้ว มี
บุตร 2 คน ชาย 1 คน หญิง 1 คน บุตรคนโตเป็นผู้ชาย อายุ 15 ปี จบการศึกษาเพียงมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 และกำลังทำงานในตำแหน่ง ช่างเครื่องในบริษัท บางกอกมอเตอร์ ซึ่งเป็นบริษัท
เดียวกับที่นายคำทำอยู่ ส่วนบุตรสาว เรียนหนังสือ อยู่ที่จังหวัด อุดรธานี โดยอาศัยอยู่กับพ่อ
และแม่ของนายคำ

บุคลิกภาพ

นายคำเกิดที่จังหวัดอุดรธานี ในครอบครัวของชาวนา ในหมู่บ้านของนายคำยึด
อาชีพทำนาเป็นส่วนใหญ่ รวมถึงครอบครัวของนายคำด้วย นายคำจึงมีความคุ้นเคยกับการทำนา
ตั้งแต่เด็ก และได้ช่วยพ่อ แม่ ทำนามาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งอายุเข้าเกณฑ์ที่จะเรียนหนังสือ จึง
เข้าเรียน แต่ พ่อ แม่ สามารถที่จะส่งเสียได้เพียงชั้น ป. 4 นายคำจึงออกมาทำงาน และในช่วงที่
ออกมาทำงานจึงได้พบกับภรรยา ในขณะที่นายคำอายุ 21 ปี ส่วนภรรยาอายุเพียง 15 ปี เนื่อง
จากพ่อแม่ของภรณานายคำ เห็นว่านายคำมีฐานะยากจน และงานที่ทำก็ไม่มั่นคง จึงไม่ยินยอม

ให้คบหากับนายคำ นายคำจึงพาภรรยาหนีไปด้วยกัน และได้ไปปลูกบ้านหลังคามุงแฝกอยู่
พร้อมกับรับจ้างซื้อของ รวมถึงขายแรงงานด้วย

ครอบครัว และ เครือญาติ

นายคำ มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 1 คน นายคำเป็น
บุตรชายเพียงคนเดียว เป็นคนที่ 2 เนื่องจากนายคำเป็นผู้ชายเพียงคนเดียว นายคำจึงเบียดเสมือนผู้
นำครอบครัวคนที่ 2 ของบ้านรองจากพ่อ เมื่อนายคำได้เข้ามากรุงเทพฯ ตั้งแต่อายุเพียง 21 ปี
ความสัมพันธ์กับพี่น้องจึงไม่ค่อยมีเท่าที่ควร แต่พี่น้องของนายคำก็ยังรักและนับถือนายคำ น้อง
สาวของนายคำ ปัจจุบันไปเป็นแม่ชานอยู่ที่ประเทศเยอรมัน นายคำมีบุตร 2 คน คนโตเป็นผู้ชาย
ส่วนคนเล็กเป็นผู้หญิง ปัจจุบันนายคำอาศัยอยู่กับภรรยาและลูกชาย ส่วนลูกสาวอยู่กับพ่อแม่ของ
นายคำ โดยนายคำได้ส่งเงินกลับไป เดือนละ 2,000 บาท ภรรยาของนายคำทำงานอยู่ที่โรงงาน

แถวบางนา ส่วนลูกชายทำงานเป็นช่างอยู่ที่ บริษัทบางกอกมอเตอร์ ครอบครัวยังมีนายคำเป็นครอบครัวที่กินอยู่ง่าย ส่วนใหญ่นายคำจะทานอาหารนอกบ้าน เนื่องจาก นายคำจะเริ่มงานเวลา 13.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่ภรรยาและลูกออกมาทำงานแล้ว ส่วนตอนเย็นนายคำจะกลับบ้าน เวลาประมาณเที่ยงคืน ภรรยาและลูกก็จะหลับหมดแล้ว ส่วนวันหยุด ก็จะไม่ต้องง่วน ภรรยากับลูกจะหยุดวันอาทิตย์ ส่วนนายคำจะหยุดวันพฤหัสบดี ปัจจุบันนายคำและครอบครัว เช่าฟาร์มเลี้ยงหมู อยู่บริเวณหัวหมาก เดือนละ 2,000 บาท

ชีวิตประจำวัน

เนื่องจากนายคำเข้าทำงานกะบ่าย นายคำจะตื่นนอนประมาณ 9.00 น. พอดอนเที่ยงจะนั่งรถมอเตอร์ไซค์ออกมาปากซอย เพื่อต่อรถไมโครบัสเข้ามาที่ท่า เนื่องจากไม่ต้องเสียค่าโดยสาร ถึงท่ารถประมาณ 12.30 น. จะมาทานข้าวที่ท่ารถ หลังจากนั้นจะเซ็นด์ซื้อลงเวลา เวลา 13.00 น. จึงนำรถออกจากท่าเป็นเที่ยวแรก จากนั้นนายคำจะวิ่งรถจนถึงที่ท่าบริเวณหมู่บ้านนักกีฬาประมาณ 23.00 น. จึงเซ็นด์ซื้อกลับ ก่อนกลับก็จะแวะทานข้าวบริเวณหน้าทางเข้าหมู่บ้านนักกีฬา จากนั้นก็จะนั่งรถจักรยานยนต์ รับจ้าง กลับบ้าน ถึงบ้านเวลาประมาณ 00.30 น. ชีวิตนายคำจะเป็นอย่างนี้เกือบทุกวัน เนื่องจากการขับรถไมโครบัสจะไม่ค่อยมีเวลาหยุดพัก เมื่อถึงวันหยุดคือวันพฤหัสบดี นายคำจึงนอนอยู่กับบ้าน ตลอดทั้งวัน เพื่อเป็นการพักผ่อน ซึ่งใน 1 สัปดาห์ นายคำจะได้หยุดทานข้าวพร้อมหน้าพร้อมตาครอบครัวเพียง 1 วัน คือวันพฤหัสบดี เป็นการทานอาหารมือเย็น ซึ่งส่วนใหญ่จะถามถึงเรื่องงานและเรื่องส่วนตัวว่ามีปัญหาหรือไม่ ประสิทธิภาพในการขับรถไมโครบัสของนายคำ ตลอด 1 ปี เกิดอุบัติเหตุเพียงครั้งเดียว ในสมัยที่นายคำมาขับรถไมโครบัสใหม่ๆ คือขับไปชนท้ายรถแท็กซี่ ในอุบัติเหตุครั้งนี้ นายคำเสียเงินไป 800 บาท หลังจากอุบัติเหตุคราวนั้น ทำให้นายคำเพิ่มความระมัดระวังในการขับรถมากขึ้น เพราะนายคำคิดว่านอกจากจะทำให้เสียเวลาแล้ว ยังทำให้เสียเงินอีก เพราะเงินแต่ละบาทที่หามาได้ ต้องแลกกับความเหนื่อยอย่างมาก

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายคำมีความเห็นว่า ถ้าเราสามารถชักชวนให้ประชาชน หันมาใช้ขนส่งมวลชนให้มากขึ้น ก็จะทำให้รถติดน้อยลง ดูจากจำนวนรถที่วิ่งบนถนนในแต่ละวัน ในแต่ละคันจะมีคนโดยสารเพียงคนเดียว หรืออย่างมาก 2 คน ซึ่งถ้าผู้โดยสารเหล่านี้หันมาใช้ รถเมล์ รถไม

โครบัส ฯลฯ ก็จะทำให้ปริมาณรถน้อยลง และปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ มารยาทในการขับรถ เช่นรถส่วนบุคคล นายคำกล่าวว่าคุณขับบางคนมักจะเสียวก็เสียวในทันที ทำให้รถข้างหลังต้องเบรก ทำให้เสียจังหวะ หรือแม้แต่รถเมล์หรือมินิบัส ซึ่งนายคำกล่าวว่าคุณไม่ค่อยมีมารยาทบนท้องถนน แต่นายคำเห็นใจคนเหล่านี้เนื่องจาก รถไม่ได้ติดเครื่องปรับอากาศ ทำให้เกิดอาการหงุดหงิดได้ง่าย

การจราจรที่ติดขัดในปัจจุบันนี้ ทำให้รายได้ ของนายคำลดลงด้วย เนื่องจากคนขับจะได้เปอร์เซ็นต์จากค่าตัว แต่วันหนึ่งๆ นายคำจะขับรถได้ประมาณวันละ 2 เที่ยว เที่ยวหนึ่ง จะใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมง เป็นอย่างต่ำ (1 เที่ยว คือ ไป + กลับ) ทำให้จำนวนผู้โดยสารที่ขึ้นมีจำนวนน้อยลง คือถ้ารถไม่ติดคนขับก็จะสามารถวิ่งได้มากเที่ยว

เกี่ยวกับการฝ่าฝืนกฎจราจร ทางรถไมโครบัสจะมีการอบรม ความรู้ให้แก่พนักงานขับรถทุกคน ก่อนเริ่มงาน ประมาณ 1 อาทิตย์ และจะมีนายตรวจคอยสำรวจและตรวจสอบ พฤติกรรมการขับรถของพนักงาน ตามป้ายรถเมล์ต่างๆ ถ้าพบว่าพนักงานขับคนไหน ทำผิด เช่นวิ่งรถในช่องทางขวา หรือผิดกฎอื่นๆ ก็จะรายงานไปทางบริษัทใหญ่ ซึ่งมีบทลงโทษไว้หลายอย่าง เริ่มตั้งแต่ ตักเตือน ปรับเงิน พักงาน ไปจนถึงไล่ออก ทำให้พนักงานขับรถมีความระมัดระวังมารยาทในการขับรถมากเป็นพิเศษ

นายคำจึงกล่าวว่า รถไมโครบัสเป็นรถที่ไม่ทำให้เกิดปัญหาจราจรเลย และยังเป็น การช่วยลดปัญหาจราจรอีกด้วย ถ้าคนที่มรดกหันมาใช้บริการรถไมโครบัส

การประกอบอาชีพ

เมื่อนายคำจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้ว ก็ไม่ได้ศึกษาต่อ จึงช่วยพ่อแม่ทำนา พออายุได้ 21 ปี จึงพาภรรยาหนีตามกันไป เนื่องจากพ่อแม่ฝ่ายหญิงก็คิดกัน ทั้งสองจึงรับจ้างซื้อของ ทำได้ประมาณ 6 เดือน จึงเลิกทำ เพราะคิดว่ารายได้ไม่พอกับแรงงานที่เสียไป นายคำจึงหันไปสมัครเป็นอาสาสมัครดินแดน (อ.ส.) ในจังหวัดอุดรธานี นายคำถูกส่งไปประจำการบริเวณแนวตะเข็บชายแดน เพื่อปราบปรามผู้ก่อการร้าย ตั้งหน้า ตั้งตา เก็บเงิน เมื่อเก็บเงินได้ประมาณ 20,000 บาท จึงลาออกมา รวมระยะเวลาที่เป็นอาสาสมัครดินแดนประมาณ 5 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 - 2525 เมื่อนายคำออกมา ก็นำเงินที่เก็บได้ ไปลงทุน ค้าไม้ นายคำเล่าว่ากิจ

การในตอนแรกนั้นก็ทำท่าจะไปได้ดี แต่ถูกเพื่อนที่ชักชวนให้มาทำไม้โกงไป จึงต้องหนีเจ้าหน้าที่ต่างๆ เข้ามากรุงเทพ ประกอบกับต้องการหางานใหม่ด้วย

นายคำเริ่มงานที่กรุงเทพด้วยการขับรถบรรทุกดิน บริเวณกรุงเทพ และปริมณฑล ทำได้ 4 เดือน จึงลาออกมา เนื่องจากมีปัญหาขัดแย้งกับเจ้าของรถ นายคำจึงมาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส ซึ่งการจะเป็นพนักงานขับรถไมโครบัสนั้นต้องมีเงินมัดจำ นายคำจึงต้องไปขยืมเงินเพื่อมาก่อน จึงเข้ามาทำงานได้ สำหรับงานขับรถไมโครบัสนี้ เดือนหนึ่งๆ สามารถทำรายได้ประมาณ 10,000 บาท แบ่งเป็น

1. เงินเดือน
2. เบอร์เซ็นต์จากตัว (ได้ใบละ 2 บาท 40 สตางค์)
3. เบี้ยขยัน

เบี้ยขยันนี้จะได้อีกเมื่อใน 1 เดือนมาทำงานครบทุกวัน ไม่ถูกร้องเรียนจากนายตรวจ หรือผู้โดยสาร และไม่เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งนายคำทำงานมา 1 ปี ไม่ได้อยู่เดือนเดียวคือเดือนแรก เนื่องจากเกิดอุบัติเหตุ

และจะมีรายได้จากการควง การควงคือการขับรถแทนคนที่ขาดในรอบเช้า ซึ่งจะได้เป็นเงินพิเศษ ซึ่งนายคำกล่าวว่าเขาพอใจกับรายได้ ซึ่งพอเลี้ยงครอบครัว และส่งให้ทางบ้าน และยังเหลือเก็บบ้าง ส่วนในเรื่องปัญหาในการทำงานนั้น นายคำบอกว่าไม่ค่อยมีปัญหาอะไร จะมีก็แต่ความเครียดเวลารถติด นายคำก็จะแก้เครียดด้วยการร้องเพลงเบาๆ หรือมองดูทิวทัศน์รอบๆ ซึ่งจะช่วยแก้เครียดได้บ้าง

ชีวิตในอนาคต

นายคำกล่าวว่า ในปัจจุบัน เขาพอใจกับอาชีพพนักงานขับรถไมโครบัสเนื่องจากเป็นอาชีพที่ทำรายได้ดีพอสมควร และมีความมั่นคง แต่คิดว่าจะทำอาชีพนี้ไปสัก 3-5 ปี เก็บเงินได้สักก้อน และส่งลูกสาวคนเล็กให้จบ ม. 6 ก็อยากจะออกรถกระบะ หรือรถ 6 ล้อ เพื่อเอาไว้ส่งผลไม้ เพราะนายคำมีญาติที่ปลูกผลไม้อยู่ จึงพอที่จะมีช่องทางในการทำมาหากิน และจะได้มีเวลาให้กับครอบครัวบ้าง ถึงจะเหนื่อยหน่อยก็ตาม

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายแดง
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ทำปล้อขรถไมโครบัส บริเวณหมู่บ้านนักศึกษา
หัวหมาก กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539
เวลา 10.00 น.

ลักษณะทางสังคม

แดงเป็นชายไทย อายุ 30 ปี เกิดที่จังหวัด อุบลราชธานี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบัน ประกอบอาชีพเป็นพนักงานขับรถไมโครบัสเพียงอย่างเดียว ปัจจุบันยังเป็นโสด อาศัยอยู่กับเพื่อน โดยการเช่าห้องอยู่แถวรามคำแหง

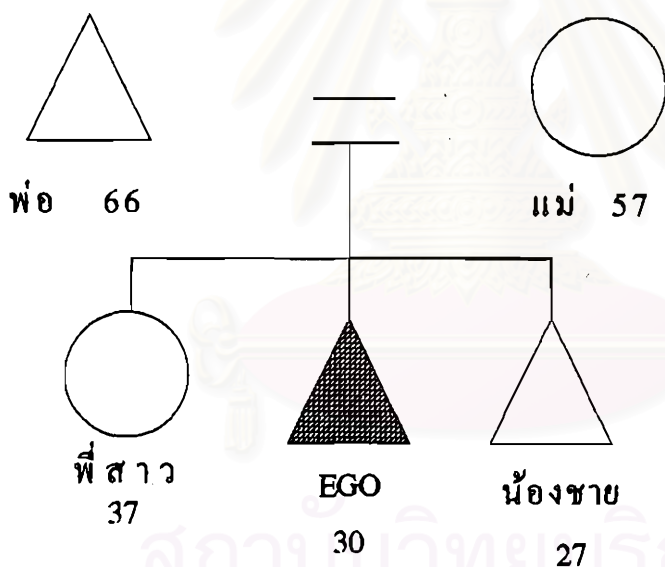
บุคลิกภาพ

แดงเป็นคนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใบหน้าจะออกไปทางจีน มีผิวค่อนข้างขาว ผมหักโสศ สูงประมาณ 170 เซนติเมตร น้ำหนักสมส่วน การแต่งกายสุภาพ มีความมั่นใจในตัวเอง

ประวัติชีวิตของแดง

แดงเกิดที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดอุบลราชธานี เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะ
ธรรมดา พ่อมีอาชีพเป็นการโรงอยู่ที่ศาลากลางจังหวัด ส่วนแม่รับจ้างซักผ้า เมื่อแดงอายุได้ 6 ปี
ก็เริ่มเข้าเรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว พ่อก็เกษียณ ทำให้มี
รายได้จากแม่ทางเดียว ทำให้เงินที่จะเรียนจึงไม่มี และเนื่องจากแดงยังมีน้องชายอีกคน แแดงจึง
จำเป็นต้องเรียนเพียงแต่ชั้นม. 6 แทนที่จะได้เรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสิ่งที่แดงต้องการ เมื่อ
แดงจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงต้องออกมาหางานทำในจังหวัดอุบลราชธานีเพื่อหารายได้จุนเจือ
ครอบครัวอีกทางหนึ่ง ทำให้ได้ตระหนักรู้หนึ่ง จึงคิดว่าจะเข้ามาทำงานที่กรุงเทพมหานคร

ครอบครัวและเครือญาติ

แดงมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 3 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 1 คน แแดง
เป็นคนที่ 2 ครอบครัวของแดงมีความสนิทสนมกันมาก แแดงได้กล่าวว่าพ่อและแม่ได้สอนลูกทุก
คน ให้มีความซื่อสัตย์ และให้ทำงานสุจริต

ปัจจุบันพี่สาวของแดง แต่งงานแล้ว และได้ไปอยู่กับสามีที่จังหวัดหนองคาย ส่วน
น้องชายกำลังทำงานอยู่ที่ศาลากลางจังหวัด

ชีวิตประจำวัน

แดงจะตื่นประมาณ 03.30 น. และจะทำธุรกิจส่วนตัว เวลา 04.00 น. จะออกจากบ้านพักแถวรามคำแหง และจะถึงที่อยู่ที่ประมาณ 04.30 น. จากนั้นก็จะทานข้าวบริเวณแถวท่ารถ หลังจากทานข้าวแล้ว ก็จะเซ็นด์ชื้อเพื่อรับรถ ออกรถประมาณ 05.00 น. นายแดงจะขับรถได้วันละประมาณ 3-4 เที่ยว และจะกลับมาถึงอู่ศรีนครินทร์ เวลา 13.00 น. หลังจากเซ็นด์ชื้อเพื่อส่งมอบรถแล้วก็จะออกมาทานข้าวแถวรามคำแหง หลังจากนั้น อาจจะกลับบ้าน หรือไปหาเพื่อน และจะกลับบ้านตอน 21.00 น. ชีวิตประจำวันของนายแดงก็จะปฏิบัติอย่างนี้เป็นกิจวัตร

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ปัญหาจราจรในปัจจุบันนี้ แแดงคิดว่าแก้ไขได้ยาก เนื่องจาก จำนวนรถที่เพิ่มขึ้นทุกวัน ซึ่งจะสร้างถนนก็ไม่เพียงพอ และเนื่องจากในกรุงเทพ มีรถหลายประเภท แต่ละประเภทก็สร้างปัญหาจราจรทั้งนั้น เช่น รถเมล์ และ รถมินิบัส จะขาดความเป็นระเบียบ ก็จะชอบวิ่งออกช่องทางที่ 2 และเมื่อจะถึงป้าย จึงหักเข้า ทำให้เสียช่องทางรถแท็กซี่ รถพวกนี้จะมุ่งแต่หาผู้โดยสาร ทำให้รถที่ตามมาเกิดการชุลอตัว นายแดงกล่าวว่า ปัญหาจราจร นอกจากจำนวนรถแล้ว สิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่ง คือ มารยาทในการขับรถ ในปัจจุบันมารยาทของคนขับรถในกรุงเทพนั้น จะพบได้ยาก ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมการใช้รถใช้ถนน อย่างมีมารยาท และถูกกฎหมาย ในส่วนของการแก้ปัญหาในทัศนคติของนายแดง คือ

- ควรมีการควบคุมจำนวนรถส่วนบุคคล เช่น ไม่ควรให้ผ่อนรถ ส่วนบุคคลระยะยาว เช่น ให้มีการผ่อนเพียง 24 เดือน มากที่สุด หรืออนุญาตให้รถที่วิ่งในเขตจราจรหนาแน่น ควรมีอายุของรถเพียง 5 ปี

- ควรสนับสนุนให้หันมาใช้รถขนส่งมวลชนให้มากขึ้น โดยรัฐควรจะสนับสนุนเอกชนให้มวลชนลงทุนเกี่ยวกับรถขนส่งมวลชน แทนที่รัฐบาล จะทำให้เกิดความคล่องตัว และความเป็นมืออาชีพมากขึ้น และเมื่อขนส่งมวลชนมีคุณภาพที่ดีแล้ว ประชาชนก็จะหันมาใช้มากขึ้น

- ควรมีความเข้มงวดในการอนุมัติใบขับขี่ เพราะปัญหาจราจร ในปัจจุบันนี้ สาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการไม่รู้จักกฎหมาย ตลอดจนวินัยในการใช้ถนนของผู้ที่ซื้อใบขับขี่ หรือได้มาโดยไม่ถูกวิธี

การประกอบอาชีพ

หลังจากจบการศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากจังหวัดอุบลราชธานีแล้ว นายแดงก็ได้เริ่มงานเป็นลูกจ้าง ทำงานในศาลากลาง ทำได้ 7 ปี จึงเข้ามากรุงเทพฯ มาเป็นเด็กเดินเอกสารในบริษัท A.I.A ทำได้ 5 ปี จึงลาออก เนื่องจากเงินเดือนที่ได้รับไม่เพียงพอและได้มาสมัครเป็นคนขับรถไมโครบัส โดยขับได้ประมาณ 1 ปีแล้ว รู้สึกชอบงานนี้พอสมควร รายได้ก็ค่อนข้างดี งานก็ไม่หนัก แต่บางทีก็เครียดกับการจราจรบ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่เครียดมาก เพราะอยู่ในรถปรับอากาศ และคนก็ไม่แน่น

ชีวิตในอนาคต

แดงใฝ่ฝันไว้ว่าอยากรับราชการ แต่เนื่องจากมีความรู้ เพียงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงไม่สามารถทำได้ จึงอยากจะทำงานที่เป็นธุรกิจของตนเอง อาจจะเป็นการค้าขาย หรือเปิดร้านขายของเล็กๆ และอาชีพขับรถไมโครบัสนี้ ก็คงจะต้องขับต่อไปสักระยะหนึ่ง เพราะแดงต้องการเก็บเงินให้ได้ จำนวนหนึ่ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นาย ข
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรหม คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส สวนสยาม
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 11.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ข เป็นชายไทยอายุ 45 ปี เกิดที่จังหวัดลพบุรี จบการศึกษาระดับปวช. ครอบครัวของ ข มีฐานะปานกลาง หลังจากจบการศึกษาระดับปวช. แล้วก็ออกมาหางานทำและช่วยเหลือตัวเองมาตลอดไม่ได้รับกวนทางบ้านเลข ประสพการณ์การทำงานของ ข จึงมีมากพอสมควร ปัจจุบัน ข สมรสแล้วมี บุตร 3 คน

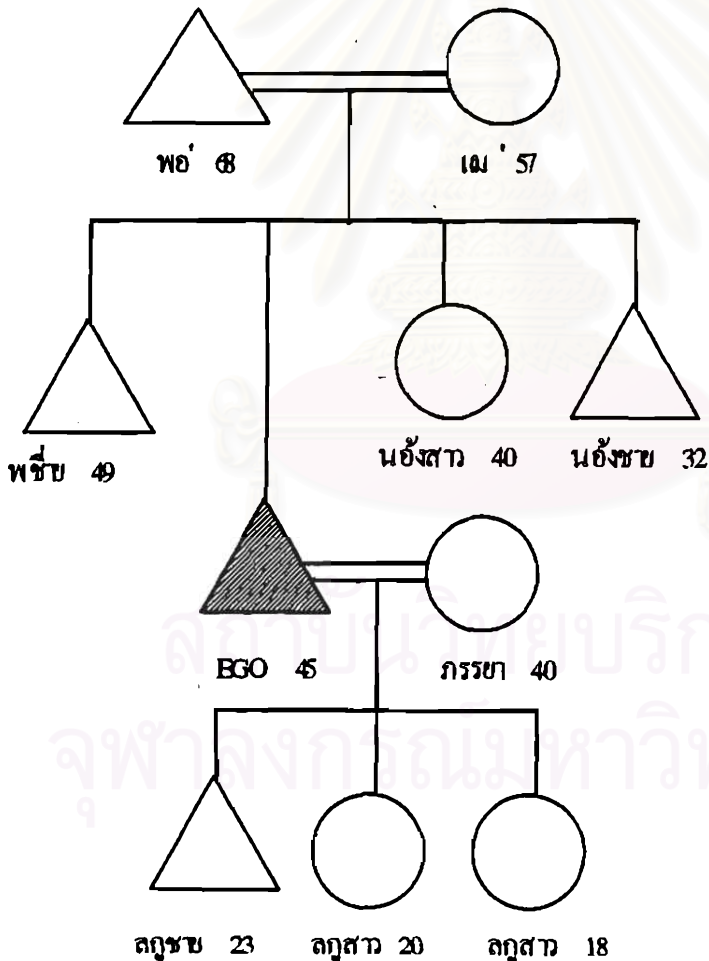
บุคลิกภาพ

ข เป็นชายวัยกลางคน รูปร่างสันทันสูงประมาณ 180 เซ็นติเมตร ผิวคล้ำ ตัดผมสั้น ดูสะอาด จากการสังเกต ข เป็นคนช่างคิด ข จะคิดนานก่อนที่จะตอบคำถาม ข เป็นคนใจเย็น มีเหตุผล ข ไม่ชอบที่จะแสดงความคิดเห็นทำไฉนนัก แต่เป็นคนช่างสังเกตความจำค่อนข้างดี แต่ ข กล่าวว่าตนเองยังขาดความขยันและอดทน เพราะถ้าไม่เช่นนั้นตนคงจะเรียนต่อจนจบมหาวิทยาลัยไปแล้ว ซึ่งจากการสัมภาษณ์ ข แจงจะเป็นอย่างที่เขากล่าวมาก็ได้เพราะ ข ไม่ค่อยกระตือรือร้นในการตอบคำถาม การแต่งกายของ ข นั้น ข แต่งกายธรรมดาดูเรียบร้อย

ประวัติชีวิต

ข เป็นชาวจังหวัด ลพบุรี จบการศึกษาระดับปวช. ที่จังหวัดลพบุรี และไม่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากขาดความขยันและตั้งใจที่จะศึกษาต่อ จึงออกมาหางานทำในกรุงเทพมหานคร ต่อมาก็ได้พบกับภรรยาของ ข แล้วก็แต่งงานกัน ข ใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพมหานครตลอดมาตั้งแต่ ออกมาจากบ้านมีอยู่ช่วงหนึ่ง ข กลับไปอยู่กับพ่อแม่ที่จังหวัดลพบุรี เนื่องจากเบื่องานที่ทำจึงลา ออกไปอยู่ลพบุรีได้ระยะหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นก็กลับเข้ามาหางานทำในกรุงเทพอีกครั้งและเริ่มจริงจังกับงานและชีวิตมากขึ้นกว่าแต่ก่อน

ครอบครัวและเครือญาติ

ข มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 3 คน ข เป็นลูกคนที่ 2 ทุกคนในครอบครัวมีความสนิทสนมและรักใคร่กันดีทุกคน เว้นแต่ ข ซึ่งจะไม่ค่อยสนิทกับพี่น้องเท่าใด เพราะได้ออกมาทำงานที่กรุงเทพมหานครแล้ว จึงทำให้เกิดความห่างเหินกับครอบครัว พี่น้องทุกคนของ ข มีครอบครัวกันหมดแล้ว โดยครอบครัวของน้องชายคนเล็กได้อาศัยรวมอยู่กับพ่อแม่ ข ไม่ค่อยได้กลับไปเยี่ยมครอบครัว

ส่วนครอบครัวของ ข นั้น ข มีลูก 3 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 2 คน ลูกชายคนโตของ ข นั้น ทำงานแล้ว ส่วนลูกสาวอีก 2 คน ยังเรียนอยู่ ข กับลูกทั้ง 3 คนสนิทสนมกันมาก ข จะให้คำปรึกษากับลูกๆ เสมอ โดยเขาบอกว่าเขาจะเป็นทั้งพ่อและเพื่อนในเวลาเดียวกัน

การประกอบอาชีพ

เมื่อ ข จบการศึกษาระดับ ปวช. แล้ว ก็เดินทางเข้ามาในกรุงเทพมหานคร เข้ามาทำงานอยู่ที่บริษัทมาฮา จก. ในตำแหน่งช่างซ่อม ทำอยู่บริษัทนี้ประมาณ 7 ปี รู้สึกเบื่อจึงลาออกไปทำงานเป็นผู้ควบคุมเครื่องจักรในโรงงานแห่งหนึ่ง ทำอยู่ประมาณ 1 ปีเศษ รู้สึกว่าการดูแลเกี่ยวกับความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยของลูกจ้างยังดำไปจึงได้ลาออก แล้วกลับไปอยู่ลพบุรีช่วยพ่อแม่ขายอาหาร ในระยะนั้น ข ก็ยังได้ใช้เวลาว่างไปช่วยเพื่อ ซึ่งเปิดร้านซ่อมเครื่องยนต์อยู่ที่จังหวัดลพบุรี จากนั้นก็เข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานครอีกครั้ง โดยทำงานในร้านขายส่งเกี่ยวกับอุปกรณ์ของเครื่องยนต์ ซึ่งเป็นงานสบายดูแลสินค้า จัดส่งบ้างเป็นบางครั้ง เงินเดือนประมาณ 8,000 บาท ทำอยู่ได้ประมาณ 6 ปร ก็มีปัญหากับนายจ้าง จนในที่สุดก็ลาออกและได้มาขับรถไมโครบัส

การขับรถไมโครบัสนั้น ข กล่าวว่าเขามีความพอใจในจุดนี้ เรื่องการทำงานยังไม่มีปัญหาสำหรับเขา เขาชำนาญเส้นทางในกรุงเทพแล้ว เนื่องจากเคยเข้ามาอยู่ในกรุงเทพมหานครนานพอสมควร ข จะขับรถไมโครบัสในกะเช้า โดยจะเริ่มทำงานตั้งแต่เวลาประมาณ 05.00 น. และจะไปเลิกงานในเวลาประมาณ 12.00 น. ซึ่ง ข กล่าวว่าแม้จะต้องตื่นแต่เช้าแต่ก็เลิกงานเร็ว ได้มีเวลาอยู่กับครอบครัวในช่วงเย็น ข จะมีรายได้เดือนละประมาณ 10,000 บาท ในการขับรถไมโครบัส เขาจะขายตัวได้วันละประมาณ 50-60 ใบ ผู้โดยสารจะเต็มในช่วงเช้า ซึ่งคนเดินทางไปทำงานพอช่วงสายๆ ผู้โดยสารก็จะเริ่มน้อย ข ขับรถไมโครบัสได้ประมาณ 2 ปีแล้ว ยังไม่รู้สึกเบื่อและเหนื่อยกับการขับรถ เพราะว่าการขับรถไมโครบัสเขามีเวลาพักผ่อน

ชีวิตประจำวัน

ข จะตื่นประมาณ 4.00 น. แล้วเตรียมตัวออกจากบ้าน ประมาณ 4.30 น. มาถึงท่าปล่อยรถเวลาประมาณ 5.00 น. เช็นต์ซื้อและรับรถมาวิ่ง ก่อนออกวิ่ง ข จะตรวจสภาพรถก่อนทุกครั้ง แล้วจึงนำรถออกวิ่ง ใน 1 วัน เขาจะวิ่งรถได้ประมาณ 1 รอบครึ่ง ในช่วงรอบแรก จะมีผู้โดยสารมากโดยเฉพาะในช่วงถนนดินแดง จะมีผู้โดยสารขึ้นมากที่สุด ข จะเลิกงานประมาณ 12.00 น. หลังจากนั้นก็จะกลับบ้านพักผ่อนจนถึงเย็น เมื่อภรรยาและลูกกลับมาก็จะทำอาหารเย็นรับประทานกัน หลังจากนั้นก็จะดูโทรทัศน์ คุยกันบ้าง ข จะเข้านอนหัวค่ำเพราะว่าต้องตื่นแต่เช้า ส่วนในวันหยุด ข ก็จะออกไปข้างนอกกับครอบครัวไปพักผ่อน เดินเล่น ชื่อของใช้เข้าบ้านชีวิตประจำวันของ ข ก็จะเป็นเช่นนี้เหมือนกับเกือบทุกวัน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ข กล่าวว่าการจราจรในปัจจุบันทวีปัญหามากยิ่งขึ้น ในช่วง 3-4 ปี ที่ผ่านมามีอาจจะเป็นเพราะว่าราคารถยนต์ไม่สูง ทำให้ผู้ที่พอจะมีเงินสามารถออกรถใหม่มาขับมากขึ้น จึงทำให้รถติด และอีกหลายๆ สาเหตุ โดย ข ได้เสนอความเห็นในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนี้

- เพิ่มภาวียรถยนต์ใหม่ ให้สูงขึ้น
- เพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มากขึ้น เพื่อจะได้ดูแลให้ผู้ใช้รถใช้ถนนปฏิบัติตามกฎจราจร
- ห้ามรถยนต์ที่มีคนนั่งต่ำกว่า 2 คนเข้าในถนนบางสาย
- เพิ่มโทษปรับสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎจราจร เช่น ผู้ที่จอดรถในที่ห้ามจอดกลับรถในที่ห้ามกลับ
- ปลุกจิตสำนึกให้ผู้ที่ใช้รถใช้ถนนมีน้ำใจให้กันและกัน

ชีวิตในอนาคต

ข คิดว่าการขับรถไมโครบัสนั้น เหมาะสมกับตนเองแล้ว และคงไม่คิดที่จะเปลี่ยนงานใหม่แล้ว เพราะว่าตนก็มีอายุมากพอสมควร และคงจะทำต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะทำได้ไม่ไหวแล้ว

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายแขก
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส บริเวณหมู่บ้านนักกีฬา
 หัวหมาก กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 10.00 น.

ลักษณะทางสังคม

แขกเป็นชายไทย อายุ 52 ปี เกิดที่จังหวัดเพชรบุรี จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดบวรนิเวศน์ กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันนี้ นายแขกประกอบอาชีพขับรถไมโครบัส อย่างเดียว สมรสแล้ว มีบุตร 3 คน เป็นชาย 1 คน และหญิง 2 คน ลูกชายเป็นคนโต ครอบครัวของนายแขกนึกว่าเป็นครอบครัวที่มีฐานะไม่ขัดสนเท่าไร มีบ้านเป็นของตัวเองอยู่แถวศรีนครินทร์ ลูกชายปัจจุบันทำงานแล้ว ส่วนลูกสาวคนรองศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร ชั้นปีที่ 2 ส่วนลูกคนเล็กกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ส่วนภรรยาประกอบอาชีพเย็บผ้าอยู่ที่บ้าน

บุคลิกภาพ

นายแขกเป็นชายสูงอายุที่ดูใจดี ใบหน้าค่อนข้างออกไปทางคนประเทศด้านตะวันออกกลาง ไร้หนวด ผม และคิ้วดกดำ รูปร่างค่อนข้างเตี้ย แต่การแต่งกาย นายแขกแต่งกายได้สะอาด เรียบร้อย รวมไปถึง เครื่องแต่งกายในส่วนอื่นด้วย จากการศึกษาที่พูดคุยกัน นายแขกเป็นคนที่มีความรู้ และประสบการณ์มากมาย และมีความรู้ภาษาอังกฤษพอสมควร เพราะบางทีในการให้สัมภาษณ์ ก็จะมีพูดคำที่เป็นภาษาอังกฤษบ้าง

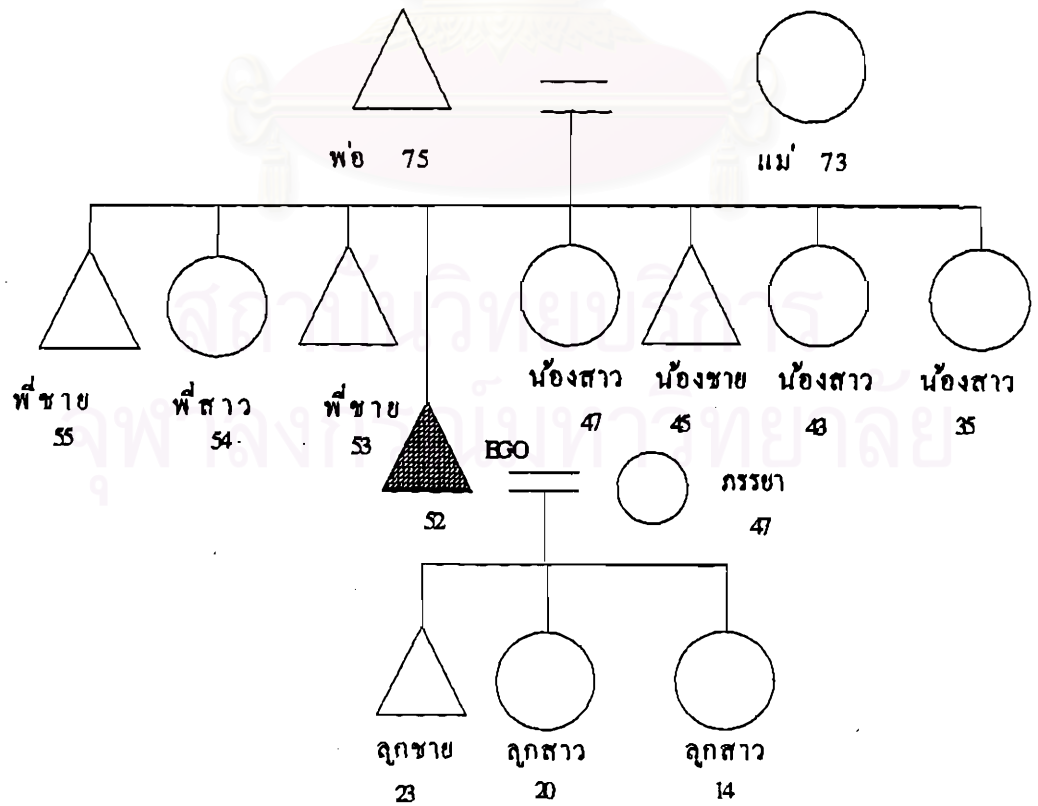
ประวัติชีวิตของนายแวก

นายแวกเกิดที่จังหวัดเพชรบุรี แต่ได้ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพมหานครตั้งแต่ 5 ขวบ ได้เข้ามาอยู่ที่บ้านของคุณพ่อที่ได้ซื้อทิ้งไว้แถววัดมกุฏกษัตริยาราม และได้เข้ารับการศึกษที่ โรงเรียนวัดบวรนิเวศน์ จนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

พ่อของนายแวกรับราชการเป็นตำรวจที่จังหวัดเพชรบุรี ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน พ่อแม่ของนายแวกได้ส่งตัวนายแวกและพี่น้องมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพ เกือบหมด เนื่องจากมีความคิดว่าเป็นโรงเรียนที่มีคุณภาพ

และช่วงที่นายแวกได้ศึกษาอยู่นั้น เขาก็ได้หางานทำพิเศษเพื่อให้มีรายได้เป็นการแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ด้วย

ครอบครัวและญาติ

นายแขกมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 8 คน เป็นหญิง 3 คน เป็นชาย 5 คน
 แขกเป็นคนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องเป็นไปได้อย่างดี ตั้งแต่เป็นเด็ก จนถึงปัจจุบันก็ยังมี
 การติดต่อกันอยู่ มีการนัดพบกันทุก 2 เดือน พี่น้องของแขกนั้น มีหน้าที่การงานที่ดีเกือบทุกคน
 อย่างเช่นที่ชายคนโตปัจจุบันรับราชการในกองทัพอากาศ ยศปัจจุบันเป็นพลอากาศโท พี่น้อง
 ของนายแขกจะมีการช่วยเหลือกันบ้างพอสมควร

ส่วนในความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนายแขกนั้น เนื่องจากนายแขกทำงาน
 ในผลิตเช่า เลิกบ่าย จึงมีโอกาสที่จะพบกับบุตรและภรรยาทุกวัน เมื่อมีปัญหา ก็จะมาร่วมปรึกษา
 กัน จึงทำให้ความสัมพันธ์ของครอบครัวเป็นไปอย่างดี

ชีวิตประจำวัน

แขกจะตื่นนอนประมาณตี 3 ครึ่ง อาบน้ำแต่งตัว มาถึงท่าปล่อยรถประมาณตี 5
 ครึ่ง พอดีห้า แขกก็จะนำรถออกเป็นเที่ยวแรก วันหนึ่งๆ แขกจะวิ่งรถได้ประมาณ 1 รอบ
 ครึ่ง คือ 3 เที่ยว เพราะการจราจรที่ติดขัด แขกจะกลับมากำทำประมาณ 11.30 น. เพื่อที่จะส่งรถ
 ให้คนขับในผลิตต่อไป หลังจากนั้นก็จะกลับบ้าน เพื่อนอนพักผ่อน พอดอนเย็นก็จะตื่นมาเพื่อ
 รอลูกๆ กลับจากเรียน และกลับจากที่ทำงาน เพื่อทานข้าวเย็นด้วยกัน

เส้นทางที่แขกขับรถอยู่นั้น จะเป็นระยะทางค่อนข้างไกล คือ หมู่บ้านนักกีฬา
 ไปจนถึงพุทธมณฑลสาย 2 นายแขกจะหยุดงานวันอังคาร วันหยุดแขกจะพักผ่อนอยู่กับบ้าน
 วันหนึ่งเฉลี่ยแล้วนายแขกจะทำงานวันละประมาณ 8-10 ชั่วโมง ถ้าวันไหนรถติดก็จะใช้เวลานาน

การขับรถของนายแขกนี้ เคยถูกร้องเรียน 2 ครั้ง จากนายตรวจคือ ไม่ยอมรับ
 ส่งผู้โดยสาร ทั้ง 2 ครั้ง นายแขกได้เล่าให้ฟังว่าในบางครั้งรถไมโครบัสเมื่อมีผู้โดยสารเต็มก็จะไม่
 รับผู้โดยสารอีก ซึ่งถ้ามีบางป้ายมีผู้โดยสารโบทรถก็ไม่สามารถเข้าไปรับได้ เมื่อนายตรวจเห็นก็
 นำเรื่องไปร้องเรียนที่บริษัท ทำให้โดนตัดเงินเดือน นายแขกกล่าวว่าไม่เป็นการยุติธรรมเลย

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายแขกกล่าวถึงปัญหาการจราจรในปัจจุบันว่า ในความคิดเห็นของเขา เขาคิดว่าไม่สามารถแก้ปัญหาได้เลย เนื่องจากกรณีมากกว่าถนนหลายเท่าตัว มารยาทในการใช้ถนนก็ไม่มี รวมถึงระบบขนส่งมวลชนก็ไม่ดีพอ ที่คนที่ใช้รถส่วนบุคคลจะหันมาใช้บริการ

ในส่วนของนายแขก กล่าวถึงมารยาทของรถมอเตอร์ไซค์ และรถแท็กซี่ รวมถึงมินิบัส เพราะรถแท็กซี่ และมินิบัส เวลาจอด จะจอดแช่อยู่เป็นเวลานาน ทำให้รถที่ขับตามมา หรือจะเข้าป้ายต่อ ต้องเปลี่ยนช่องทางเพื่อแซงทำให้เป็นปัญหาการจราจร นายแขกกล่าวว่าควรมีการเข้มงวดกวาดขันรถเหล่านี้ ให้มากขึ้น ส่วนรถมอเตอร์ไซค์เป็นรถที่มีขนาดเล็ก การซอกแซกดี แต่ในบางครั้งคนที่ขับรถใหม่ จะมองมอเตอร์ไซค์ไม่เห็น ทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย

สำหรับรถไมโครบัส นายแขกกล่าวว่า ควรให้มีวิ่งต่อไป แต่ควรมีการปรับปรุงให้สบายเหมือนนั่งรถส่วนตัว เพราะจุดประสงค์ของรถไมโครบัสตั้งขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้รถยนต์ส่วนบุคคล หันมาใช้บริการของรถไมโครบัส ซึ่งมีสิ่งอำนวยความสะดวก และประกันที่นั่งให้ผู้โดยสาร ถ้าประชาชนหันมาใช้รถไมโครบัสมากขึ้น จะทำให้ปัญหาจราจรลดลงพอสมควร เพราะรถส่วนบุคคลจะน้อยลง แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับรถไมโครบัสด้วยว่าจะมีคุณภาพมากพอที่จะเปลี่ยนทัศนคติคนกรุงเทพฯ ได้หรือไม่

การประกอบอาชีพ

เมื่อนายแขกจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดบวรนิเวศน์ นายแขกก็ได้เริ่มทำงานที่บริษัท P.X. ซึ่งเป็นบริษัทต่างชาติ ทำเกี่ยวกับระบบโทรคมนาคม อยู่ได้ประมาณ 10 ปี จากนั้นออกมาทำที่ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ในตำแหน่งพนักงานขับรถ อยู่ได้ประมาณ 1 ปี จึงลาออก จึงมีความคิดอยากไปทำงานที่ตะวันออกกลาง จึงไปหาเพื่อนที่เป็นเจ้าของบริษัทจัดหางาน จึงได้ไปทำงานที่ประเทศอิรัก นายแขกไปทำงานในตำแหน่งควบคุมคนงานก่อสร้าง ซึ่งเป็นบริษัทที่เกี่ยวกับการวางภาพโทรทัศน์ โดยได้เงินเดือน เดือน ละ 30,000 บาท อยู่ได้ 2 ปี ก็ขอลาเนื่องจากคิดถึงบ้าน และไม่สะดวกสบายเหมือนประเทศไทย ในช่วงที่อยู่ประเทศอิรัก ก็สามารถเก็บเงินได้มากพอสมควร เมื่อกลับมาเมืองไทยจึงมาซื้อบ้านอยู่ ซึ่งเป็นบ้านหลังเดียวกับที่อาศัยอยู่ในปัจจุบัน เมื่อกลับมาได้มาทำงานที่บริษัทมาตริทราฟสปอร์ต

ในตำแหน่งขับรถ อยู่ได้เพียง 6 เดือน ก็มีปัญหากับหัวหน้า เนื่องจากนายแจกไม่ชอบทำงานกับคนจู้จี้ จึงลาออก มาสมัครเป็นหน่วยบริการติดตั้งของบริษัท เทลคอมเอเชีย เมื่อสัญญาก็ออกมาอยู่กับบ้าน ประมาณเกือบปี จึงโทรมาสมัครงานเป็นพนักงานขับรถที่บริษัทบางกอกไมโครบัส แต่เนื่องจากคนขับต้องอายุไม่เกิน 45 ปี ในตอนแรกนายแจกจึงไม่ได้ทำ ต่อมาก็โทรมาเป็นครั้งที่ 2 ทางบริษัทจึงนัดให้มาคุยและดูความพร้อม เมื่อนายแจกมาที่บริษัท ด้วยตัวเอง ทางบริษัทจึงตกลงรับ เพราะนายแจกถึงจะอายุ 52 ปีแล้ว แต่ยังมีสุขภาพที่ดีอยู่

นายแจกขับรถไมโครบัสมาได้ประมาณ 6 เดือนแล้ว รู้สึกชอบและสนุกกับงานพอสมควร เนื่องจากงานไม่หนักมาก หัวหน้าก็ดี ปัจจุบันนายแจกได้รับเงินเดือนเดือนละประมาณ 10,000 บาท ซึ่งเมื่อรวมกับเงินเดือนของลูกชายคนโต และรายได้จากการตัดเสื้อผ้าของภรรยาที่พอใช้จ่ายในแต่ละเดือน

การขับรถของนายแจกยังไม่เคยเกิดอุบัติเหตุเลย เพราะถ้าขับรถแล้วเกิดอุบัติเหตุโดยที่เป็นฝ่ายผิด จะต้องเสียค่ารับผิดชอบส่วนแรก 5,000 บาท ซึ่งเงินที่สูงมาก ทำให้นายแจกมีความระมัดระวังเป็นอย่างมาก ปัจจุบันนายแจกจะขับรถได้เปอร์เซ็นต์จากตัว 2.40 บาท ประมาณวันละ 65 ใบ ซึ่งเป็นรายได้ที่พอใช้ได้

เมื่อเวลาที่นายแจกรู้สึกเครียด เวลารถติดนายแจกก็จะหยิบหนังสือมาอ่านทำให้สามารถคลายเครียดได้บ้าง นายแจกยังได้กล่าวถึงเบียร์ชยัน ซึ่งจะได้เดือนละ 1,300 บาท กรณีที่ไม่ป่วย ไม่ขาดลา ไม่เกิดอุบัติเหตุ ไม่โดนรายงาน นายแจกให้เหตุผลว่า คำว่าเบียร์ชยันน่าจะให้สำหรับผู้ที่ทำงานครบ ส่วนเรื่องอุบัติเหตุ นั้นมันคนละกรณีกัน เพราะไม่มีใครต้องการจะให้เกิดอุบัติเหตุ นายแจกยังฝากให้ทางบริษัทไมโครบัสพิจารณาจุดนี้ใหม่

ชีวิตในอนาคต

เนื่องจากนายแจกมีอายุมากแล้ว จึงอยากจะขับรถไมโครบัสไปเรื่อยๆ จนกว่าจะขับไม่ไหว หรือบริษัทให้ออก เพราะถ้าลาออกก็คงไม่มีบริษัทไหน รับเข้าทำงานแล้ว ถ้านายแจกไม่ได้ทำงานแล้ว ก็จะหยุดอยู่กับบ้านอย่างเดียว เพราะอายุมาก และถูกคงจะเลี้ยงได้ ส่วนเรื่องของครอบครัว ก็จะให้ลูเรียนให้สูงที่สุด เพราะเมื่อโตขึ้นจะได้ทำงานเป็นเจ้าคนนายคนไม่ต้องมาลำบากเหมือนพ่อ

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายขาว
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรค คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส บริเวณหมู่บ้านประชาชนเวศน์3
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 11.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ขาวเป็นชายไทย อายุ 31 ปี เกิดที่จังหวัดตราด จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประจำจังหวัดตราด ปัจจุบันนี้ นายขาวยึดอาชีพขับรถไมโครบัสเป็นหลัก และมีอาชีพเสริมคือ ขายเสื้อผ้า โดยทำการหุนกับเพื่อนบริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ปัจจุบันนายขาวแต่งงานแล้ว มีบุตรชาย 1 คน อายุ 8 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมปีที่ 3 ส่วนภรรยามีหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว ไม่มีอาชีพอื่น ความเป็นอยู่ของครอบครัวนายขาวนี้ มีความเป็นอยู่แบบปานกลาง ปัจจุบันครอบครัวของนายขาวอาศัยอยู่หอพักที่ แขวงรัฐสันทวงศ์

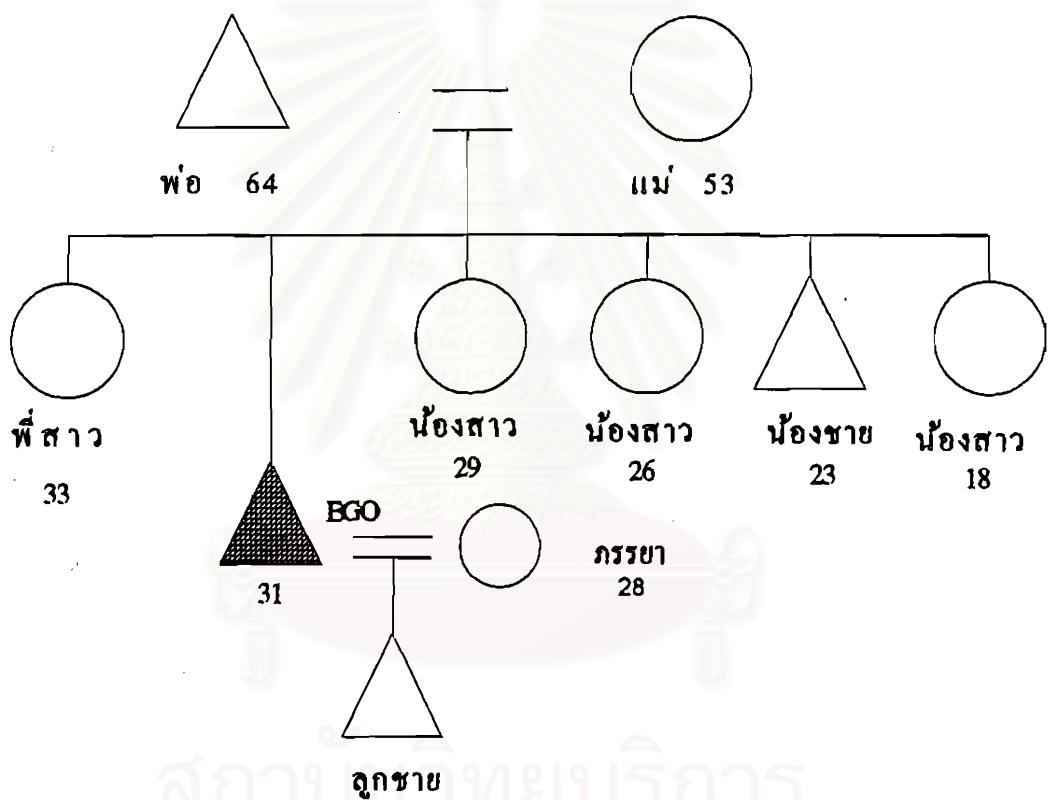
บุคลิกภาพ

นายขาวเป็นคนรูปร่างผอม สูงประมาณ 165 เซนติเมตร ผิวดำแดง ไร้ผมสั้น การแต่งกายเรียบร้อย เป็นคนมีความรู้พอสมควร การพูดคุยเป็นกันเอง และอารมณ์ดี ยิ้มแย้ม

ประวัติชีวิต

นายขามเกิดที่จังหวัดตราด ได้เข้ารับการศึกษาดังแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่จังหวัดตราด พ่อของนายขามรับราชการเป็นตำรวจ แต่ปัจจุบันเกษียณแล้ว แม่เป็นแม่บ้าน นายขามไม่ต้องการที่จะศึกษาต่อ จึงออกมาหางานทำตามที่ต่างๆ

ครอบครัวและเครือญาติ

นายขามมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 6 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 4 คน นายขามเป็นคนี่ 2 เนื่องจากครอบครัวของนายขามมีจำนวนมาก นายขามจึงจำเป็นต้องรีบออกมาหางานทำ เพื่อจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อและแม่ ปัจจุบันนี้พี่น้องของนายขามทำงานแล้ว 5 คน เหลือเพียงน้องสาวคนสุดท้ายที่ยังศึกษาอยู่ โดยพี่น้องทั้งหมด ได้ช่วยกันส่งเสียน้องสาวคนสุดท้ายแทนพ่อแม่ และยังสามารถส่งเงินไปให้พ่อแม่ที่อาศัยอยู่ที่จังหวัดตราดด้วย

ส่วนในความสัมพันธ์ของครอบครัวนั้น พี่น้องของนายขาวส่วนใหญ่จะเข้ามาทำงานในกรุงเทพมหานคร จะเจอกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่ทุกปี เมื่อถึงวันหยุดสงกรานต์ พี่น้องทุกคนจะนัดกันกลับบ้านที่ตราด เพื่อไปกราบขอพรจากพ่อและแม่ และในครอบครัวของนายขาวเองก็มีความอบอุ่นพอสมควร เนื่องจากนายขาวจะทำงานขับรถไมโครบัส ในสัปดาห์กลางวัน ซึ่งจะกลับถึงบ้านประมาณช่วงบ่าย ซึ่งนายขาวจะมีเวลาไปรับลูกที่โรงเรียนบ้าง หรืออยู่เป็นเพื่อนภรรยาที่บ้าน ทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของนายขาวเป็นไปด้วยดี

ชีวิตประจำวัน

นายขาวจะตื่นนอกประมาณตีสาม ก็จะทำธุระส่วนตัว ตีสี่ครึ่ง จะเดินออกไปขึ้นรถของบริษัท ตีสี่ จะถึงที่ท่ารถ นายขาวก็จะรับประทานอาหารเช้าบริเวณที่ท่ารถนั้น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้าวแกง ประมาณตีสี่ครึ่ง จะลงชื่อเพื่อรับรถ และออกรถประมาณตีห้า วันหนึ่งนายขาวจะวิ่งรถได้ประมาณ 3 เที่ยว และจะกลับถึงท่าประชาชนิเวณสามทุ่ม ซึ่งการจะถึงท่าก็ไม่งั้นขึ้นอยู่กับสภาพการจราจร ถ้าวันไหนรถไม่ค่อยติด จะถึงที่ท่าประมาณเที่ยง แต่ถ้าวันไหนรถติดมากอาจจะถึงที่ท่าสี่ถึงห้าโมงเย็น ซึ่งนายขาวก็เคยประสบมาแล้ว แต่ส่วนใหญ่ นายขาวจะถึงท่าประมาณบ่ายสองโมง ก็จะช่วยภรรยาทำงานบ้านบ้าง หรืออาจจะไปรับลูกที่โรงเรียน นายขาวจะหยุดทุกวันจันทร์ วันหยุดนายขาวจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับบ้าน หรือไม่ก็ไปดูร้านขายเสื้อผ้าที่มีหุ้นกับเพื่อนที่บริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ชีวิตนายขาวก็จะปฏิบัติอย่างนี้ตลอดมา

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายขาวเห็นว่าปัญหาจราจรที่ติดขัดในปัจจุบัน ต้นเหตุมาจาก จำนวนรถที่มากขึ้น ในขณะที่จำนวนถนนเท่าเดิม กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เท่าเดิม จึงทำให้เกิดความไม่สมดุลกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั่วโมงเร่งด่วน ซึ่งมี 2 ช่วงเวลา ในช่วงเช้า 6 โมงครึ่ง ถึง 9 โมง และช่วงเย็น 5 โมงเย็นถึง 2 ทุ่ม ทั้งสองช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ใช้รถใช้ถนนมาก รถก็จะติดมาก ส่วนในช่วงเวลาอื่นก็เป็นปัญหาเหมือนกัน แต่น้อยกว่าช่วงเวลาเร่งด่วนทั้งสองช่วง ปัญหาที่นายขาวพบอีกอย่างหนึ่งคือ มารยาทในการใช้ถนน นายขาวกล่าวว่า รถเกือบทุกชนิดทำให้เกิดปัญหาทั้งสิ้น

1. รถส่วนบุคคล ได้แก่รถเก๋งต่างๆ ไป พวกนี้จะชอบแซงและเปลี่ยนช่องทางก่อนถึงทางแยก ทำให้เสียช่องทางจราจร รวมถึงเกิดการชลดตัวของรถด้วย

2. รถแท็กซี่ สามล้อ รถพวกนี้จะจอดรับส่งผู้โดยสารไม่ตรงตามจุดที่กำหนดไว้ หรือจอดรับส่งในจุดที่เป็นปัญหา เช่น บริเวณป้ายรถเมล์ บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า หรือบริเวณถนนที่มีรถติดขัด

3. รถประจำทาง พวกนี้มักไม่จอดรับส่งผู้โดยสารตามป้ายที่กำหนดไว้ ก็อาจจะจอดในเลนส์ที่สอง ทำให้เกิดปัญหาจราจร และเกิดอุบัติเหตุได้ หรือการไม่วิ่งช่องทางที่กำหนดไว้ โดยปรกติรถประจำทางจะต้องวิ่งในช่องทางซ้ายสุด แต่บางครั้งจะมาวิ่งในช่องทางที่สองหรือช่องทางที่สาม และ เวลาจะเข้าป้าย จึงเปลี่ยนช่องทาง เข้าป้ายทันที ทำให้รถที่ตามมาไม่สามารถไปได้ จึงทำให้การจราจรชะงักงัน

4. รถมินิบัส รถพวกนี้จะไม่มีการขานในการขับรถ เป็นรถที่ก่อให้เกิดทั้งปัญหาจราจรและปัญหาอุบัติเหตุอย่างมาก นายขาวเห็นว่า ควรจะยกเลิกรถมินิบัสเสีย และมาเพิ่มเป็นรถประจำทางของข.ส.ม.ก. แทน จะทำให้ผู้ใช้รถใช้ถนน มีความสะดวกสบายขึ้น และปลอดภัยการแก้ไขปัญหาจราจร

ในปัจจุบันนี้ นายขาวเห็นว่าควรปรับปรุงถนนเส้นต่างๆ ให้มีพื้นผิวที่ดี ใช้ความเร็วได้บ้าง รวมถึงกวาดชั้นผู้กระทำความผิดอย่างเข้มงวด และมีบทลงโทษที่รุนแรงกว่าปัจจุบัน เช่น ถ้าทำผิดเกิน 3 ครั้ง ควรจะยึดใบอนุญาตขับขี่ 1 ปี ซึ่งอาจจะทำให้ปัญหาจราจรลดน้อยลงได้ และสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ความมีน้ำใจและวินัยบนท้องถนน ควรมีการปลูกฝังวินัยการจราจรตั้งแต่ในชั้นเรียน ตลอดจนสื่อต่างๆ จะทำให้ทัศนคติในการใช้รถใช้ถนนของคนไทยเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีได้ และประการสำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การจำกัดจำนวนรถ โดยให้การซื้อรถคันที่สองมีขึ้นตอนและมีภาษีที่เข้มงวด ตลอดจนส่งเสริมให้ประชาชนหันมาใช้บริการขนส่งมวลชนของรัฐและเอกชนให้มากขึ้น แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ทางรัฐบาลและเอกชนควรจะมีการพัฒนาเกี่ยวกับระบบขนส่งมวลชนให้ดีขึ้นเพื่อเป็นการดึงดูดประชาชนให้หันมาใช้บริการอีกทางหนึ่ง

การประกอบอาชีพ

หลังจากนายขาวจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่จังหวัดตราดแล้ว ก็ช่วยพ่อแม่ทำงานที่บ้าน ประมาณ 2 ปี จากนั้นก็ไปสมัครเป็นทหารเรืออยู่บริเวณพระราชวังเดิม อำเภอบางกอกใหญ่ เป็นทหารเรือประมาณ 2 ปี จึงลาออก จากนั้นจึงว่างงานอยู่ประมาณ 1 ปี จึงได้ทำดำนในเขมร ในตอนแรกก็เป็นลูกจ้าง แต่ตอนหลังนายขาวเห็นว่าถ้ามาทำเองจะทำกำไรได้มาก

ทอสมควร จึงออกมาทำเอง แต่ประกอบกับปัญหาทางด้านภาษี ทำให้นำด่านจากเขมรเข้ามาเมืองไทยไม่ได้ จึงเลิกทำ ทำให้ขาดทุนไปมากทอสมควร หลังจากนั้นนายชวกับภรรยาจึงเริ่มลงทุนขายของทะเลสด โดยการไปรับมาจากสะพานปลา แล้วนำมาขายตามตลาด ซึ่งเปรียบเสมือนพ่อค้าคนกลาง แต่ไม่ประสบความสำเร็จ จึงเลิก และหันมาขับรถไมโครบัส ซึ่งในการมาขับรถไมโครบัสนี้ เป็นการทำชั่วคราว ขับมาได้ประมาณ 1 ปี ครึ่ง ปัจจุบันเงินเดือนประมาณ หนึ่งหมื่นบาท

ชีวิตในอนาคต

ในอนาคตของนายชว นายชวอยากจะประกอบอาชีพที่เป็นกิจการของตนเองหรือลงทุนด้วยตนเอง เช่นการทำไร่ทำนา ปศุสัตว์ ซึ่งในระหว่างนี้ นายชวกำลังศึกษาและรวบรวมเงินทุนอยู่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายเชียว
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส บริเวณสวนสยาม มีนบุรี
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 17.00 น.

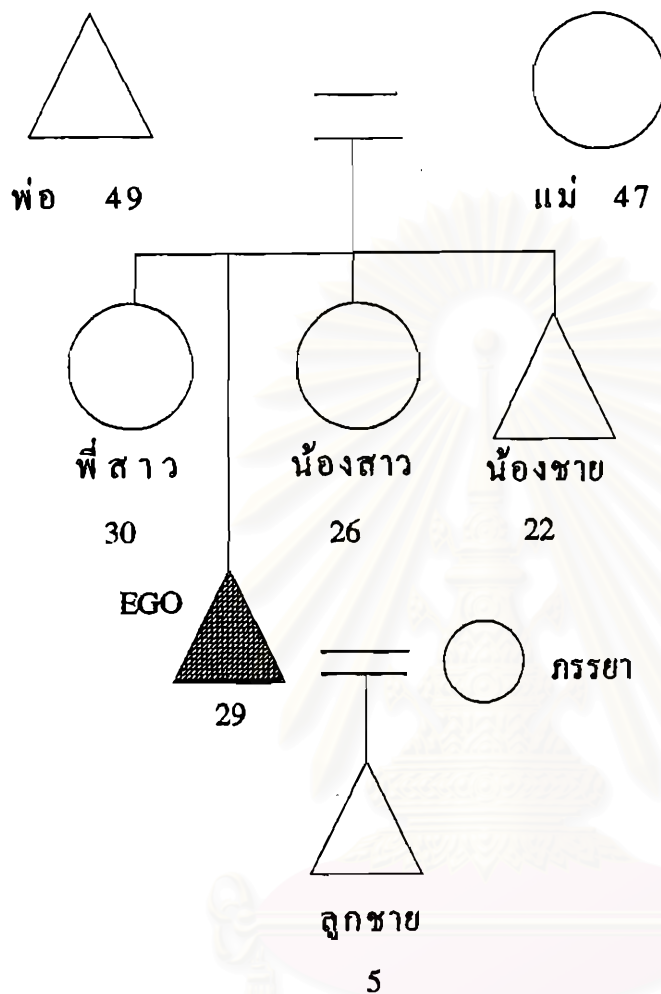
ลักษณะทางสังคม

นายเชียวเป็นชายไทย อายุ 29 ปี เกิดที่อำเภอนิคมคำสร้อย จังหวัดมุกดาหาร ปัจจุบันนี้ แต่งงานแล้ว มีบุตร 1 คน อาศัยอยู่หอพักในตัวเมืองนครราชสีมา บุตรชายอายุ 5 ขวบ กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 2 ในปัจจุบันนี้ นายเชียวประกอบอาชีพขับรถไมโครบัสอย่างเดียว ส่วนภรรยาทำขายตรงเครื่องสำอางค์ นายเชียวจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากจังหวัดมุกดาหาร

บุคลิกภาพ

นายเชียวเป็นชาย ผิวก่อนข้างขาว หน้าตาดี สะอาด สูงประมาณ 170 เซ็นติเมตร น้ำหนักสมส่วน นายเชียวเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์และมีอัธยาศัยดี

ครอบครัวและเครือญาติ

นายเชิวงมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นชาย 2 คน และหญิง 2 คน นายเชิวงเป็นคนที่ 2 ครอบครัวของนายเชิวงมีอาชีพขายของ ฐานะทางครอบครัวก็ปานกลาง พี่น้องก็ได้รับการศึกษาทั้งหมด โดยส่วนใหญ่ทางบ้านก็จะส่งให้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใครต้องการเรียนต่อก็จะส่งให้ แต่ถ้าใครไม่อยากเรียนก็ตามใจ ซึ่งนายเชิวงได้เลือกที่จะออกมาทำงานในปัจจุบันนี้ มีเพียงนายเชิวงเท่านั้นที่เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ส่วนพี่น้องจะทำงานที่จังหวัดมุกดาหาร นายเชิวงจะกลับไปเยี่ยมบ้านทุกๆ ปี ในวันสงกรานต์

ครอบครัวของนายเชิวงนั้น นับว่ามีความอบอุ่นพอสมควร จากการสอบถามพบว่านายเชิวงมีความรักพี่รักน้องมาก

ชีวิตประจำวัน

นายเชียวจะตื่นประมาณ 9.00 - 10.00 น. เพราะนายเชียวจะขับรถในช่วงผลัดบ่าย หลังจากนั้นจะทำธุระส่วนตัว แล้วจะถึงที่ท่ารถสวนสยาม โดยจะทานข้าวบริเวณที่ทำรถพอทานข้าวเสร็จก็ลงซื้อบัตรเพื่อออกเที่ยวแรกในตอน 12.00 น. นายเชียวจะวิ่งรถได้ประมาณ 3 เที่ยว เที่ยวสุดท้ายจะถึงที่ท่าประมาณ 22.00 น. ซึ่งเวลานี้จะเปลี่ยนแปลงตลอด ขึ้นอยู่กับว่ารถจะติดมากหรือติดน้อย แต่โดยเฉลี่ยแล้ว จะถึงที่ท่าประมาณ 22.00 น. นายเชียวเคยถึงที่ท่าช้าที่สุดคือ 01.00 น. หลังจากถึงที่ท่าแล้วก็เซ็นด์ซื้อ หลังจากนั้นก็จะไปทานข้าวที่ตลาด และเข้าบ้านประมาณ 23.00 น. นายเชียวจะหยุดงานในวันพุธ ในวันหยุดนี้นายเชียวจะพากรรยาออกไปเที่ยว เช่น ทานข้าว เดินซื้อของ หรือดูภาพยนตร์ เพราะใน 1 สัปดาห์ นายเชียวจะมีวันหยุดเพียงวันเดียว จึงต้องให้เวลากับภรรยา ชีวิตประจำวันของนายเชียวจะปฏิบัติอย่างนี้ตลอด

ทัศนคติเกี่ยวกับจราจร

นายเชียวกล่าวว่าการจราจรได้สร้างความเสียหายให้กับหลายสิ่งหลายอย่าง และทำให้เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ นายเชียวยังกล่าวว่า ถ้าการจราจรติดขัดน้อยกว่านี้เขาก็จะสามารถมีรายได้มากกว่านี้ ในประสบการณ์การขับรถของนายเชียวทุกวันนี้ พบกับสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาการจราจร คือ

1. จำนวนรถ

จำนวนรถในปัจจุบันมีมากเกินไปจนถนนจะรองรับได้ ทำให้ในชั่วโมงเร่งด่วนรถจะไม่สามารถเคลื่อนตัวได้เลย ควรจะมีการจำกัดจำนวนรถ หรือวิ่งสลับวัน

2. มาฆาตในการขับรถ

ควรมีการรณรงค์ในเรื่องมารยาทให้มากเพราะปัจจุบันคนกรุงเทพมหานครมีความเห็นแก่ตัว เพราะปัญหาการติดในปัจจุบันนี้สาเหตุมาจากความเห็นแก่ตัว การไม่ยอมซึ่งกันและกัน

รถที่เป็นปัญหาคือ รถส่วนบุคคลและรถมินิบัส รถส่วนบุคคลเนื่องจากมีจำนวนมาก และผู้ขับบางคนก็ไม่มีใบขับขี่ ส่วนรถมินิบัสมักจะขับลักษณะหวาดเสียว เพราะต้องแข่ง

กันแย้งผู้โดยสาร และคนขับมินิบัสนี้จะเป็นคนไม่มีมารยาท ควรมีการปรับปรุงรถมินิบัสใหม่ หรือยกเลิกไปเลย

และวิธีการแก้ไขที่น่าจะได้ผลมากที่สุดคือ การชักชวนให้ ประชาชนที่มีรถส่วนตัวหันมาใช้รถโดยสารประจำทางให้มากขึ้น
การประกอบอาชีพ

หลังจากนายเขียวจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วก็เข้ามาทำงานทำโดยเริ่มต้นเป็น พนักงานเช็คสต็อกที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ทำได้ 6 ปี จึงลาออก หันมาเป็นพนักงานขายโทรศัพท์มือถือ ในตอนที่เริ่มขาย ธุรกิจมือถือกำลังตื่นตัว รายได้ของนายเขียวจึงดี แต่หลังจากนั้น 2-3 ปี โทรศัพท์มือถือ มีราคาถูกลง และมีผู้ขายมากขึ้น รายได้ก็ตกลงในที่สุดก็ต้องลาออก จึงมาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส

นายเขียวขับรถไมโครบัสได้ประมาณ 2 ปีแล้ว รายได้ที่นายเขียวได้รับประมาณ 10,000 บาท นายเขียวมักจะทวงเสมอ คือจะขับแทนเพื่อนที่ทำงานเสมอทำให้มีรายได้มากกว่าคนอื่น ๆ นายเขียวค่อนข้างพอใจกับอาชีพนี้มากพอสมควร

ชีวิตในอนาคต

ในอนาคตนายเขียวอยากจะเรียนเพิ่มเติม และต้องการที่จะจบปริญญาตรี เพื่อที่จะรับราชการ เพราะคิดว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และมั่นคง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นาย ก
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรณ คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส ถนน ศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2539
 เวลา 11.00 น.

สถานภาพทางสังคม

ก เป็นชายไทย อายุ 39 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ครอบครัวของ ก มีฐานะปานกลาง มีอาชีพขายผักผลไม้ อยู่ที่ซอยอ่อนนุช ก ขณะนี้สมรสแล้ว มีบุตร 1 คน เป็นผู้ชาย

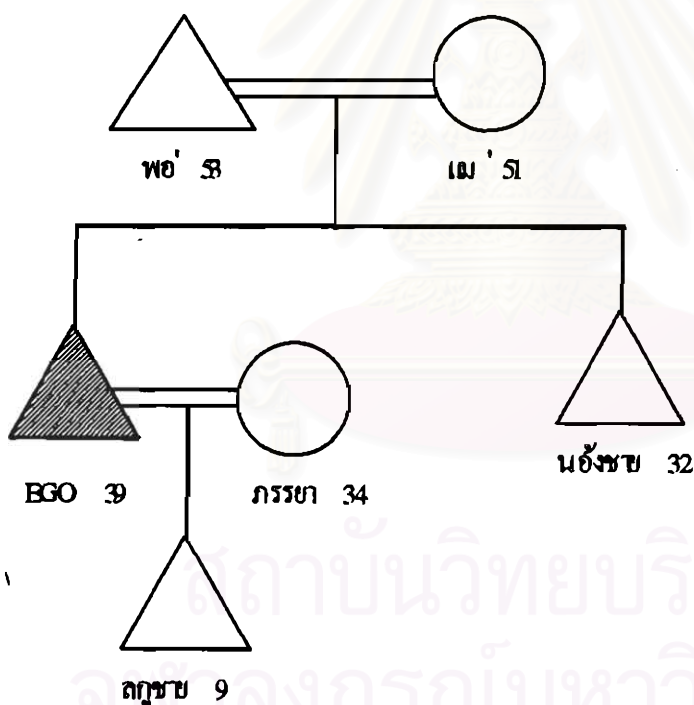
บุคลิกภาพ

ก เป็นชายรูปร่างเล็กสูงประมาณ 160 เซนติเมตร ผิวคล้ำ ผมหยิก คล้ายๆ คนอิสลาม แต่เป็นคนใจดี อารมณ์ขัน พูดเก่ง การแต่งการของ ก ก็ดูสะอาด แม้ว่าจะเป็นคนผิวคล้ำก็ตาม ก เป็นคนกระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว ซึ่งเหมาะสมกับรูปร่างของเขาซึ่งค่อนข้างเล็ก และเป็นคนที่มีความมั่นใจในตนเองพอสมควร กล่าวตอบคำถาม กล่าวแสดงความคิดเห็น ไม่ว่าจะผิดหรือถูก

ประวัติชีวิต

ค เป็นคนกรุงเทพมหานคร โดยพ่อแม่เป็นคนต่างจังหวัด ซึ่งเข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพมหานครนานมาแล้ว ค จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากนั้นก็ออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน เนื่องจากความไม่เอาใจใส่ทางการเรียนจึงมิได้เรียนต่อ จากนั้น ค ก็หางานทำ เพราะว่าอยากช่วยเหลือตัวเองไม่อยากจะรบกวนทางบ้าน ค เคยทำงานในอยู่ซ่อมรถยนต์แห่งหนึ่งแถวบ้าน โดยทำหน้าที่รับส่งอะไหล่รถยนต์ ทำให้เขาขับรถยนต์ได้ตั้งแต่นั้นมา ค สมรสเมื่ออายุประมาณ 30 ปี ค ได้เปลี่ยนงานอยู่ประมาณ 3-4 แห่ง โดยแต่ละแห่งก็ให้ประสบการณ์ดีๆ กับ ค หลายอย่างจนในที่สุด ค ก็ได้มาขับรถไมโครบัสอยู่จนทุกวันนี้

ครอบครัวและเครือญาติ

ค มีพี่น้องทั้งหมด 2 คน เป็นผู้ชายทั้ง 2 คน ค เป็นลูกคนโต ครอบครัวของค นั้นมีความสนิทสนมกัน โดยเฉพาะ ค และน้องชายจะสนิทกันมาก เนื่องจากอายุไม่ห่างกันเท่าไร และมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ส่วนเรื่องความใกล้ชิดกับพ่อแม่ นั้น ทั้ง ค

และนี่เองจะมีความใกล้ชิดกับพ่อแม่ เพราะว่าพ่อแม่ของ ค มีอาชีพขายผัก ผลไม้อยู่กับบ้าน เมื่อ ค กลับมาบ้านก็จะพบทั้งพ่อและแม่ทุกวัน และก็จะช่วยพ่อแม่ขายของด้วย

ส่วนครอบครัวของค นั้น ค มีลูก 1 คน เป็นผู้ชาย ตอนนี้นำกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา โดยตอนเช้าภรรยาของ ค จะเป็นคนไปส่งที่โรงเรียน ส่วนในตอนเย็น ค จะเป็นคนไปรับลูกที่โรงเรียน ทำให้ครอบครัวมีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน

การประกอบอาชีพ

เมื่อ ค ออกจากโรงเรียนแล้ว ก็มาช่วยพ่อกับแม่ขายผักผลไม้ จนรู้สึกเบื่อและอยากพึ่งตัวเองบ้าง จึงได้ไปทำงานอยู่ที่อู่ซ่อมรถยนต์แถวบ้าน โดยช่วงแรกก็ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ไปก่อนตามแต่ที่เจ้าของอู่จะสั่ง พออยู่ได้นานเข้า ก็ไปทำหน้าที่รับส่งอะไหล่ ค จึงขับรถยนต์เป็นต้นแต่นั้นเป็นต้นมา รายได้ในช่วงนั้นก็ไม่มีมากเท่าไรนัก แต่ที่ทำก็เนื่องจากความรักสนุกมากกว่า เนื่องจากในอู่มีคนงานมากจึงทำให้การทำงานสนุกไม่น่าเบื่อ หลังจากนั้นก็ได้ไปทำงานเป็นพนักงานส่งเอกสารของบริษัทแห่งหนึ่ง ย่านถนนสุขุมวิท โดย ค ได้ประสบอุบัติเหตุมอเตอร์ไซค์คว่ำครั้งหนึ่งจึงทำให้ ค ต้องออกจากงานเนื่องจากใช้เวลารักษาตัวนาน งานที่สุดท้ายก่อนที่ค จะมาขับรถไมโครบัส ค ขับรถรับส่งนักเรียน ซึ่ง ค บอกว่าชอบงานนี้ เพราะได้ทำงานกับเด็กๆ ซึ่ง ค เป็นคนรักเด็กอยู่แล้ว แต่เนื่องจากมีปัญหาเกี่ยวกับทางโรงเรียนทำให้ ค ต้องออกเพราะทางโรงเรียนบอกว่ามีผู้ปกครองแจ้งมายังโรงเรียนว่า ค ขับรถเร็วอันตรายหลายครั้ง ค จึงได้มาสมัครเป็นคนขับรถไมโครบัส ในช่วงแรกที่ ค เข้ามาขับรถไมโครบัสใหม่ๆ ค รู้สึกไม่ชอบเลย เพราะว่า ค เคยชินกับการขับรถส่งเด็กนักเรียน แต่พอนานเข้าก็เริ่มชิน เส้นทางที่ ค ขับรถไมโครบัสอยู่นั้นก็เป็นเส้นทางที่ ค เคยชินอยู่แล้ว ค จะขายตัวได้ประมาณ 60 ใบ ต่อ 1 วัน เวลาที่ผู้โดยสารเต็มนั้น ค จะขับรถสบายขึ้น เพราะไม่ต้องจอดตามป้ายรถเมล์ต่างๆ จะจอดอีกทีก็ต่อเมื่อมีผู้โดยสารต้องการลง ในการขับรถน้อยครั้งมากที่สุด ค จะอารมณ์เสียจากปัญหาการจราจรเรื่องที่ทำให้ ค อารมณ์เสียมากที่สุดก็คือมารยาทของผู้ขับรถสามล้อเครื่องและรถแท็กซี่ ซึ่งคนพวกนี้จะไม่ค่อยมีมารยาท

ชีวิตประจำวัน

ค จะตื่นนอนประมาณ 04.00 น. พร้อมกับภรรยา และมาช่วยภรรยาจัดของหลัง จากนั้นก็เตรียมตัวออกจากบ้าน มาถึงที่ท่ารถเกือบ 5.00 น. ซึ่ง ค จะต้องขึ้นรถออกจากท่าในเวลา 05.00 น. ค จะนำรถวิ่งออกในเส้นทางประจำทุกวันโดยจะวิ่งได้ประมาณ 1 รอบครึ่ง ต่อ 1 วัน ในเส้นทางที่ ค. วิ่งรถอยู่นั้นมีรถประจำทางปรับอากาศวิ่งอยู่ด้วยจึงทำให้ผู้โดยสารมีไม่มากเท่าที่ควร เพราะว่าผู้โดยสารหันไปขึ้นรถประจำทางปรับอากาศธรรมดาแทน เนื่องจากค่าโดยสารถูกกว่ามาก ค จะเลิกงานประมาณ 12.00 น. หลังจากนั้นก็จะกลับบ้านช่วยภรรยาขายของ และ ค ก็จะไปรับลูกที่โรงเรียนในตอนเย็น ทุกวัน ในวันหยุด ค ก็จะพาลูกและภรรยาไปเที่ยวสวนสัตว์หรือสวนสนุกบ้างหรือไม่ก็อยู่กับบ้านดูโทรทัศน์ สอนลูกทำการบ้าน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ค ได้ยกตัวอย่างปัญหาการจราจร และวิธีแก้ปัญหา ดังนี้

ปัญหาการจราจร

- รถยนต์ รถจักรยานยนต์ เพิ่มขึ้น แต่ถนนไม่เพิ่ม
- มีการทำผิดกฎจราจรมาก
- ความประมาทของผู้ขับขี่รถยนต์ ทำให้เกิดอุบัติเหตุซึ่งเป็นสาเหตุทำให้รถติด

การแก้ปัญหาการจราจร

- ห้ามรถยนต์ที่จดทะเบียนใหม่วิ่งในชั่วโมงเร่งด่วน
- เพิ่มโทษสำหรับผู้ที่ทำผิดกฎหมาย
- การให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปแยกย้ายรถที่เกิดอุบัติเหตุโดยเร็ว

ชีวิตในอนาคต

เนื่องจาก ก ได้มาขับรถไมโครบัสไม่นานจึงต้องการที่จะทำงานนี้ไปเรื่อยๆ ก่อนจนกว่าจะเบื่อ จึงจะคิดอีกทีว่าจะทำอะไรต่อไปหรือ ไม่ก็อาจขับไปจนกว่าจะทำไม่ไหว หรือถูกไล่ออกแต่คนก็จะพยายามทำให้ดีที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายล่องจิ้น
 ผู้สัมภาษณ์ นาย กงพรรค กงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่ารถล่องจิ้นไมโครบัส บริเวณถนนศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 10.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ล่องจิ้นเป็นชายไทย อายุ 33 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาระดับ
 ป.ว.ช. ปัจจุบันประกอบอาชีพเป็นพนักงานขับรถไมโครบัสอย่างเดียว แต่งงานแล้ว ยังไม่มีบุตร
 ครอบครัวของล่องจิ้นเป็นครอบครัวที่ธรรมดา

บุคลิกภาพ

ล่องจิ้น เป็นคนมีความมั่นใจในตัวเอง เห็นได้จากน้ำเสียงเวลาตอบคำถามเสียง
 ดัง การตอบคำถามมีเหตุมีผล เป็นคนรักอิสระ ผิวคำแดง ไบหน้าออกไปทางจีน รู้จักใช้คำใน
 การให้สัมภาษณ์ สูงประมาณ 175 เซนติเมตร ร่างการสมส่วน การแต่งกายมีความสะอาด
 เป็นคนค่อนข้างมีรสนิยมพอสมควร สังกัดจากเครื่องแต่งกายในร่างกาย

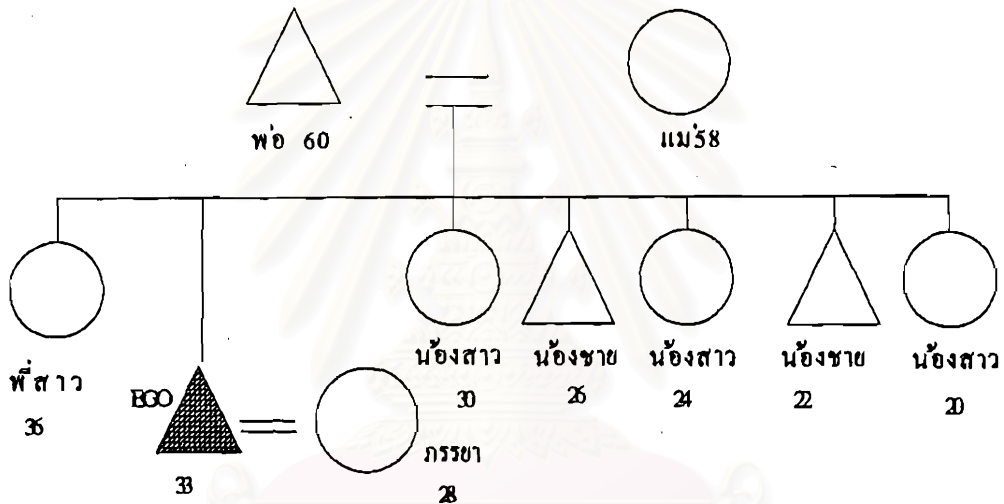
ประวัติชีวิตของล่องจิ้น

ล่องจิ้นเกิดมาในครอบครัวของคนไทยเชื้อสายจีน ที่บ้านมีอาชีพ ขายของ จึงมี
 ความกระตือรือร้นในการทำมาหากิน เป็นคนขยัน พ่อและแม่ของล่องจิ้น สอนลูกทุกคนให้ขยัน

ทำมาหากินไม่เกี่ยงงาน ล่องจูนจบการศึกษาระดับ ป.ว.ช. เมื่อจบแล้วก็ต้องการออกมาหางานทำ เพื่อที่จะแบ่งเบาภาระของพ่อและแม่ เนื่องจากที่น้องของล่องจูนเองก็ออกมาหางานทำกันเกือบทั้งนั้น

เมื่อล่องจูนออกมาทำงานก็ได้แบ่งเงินให้ทางบ้านเสมอ เพราะที่น้องมีจำนวนมาก รายจ่ายก็ต้องมากตามไปด้วย

ครอบครัวและเครือญาติ

ล่องจูน มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 7 คน เป็นชาย 3 คนหญิง 4 คน ล่องจูนเป็นคนที่ 2 ครอบครัวของล่องจูนมีความสนิทสนมกันมาก และล่องจูนจะมีความรักกับน้องชายและน้องสาว 2 คนสุดท้อง เพราะต้องหาเงินมาเลี้ยงดูน้องทั้งสองคนนี้แทนพ่อแม่

เมื่อล่องจูนแต่งงานก็แยกออกมาอยู่หอพักในตัวเมืองแถวศรีนครินทร์ กับภรรยา เนื่องจากใกล้ที่ทำงาน ค่าเช่าเดือนละ 2,500 บาท ปัจจุบันยังไม่มีบุตร

ชีวิตประจำวัน

ล่องจูนจะมาที่ท่ารถไมโครบัสประมาณ 04.30 น. ของทุกวัน โดยจะมาทานอาหารบริเวณปากทางเข้าหมู่บ้านนักกีฬา หลังจากทานอาหารเสร็จก็มาเซ็นด์ซื้อและรับรถ เพื่อที่

จะออกรถในเวลา 05.00 น. เมื่อไปถึงที่ท่าพุทธมณฑลสาย 2 ก็จะลงไปพัก ล้างหน้า และดื่มน้ำ
 นิ่งพักประมาณ 10-15 นาที ก็ต้องออกรถต่อ ล่องจูนจะหยุดงานเพียง 1 วัน คือวันจันทร์ล่อง
 จูนจะทำงานเวลา 05.00 - 12.00 น. เมื่อเลิกงานในแต่ละวัน ล่องจูนก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่ใน
 การพักผ่อน ชีวิตประจำวันของล่องจูนจะดำเนินชีวิตไปแบบนี้เกือบทุกวัน ส่วนในวันหยุดก็จะ
 พากรรษาไปเที่ยวตามศูนย์การค้า หรือไม่ก็พาไปที่บ้านพ่อแม่ของล่องจูน เพื่อเขียนเขียนญาติที่
 นื่อง ในการรับประทานอาหาร ล่องจูนและภรรยาจะเป็นคนที่ทานง่าย มีอีกหนึ่งจะประกอบไป
 ด้วย แอง 1 อย่าง ผัก 1 อย่าง หรือบางทีก็เป็นข้าวผัด

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ปัญหาจราจรในปัจจุบันนี้ ล่องจูนมองว่ามีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้เกิดปัญหา
 เช่น

- รถใหม่ออกมา
- มีผู้หญิงขับรถมาก ล่องจูนกล่าวว่า การตัดสินใจของผู้หญิงเวลาขับรถเป็น
 การตัดสินใจอย่างไม่มีความคิดเห็น ทำให้เกิดการชะงักของรถได้
- แท็กซี่ สามล้อ การรับส่งผู้โดยสารไม่มีความเป็นระเบียบ นี่จะจอดก็
 จอด นี่จะเปลี่ยนช่องทางก็เปลี่ยนเป็นรถที่ไม่มีมารยาทในการขับ และสร้างปัญหาให้การจราจร

สำหรับรถไมโครบัสนั้น ล่องจูนคิดว่าน่าจะช่วยแก้ปัญหาจราจรได้ คือ ถ้า
 ประชาชนที่ใช้รถส่วนตัวหันมาใช้บริการเพิ่มมากขึ้น ก็จะเป็นทางลดปัญหาจราจรได้ แต่ล่องจูน
 กล่าวว่าปัจจุบันรถไมโครบัสยังไม่มีประสิทธิภาพที่เพียงพอที่จะเปลี่ยนใจของประชาชนได้ เช่น
 สภาพของรถ เครื่องปรับอากาศ และที่สำคัญที่สุดตามสายตาของล่องจูนคือค่าโดยสาร เพราะ
 ค่าโดยสารที่แพงเกินไป สังเกตได้จากประชาชนในปัจจุบันใช้บริการน้อยลง ที่สำคัญอีกประการ
 หนึ่งคือ มารยาทในการใช้ถนน ล่องจูนเล่าให้ฟังว่าในการขับรถ ถ้ามีใครขอทาง เขาจะให้ แต่
 พอล่องจูนจะขอทาง คนอื่นกลับไม่ให้ทำให้เกิดความไม่เข้าใจ ควรมีการณรงค์เรื่องมารยาทอย่าง
 มาก

ในการแก้ไขปัญหาการจราจร ตามความคิดของลุงจิ้นก็คือ

- ควรมีการเก็บภาษีรถคันที่สองให้มากกว่าเดิม
- รถส่วนบุคคลต้องมี 2 คนในรถถึงจะวิ่งเข้าเมืองได้
- มีการรณรงค์การใช้รถใช้ถนนอย่างมีมารยาท
- มีการรณรงค์เรื่องกฎหมายจราจรให้ผู้ใช้รถใช้ถนนได้รับทราบ
- ปรับปรุงระบบขนส่งให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

การประกอบอาชีพ

หลังจากจบการศึกษาในระดับ ป.ว.ช. แล้ว ลุงจิ้นก็ได้ทำงานอยู่ในแวดวงศิลปะ ได้แก่ การทำ Display ตามห้างต่างๆ ทำได้ 3 ปี ก็รู้สึกอึดอัด คิดว่าคงไม่ได้ไปมากกว่านี้ จึงเลิกทำ เป็นพนักงานเสิร์ฟในโรงแรม ทำได้ปีกว่า ก็ลาออกมา เป็นพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้า รู้สึกรายได้ไม่ค่อยดี จึงลาออก รวบรวมเงินกับแฟนเปิดร้านสกรีนเสื้อ เปิดได้เพียง 1 ปี รายได้ไม่พอกับรายจ่าย จึงต้องปิด แล้วก็มาเริ่มงานเป็นคนขับรถไมโครบัสได้ประมาณ เกือบ 2 ปี ในการทำงานที่ไมโครบัสนี้ ก่อนที่จะทำงาน ต้องเข้ารับการอบรมเป็นเวลา 2 อาทิตย์ อบรมเกี่ยวกับการขับรถ และเส้นทาง จากนั้นก็ให้เริ่มปฏิบัติงาน ในการขับรถของลุงจิ้น พบกับอุบัติเหตุเพียง 3 ครั้ง เท่านั้น แต่ทุกครั้งเขาจะเป็นฝ่ายถูกตลอด ทำให้ไม่ต้องเสียค่าปรับผิดชอบส่วนแรก และเบาะขยับของลุงจิ้น ก็จะได้รับเกือบทุกเดือน มีเพียงบางเดือนที่ไม่ได้ เนื่องจากลาไปต่างจังหวัด

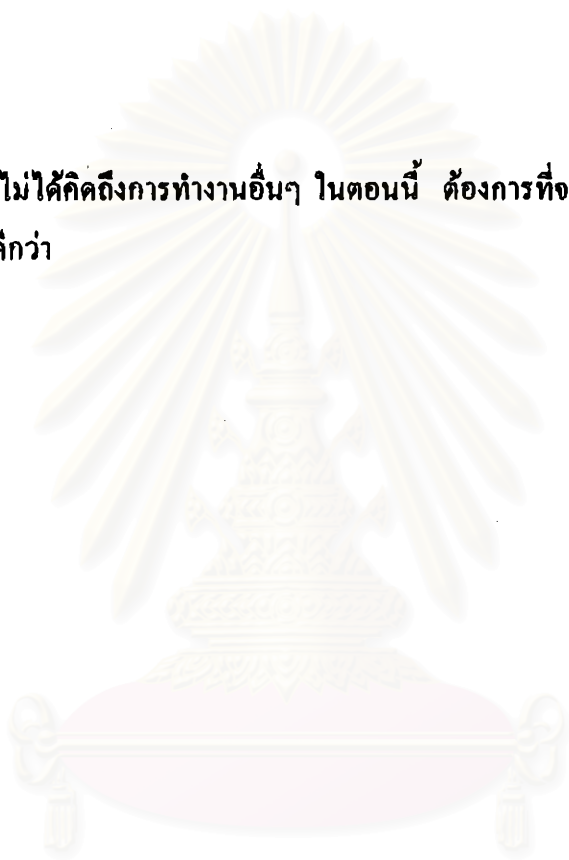
การมาทำงานที่ไมโครบัสนี้ ลุงจิ้นบอกว่าไม่ได้ตั้งใจที่จะมาทำ เนื่องจากตนเรียนทางด้านศิลปะมา ต้องการใช้ความรู้ทางด้านศิลปะ แต่ไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพนี้ จึงรู้สึกเบื่อหน่าย จึงลองมาสมัครเป็นคนขับรถไมโครบัสโดยลุงจิ้นได้บอกว่าลองเปลี่ยนงานดูบ้าง การขับรถของลุงจิ้นตลอดระยะเวลาเกือบ 2 ปี ไม่เคยถูกตำหนิจากผู้โดยสารหรือนายตรวจเลย ลุงจิ้นกล่าวว่าในช่วงเวลาที่ผู้โดยสารมากคือ ช่วง 06.00 - 07.00 น. และช่วงเย็น 17.00 - 19.00 น. ส่วนช่วงอื่น จะไม่ค่อยมีผู้โดยสาร เนื่องจากถนนที่ลุงจิ้นทำการวิ่งอยู่ มีรถคู่แข่งอยู่มาก เช่น รถปรับอากาศสาย ป.อ. 12 ซึ่งวิ่งเส้นทางเดียวกันตั้งแต่แยกลำสาลีไปจนถึงปากคลองตลาด

เกือบ 70 % ทำให้ผู้โดยสารหันไปใช้รถปรับอากาศหมด ส่วนใหญ่การขายตั๋วของล่องจื๋นจะอยู่ประมาณวันละ 50-60 ใบ

ในปัจจุบันนี้ ล่องจื๋นได้เงินเดือนประมาณ 10,000 บาท ซึ่งยังไม่ค่อยพอใจกับรายได้เท่าไรนัก

ชีวิตในอนาคต

ยังไม่ได้คิดถึงการทำงานอื่นๆ ในตอนนี้ ต้องการที่จะทำงานของวันนี้ให้ดี และอนาคตคงมีู่ทางที่ดีกว่า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายมอส
 ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรณ กงพินิจ นิธิศปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล้อรถไมโครบัส บริเวณถนนศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 11.00 น.

ลักษณะทางสังคม

มอสเป็นชายไทยอายุ 37 ปี เกิดที่จังหวัดกาฬสินธุ์ จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในจังหวัดกาฬสินธุ์ ปัจจุบันนายมอส ประกอบอาชีพขับรถไมโครบัสเพียงอย่างเดียว สถานภาพของนายมอสปัจจุบัน มีภรรยาแล้ว มีบุตร 2 คน เป็นชายทั้งสองคน ปัจจุบันครอบครัวของนายมอสอาศัยอยู่ที่บ้านเช่าแถวถนนรามคำแหง ส่วนภรรยาของนายมอสนั้น ทำงานพิเศษ คือ เป็นแม่ครัวให้กับร้านอาหารแถวที่พัก ซึ่งมีรายได้พอสมควร ส่วนบุตรของนายมอส คนโตอายุ 11 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ส่วนคนเล็ก อายุ 2 ปี ลูกคนเล็กนั้น ภรรยาของนายมอสจะพาไปร้านอาหารที่ทำงานอยู่ด้วย

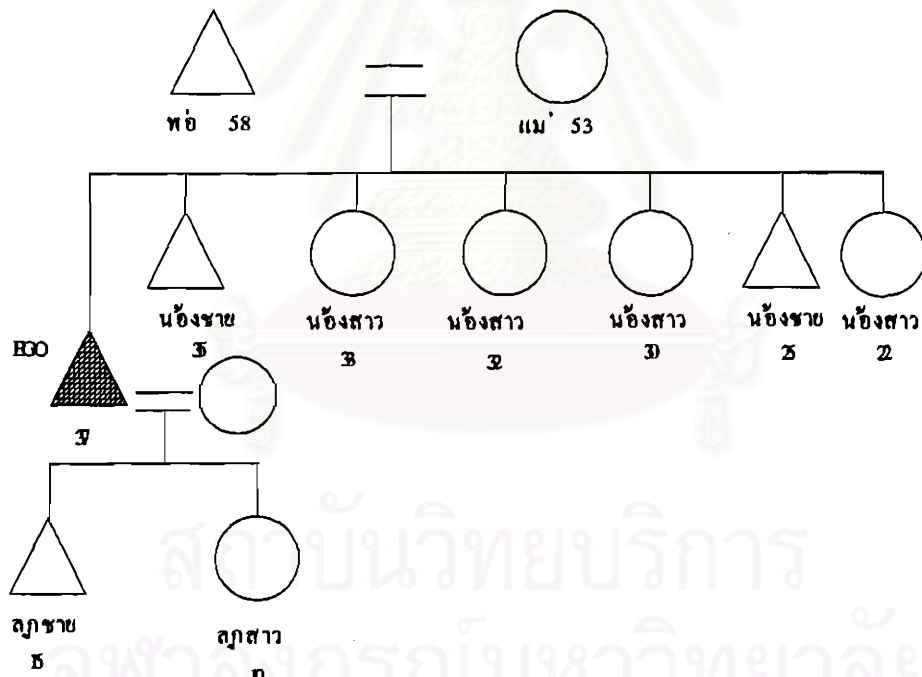
บุคลิกภาพ

นายมอสเป็นชาย สูงประมาณ 165 เซนติเมตร รูปร่างสมส่วน ลักษณะใบหน้าจะออกไปทางคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ บริเวณโหนกแก้มจะใหญ่ คิ้วงมุกแบน สำเนียงภาษาออกไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างชัดเจน การแต่งกายค่อนข้างเรียบร้อย เป็นคนที่ใช้ภาษาพูดยังไม่ถูกต้องนัก เมื่อเวลาสัมภาษณ์ นายมอสมักจะไม่ค่อยเข้าใจคำถาม ต้องให้อธิบายคำถามซ้ำเกือบทุกครั้ง นายมอสเป็นคนที่มื่อธยาศัยดี

ประวัติชีวิต

นายมอสเกิดที่จังหวัดกาฬสินธุ์ เรียนหนังสือจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในช่วงที่เรียนนั้น นายมอสก็มีหน้าที่ในการช่วยทางบ้านทำนา และเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแล และเลี้ยงควาย ซึ่งทางบ้านนายมอสเลี้ยงไว้ไถนาหนึ่งตัว นายมอสได้เล่าว่า ครอบครัวของนายมอสเป็นครอบครัวที่มีฐานะยากจน มีลูกมาก คือมีลูกถึง 7 คน ทำให้พี่น้องต้องช่วยกันทำมาหากิน การเรียน ก็จะเรียนสูงสุดคือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากทางบ้านไม่มีความสามารถที่จะส่งเสียได้ เพราะต้องรีบออกมาช่วยพ่อแม่ทำงาน นายมอสก็เช่นกัน หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ก็ช่วยงานทางบ้าน ได้ประมาณ 3 ปี จึงตัดสินใจเข้ากรุงเทพ เพื่อหางานทำ เพราะนายมอส เป็นลูกชายคนโต ซึ่งต้องรับภาระเลี้ยงน้องๆ ด้วย

ครอบครัวและเครือญาติ

นายมอส มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 7 คน เป็นหญิง 4 คน เป็นชาย 3 คน นายมอสเป็นลูกผู้ชายคนโต ครอบครัวของนายมอสมีฐานะยากจน ความเป็นอยู่จึงลำบาก เสื้อผ้าก็ไม่ค่อยจะมีใส่ แต่ทุกคนก็ตั้งใจกันทำงาน เพื่อที่จะได้นำเงินมาช่วยพ่อแม่ ในปัจจุบันนี้พี่น้องของนายมอสทำงานกันทุกคน โดยเข้ามาทำงานที่กรุงเทพ 5 คน รวมทั้งนายมอสด้วย ส่วนใหญ่จะทำงานในโรงงาน ที่เหลืออีก 2 คน ทำงานอยู่ที่บ้านและรับจ้างพิเศษอยู่กับพ่อแม่ นายมอส

กับพี่น้องจะมีโอกาสเจอกันบ้างในวันสงกรานต์ เพราะทางบริษัทจะหยุดให้ ซึ่งทำให้มีโอกาสได้กลับไปเยี่ยมพ่อกับแม่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์

ชีวิตประจำวัน

นายมอสทำงานขับรถในช่วงบ่าย ชีวิตประจำวันจะตื่นนอนประมาณ 9 โมง หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จแล้ว ก็จะดูแลบ้านบ้างเช่น จัดของ หรือกวาดบ้าน หลังจากนั้น จะไปทานข้าวที่ร้านอาหาร ที่ภรรยาของนายมอสทำงานอยู่ นายมอสจะทานข้าวเสร็จประมาณเที่ยง ก็จะออกไปขึ้นรถเพื่อจะไปที่ทำรถบริเวณถนนศรีนครินทร์ ถึงที่ทำรถประมาณ 12.40 น. เมื่อไปถึงก็จะเซ็นชื่อเพื่อรับรถ ออกรถจากท่าประมาณ 13.00 น. วันหนึ่งนายมอสจะขับรถได้ประมาณ 3-4 เที่ยว ขึ้นอยู่กับว่าการจราจรจะติดขัดมากหรือน้อย ถ้าวันไหนการจราจรติดขัดมาก ก็จะขับรถได้เพียง 3 เที่ยวเท่านั้น แต่ถ้าวันไหนการจราจรไม่ค่อยติดขัด ก็จะขับรถได้ 4 เที่ยว นายมอสจะกลับถึงท่าศรีนครินทร์ประมาณ 23.00 น. โดยประมาณ หลังจากนั้นก็จะกลับบ้าน โดยในทุกวันภรรยาจะเตรียมอาหารไว้ให้ที่บ้าน ส่วนวันหยุดนายมอสได้หยุดในวันพุธ ในวันหยุดนี้ นายมอสจะพักผ่อนอยู่กับบ้าน เพื่อที่จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากับครอบครัว ชีวิตประจำวันของนายมอสก็จะปฏิบัติอย่างนี้เป็นกิจวัตร

ประวัติการทำงาน

หลังจากช่วยพ่อแม่ทำงาน ได้สักระยะหนึ่ง นายมอสก็ได้เข้ามากรุงเทพฯ ในปี 2521 และเริ่มทำงานที่บริษัทแสงประทีป ซึ่งเป็นบริษัทเกี่ยวกับรถประจำทางโดยสาร โดยนายมอสทำหน้าที่เป็นพนักงานดูแลรถ จึงจะต้องคอยดูแลรถตลอดจนผู้โดยสาร นายมอสทำหน้าที่นี้ได้ประมาณ 13 ปี จึงได้เลื่อนเป็นคนขับรถ โดยนายมอสขับประจำสายภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่นจังหวัดอุบลราชธานี หนองคาย กาฬสินธุ์ และอุดรธานี โดยเป็นรถวิ่งประจำทาง แต่เมื่อนายมอสมีภรรยาและลูกแล้ว จึงตัดสินใจเลิกอาชีพนี้ เพราะการทำอาชีพคนขับรถประจำทางนี้ จะไม่ค่อยมีเวลาให้แก่ครอบครัว นายมอสจึงลาออกแล้วมาสมัครเป็นพนักงานขับรถไมโครบัส การทำงานที่บริษัทบางกอกไมโครบัสนี้ รายได้อยู่ในขั้นใช้ได้ พอกินพอใช้ งานก็ไม่หนักมากนัก

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

นายมอสกล่าวถึงปัญหาจราจรในปัจจุบันว่า ในปัจจุบันนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจมักเลือกปฏิบัติ เช่นเวลาที่มีรถเก๋งส่วนบุคคลที่มีราคาแพง ทำผิดกฎก็มักจะไม่กล้าเข้าไปจับกุม ทำให้บุคคลเหล่านี้ชอบทำผิดกฎจราจร ซึ่งทำให้เกิดการเหลื่อมล้ำทางสังคม และพวกที่ชอบคุยโทรศัพท์มือถือในขณะที่ขับรถ พวกนี้จะไม่มีความสนใจในการขับรถ ทำให้เกิดอุบัติเหตุหรือปัญหาจราจรได้ นายมอสได้กล่าวไว้ว่าการควรมีการควบคุมและการรณรงค์ในเรื่องนี้ด้วย ส่วนในเรื่องจำนวนรถนั้น นายมอสกล่าวว่าในปัจจุบันนี้รถส่วนบุคคลมีจำนวนมากเกินไป และในแต่ละคันจะมีเพียงแค่คนขับคนเดียวเท่านั้น จะไม่ค่อยมีผู้โดยสาร ควรจะมีกฎหมายออกมา ให้รถส่วนบุคคลต้องมีผู้โดยสารอย่างน้อย 2 คน ถึงจะมีสิทธิ์เข้ามาวิ่งในกรุงเทพฯ ได้ หรือวิธีแก้ปัญหาก็อย่างหนึ่งคือ การให้คนเหล่านี้หันมาใช้บริการรถไมโครบัส หรือรถขนส่งมวลชนมากขึ้น ทำให้จำนวนของรถลดน้อยลง และไม่สิ้นเปลืองพลังงานน้ำมันด้วย การแก้ไขปัญหาดังกล่าวทั้งสองอย่างนี้ นายมอสคิดว่าน่าจะปฏิบัติได้ ในเบื้องต้น โดยไม่ต้องลงทุนสูง

ชีวิตในอนาคต

นายมอสยังไม่ได้คิดถึงชีวิตในอนาคต ยังอยากที่จะขับรถไมโครบัสต่อไป ซึ่งขึ้นอยู่กับ จังหวะและโอกาสของชีวิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายชาย
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรณ, คงพินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ท่าปล้อรถไมโครบัส บริเวณหมู่บ้านประชาชนิเวณ 3
กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2539
เวลา 13.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ชายเป็นชาวไทยอายุ 27 ปี เกิดที่จังหวัดชลบุรี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ไม่ได้ศึกษาต่อ มีประสบการณ์การทำงานมาพอสมควร เนื่องจากเคยทำงานมา 3 แห่งแล้ว ปัจจุบันขับรถไมโครบัสชายมีภรรยาแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ยังไม่มีบุตรโดยชายให้เหตุผลว่าตนและภรรยาอายุยังน้อยเกินไปที่จะมีบุตรในตอนนี

บุคลิกภาพ

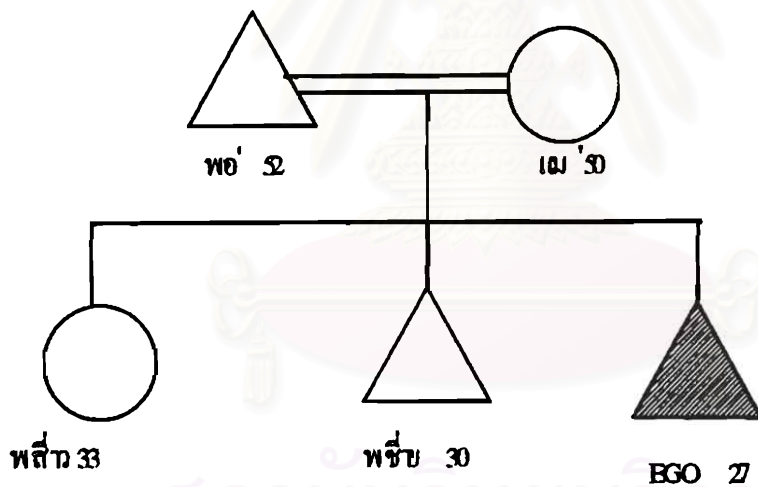
ชายเป็นคนตัวเล็ก สูงประมาณ 160 เซนติเมตร รูปร่างล่ำ ผมหยิก มีแผลเป็นที่คาง พุดจาเสียงดังชัดเจน ผิวคล้ำ ชายแต่งกายง่ายๆ ไม่จำเป็นต้องพิถีพิถันมากนัก เพราะเห็นว่าใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่บนรถจึงไม่จำเป็นต้องพิถีพิถัน ชายเป็นคนพูดตรงไปตรงมา ชอบหรือไม่ชอบอะไรก็จะบอกเลย ไม่ค่อยปิดบัง

ประวัติชีวิต

ชายเกิดที่จังหวัดชลบุรี ในครอบครัวไทยแท้ พ่อแม่ขายก๋วยเตี๋ยว หลังจากที่ชายจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ไม่ได้เรียนต่อ ช่วยพ่อแม่ขายก๋วยเตี๋ยว เริ่มด้วยการช่วยล้างชาม เก็บชาม เก็บเงิน จนเป็นคนทำก๋วยเตี๋ยวเองแล้วให้พ่อและแม่ทำอย่างอื่น เนื่องจากชายเป็นลูกคนเล็กจึงมักถูกตามใจจากพ่อแม่ อยากไปไหนก็มักจะไปได้ไป ชายจึงขอเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ปลอ่ยให้พี่ชายและพี่สาวช่วยพ่อกับแม่แทน

ช่วงที่ชายอยู่ที่ชลบุรีนั้น ก่อนข้างจะเป็นคนเกร มีเรื่องอยู่บ่อยครั้ง อาจจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ชายต้องเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพฯ โดยมาอาศัยอยู่กับเพื่อน

ครอบครัวและเครือญาติ

ชายเป็นลูกคนสุดท้อง ในบรรดาลูกทั้งหมด 3 คน ชายมีพี่ชาย 1 คน พี่สาว 1 คน ทุกคนในครอบครัวมีความสนิทสนมกันเพราะช่วยทำก๋วยเตี๋ยวขายมาตลอด พี่ชายคนโตของชายมีภรรยาแล้ว และอาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ส่วนชายกับภรรยาเช่าบ้านอยู่ที่กรุงเทพฯ แต่ชายมักจะพาภรรยาไปเยี่ยมพ่อแม่บ่อยๆ เพราะว่าชลบุรีอยู่ไม่ห่างจากกรุงเทพฯ มากนักใช้เวลาเดินทางไม่นาน ดูแล้วครอบครัวของชายเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ชายและภรยายังไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน เพราะทั้งสองอยู่ด้วยกันเฉยๆ ไม่มีพิธีสมรสใดๆ ทั้งสิ้น แต่ทั้งสองก็รักกันดี

ชีวิตประจำวัน

ชายเข้าบ้านอยู่แถวพัฒนาการ ชายจะเดินทางไปถึงที่
แล้วก็มาเซ็นต์ซื้อรับรด และนำรดออกวิ่งในเวลา 05.00 น. ในช่วง 06.00 -09.00 น. นั้น ผู้โดยสารจะเต็มเกือบทุกวันแต่ในช่วงสายๆ จะไม่ค่อยมีผู้โดยสารเท่าใดนัก เนื่องจากชายขับรถในกะเช้า ชายจะเลิกงานเวลาประมาณเที่ยง หลังจากนั้นชายก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการพักผ่อนอยู่บ้าน รอนภรรยากลับมา แล้วก็ทำอาหารรับประทานกันที่บ้าน นานๆ ก็จะออกไปรับประทานข้างนอก ชีวิตประจำวันส่วนใหญ่ของชายก็จะเป็นแบบนี้เกือบทุกวัน

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ชายกล่าวว่าในระยะแรกๆ การจราจรจะติดขัดเฉพาะวันธรรมดาและในเวลาเร่งด่วน แต่ปัจจุบันการจราจรจะติดขัดทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ และยังเป็นเวลาเร่งด่วนด้วยแล้ว รดก็จะยิ่งติดมากขึ้น จะไม่ติดก็แต่ในช่วงที่เป็นวันหยุดติดต่อกันหลายวัน คนส่วนใหญ่มักเดินทางออกต่างจังหวัดในช่วงนั้นก็ทำให้การจราจรคล่องตัวและเป็นช่วงเวลาที่กรุงเทพมหานครน่าอยู่ที่สุด

ปัญหาการจราจรนั้นมีสาเหตุมาจากหลายๆ สาเหตุเป็นต้นว่า คนซื้อรถใหม่มากขึ้น ประชาชนที่เดินทางจากต่างจังหวัดเข้ามาประกอบอาชีพหรือเข้ามาทำงานทำในกรุงเทพมหานคร ขาดระบบการขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ ความเห็นแก่ตัวของผู้ใช้รถใช้ถนน มารยาทของผู้ขับขี่รถยนต์โดยเฉพาะคนขับรถแท็กซี่ สามล้อ และรถมินิบัส ซึ่งมักชอบปาดซ้ายที่ขวาที่ และเมื่อเกิดอุบัติเหตุก็ทำให้เกิดขบวนการจราจร

การแก้ปัญหานั้น ก็ควรจะดึงดูดให้ประชาชนหันมาใช้รถโดยสารประจำทางให้มากขึ้น ด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพของรถโดยสารประจำทาง ตัวอย่างเช่นรถไมโครบัสก็เป็นรถประจำทางที่มีประสิทธิภาพให้ความสะดวกสบาย รวดเร็ว ถึงแม้ราคาค่าโดยสารค่อนข้างสูง แต่ว่าเมื่อเทียบกับประสิทธิภาพก็คุ้มค่าที่จะใช้บริการ การเพิ่มราคาของรถใหม่ให้สูงขึ้น การเพิ่มภาษีรถใหม่ การรณรงค์ให้มีมารยาทในการใช้รถ สิ่งเหล่านี้จะช่วยแก้ปัญหาการจราจรลดลงได้ ถ้าได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย

การประกอบอาชีพ

ชายมีประสบการณ์ในการทำงานมาแล้ว 3 แห่ง และเคยช่วยพ่อแม่ขายกล้วยเตี๊ยมมาแล้ว แต่ชายยังไม่รู้สึกพอใจกับงานที่ได้ทำมา จึงได้มาขับรถไมโครบัส มีคนเคยห้ามชายไม่ให้มาขับรถไมโครบัส เพราะบอกว่าเป็นงานหนักขายได้ต่ำ แต่เมื่อชายได้ลองมาทำแล้ว กลับไม่มีความรู้สึกเช่นนั้นเลย ในตอนแรกที่ขับรถไมโครบัส ชายเคยคิดว่าคนขับอีกไม่นาน แต่พอทำไปเรื่อยๆ กลับยังไม่คิดไปทำงานอื่น แม้ว่าเคยมีเพื่อนมาชวนไปทำงานที่อื่น

ชายขับรถไมโครบัสมาประมาณ ปีเศษ เคยถูกรื้อเรียน 1 ครั้ง เนื่องจากขับรถเร็ว แต่ยังไม่เคยประสบอุบัติเหตุ เนื่องจากเวลาขับรถชายจะตั้งใจขับ ไม่วอกแวก ชายวิ่งรถวันละประมาณ 2 เที่ยว ขายตั๋วได้วันละประมาณ 60 ใบ รายได้เฉลี่ยเดือนละประมาณ 10,000 บาท ซึ่งชายบอกว่าพอ เมื่อรวมกับของกรรยา

ชีวิตในอนาคต

ชายคิดว่าการขับรถไมโครบัสในปัจจุบัน เป็นอาชีพที่ดีอาชีพหนึ่ง ตนเองคงมีความพอใจในจุดนี้อยู่ ยังไม่คิดที่จะหางานใหม่ เว้นแต่ในอนาคต ถ้ามีช่องทางที่น่าสนใจและมีรายได้ดีกว่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายไสด
ผู้สัมภาษณ์ นาย คงพรรค คงทินิจ นิสิตปริญญาโท
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ ทำป่ล่อยรถไมโครบัส บริเวณสวนสยาม มีนบุรี
กรุงเทพมหานคร
เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539
เวลา 12.00 น.

ลักษณะทางสังคม

ไสดเป็นชายไทยอายุ 49 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร แต่ไปโตที่จังหวัดกาญจนบุรี ไสดเป็นบุตรคนที่ 2 ในบรรดาผู้ทั้งหมด 9 คน จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปัจจุบันไสด สมรสแล้ว มีบุตร 3 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 1 คน ครอบครัวของไสดมีฐานะปานกลาง บุตร ทั้ง 3 คนของไสด มีงานทำแล้วทุกคน ส่วนภรรยาทำงานขายอยู่กับบ้าน

บุคลิกภาพ

ไสดเป็นชายไทยรูปร่างตันทัด ผิวคล้ำ ผอมตรง เสียงแหบ การแต่งกายสะอาด เป็นคนชอบสนทนา กระฉับกระเฉง คล่องแคล่ว มีความมั่นใจในตัวเอง สังเกตได้จากการตอบ คำถาม ไสดจะตอบคำถามหนักแน่น ไสดเป็นคนคิดรวดเร็ว การตอบคำถามหรือการสนทนาจึง เร็วด้วย

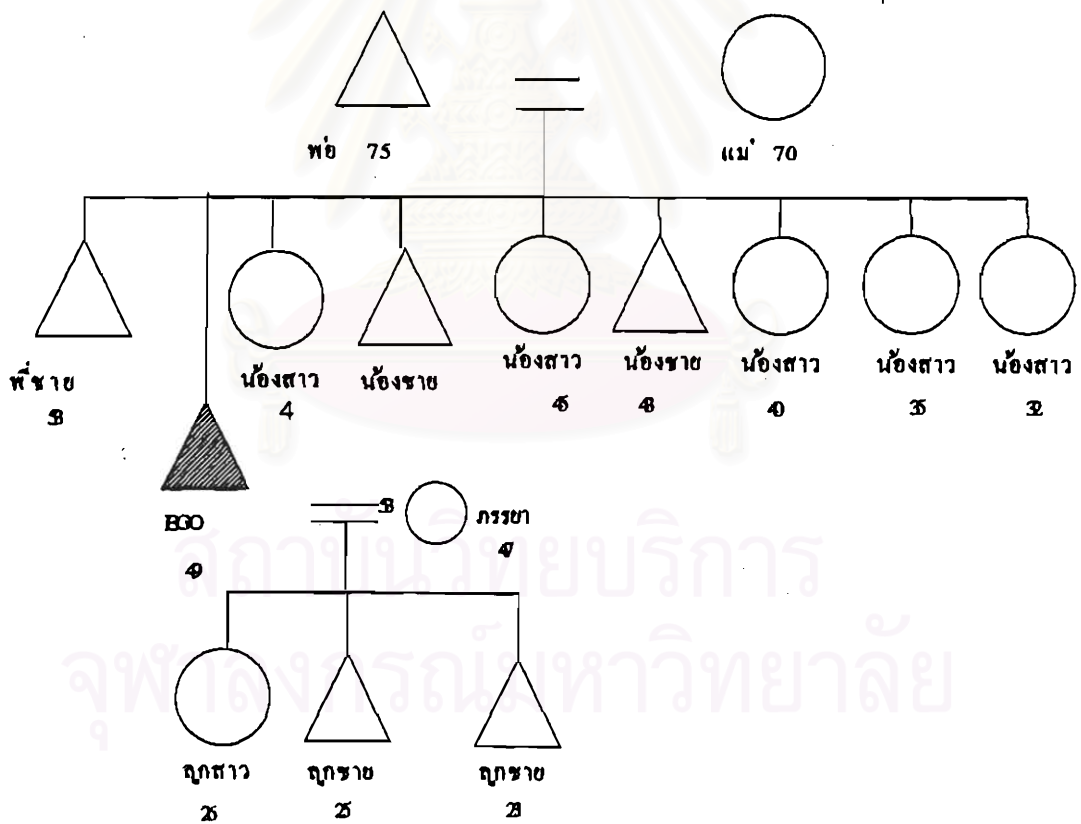
ไสดเป็นคนมีความรับผิดชอบสูง เนื่องจากไสดเป็นที่ขายคนที่ 2 ต้องช่วยพี่ชาย คนโตดูแลน้องๆ มาตั้งแต่เด็ก

ประวัติชีวิต

โตดเกิดมาในครอบครัวที่มีเชื้อสายจีน พ่อแม่ของโตดเป็นคนจีนที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและได้ทำอาชีพขายของ โตดช่วยพ่อแม่ขายของและดูแลน้องๆ มาตั้งแต่เด็ก จึงเป็นคนที่ยึดมั่น หลังจากนั้นโตดก็เดินทางเข้ามาอาศัยอยู่กับญาติในกรุงเทพมหานครและหางานทำ โตดทำงานมาหลายแห่งแล้ว เมื่อได้เงินมาโตดก็จะส่งให้กับทางบ้าน

เมื่อโตดแต่งงานมีครอบครัวแล้ว โตดก็ยังคงส่งเงินให้ทางบ้านสม่ำเสมอ แต่ปัจจุบันโตดเหลือแม่อยู่คนเดียว เพราะพ่อของโตดเสียชีวิตไปนานแล้ว

ครอบครัวและเครือญาติ

โศดเป็นลูกคนที่ 2 ในบรรดาลูกทั้งหมด 9 คน เป็นชาย 4 คน หญิง 5 คน โศดจะไม่ค่อยสนิทกับน้องๆ เท่าใดนัก เพราะตอนเป็นเด็ก โศดต้องทำงานจึงไม่ได้คลุกคลีกับน้อง ปัจจุบันพี่น้องของโศดมีครอบครัวกันหมดแล้ว ยกเว้นน้องสาวคนสุดท้ายยังไม่มีการครอบครัวและอาศัยอยู่กับพ่อแม่สองคน วันหยุดพี่น้องคนอื่นๆ ก็จะเดินทางไปเยี่ยม พี่น้องของโศดทุกคนมีฐานะดี เช่นพี่ชายคนโตมีธุรกิจส่วนตัวเกี่ยวกับการขนส่ง น้องชายคนที่ 4 และน้องสาวคนที่ 5 รับราชการ ส่วนน้องชายคนที่ 6 ทำงานที่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง มีตำแหน่งหน้าที่ใหญ่โตพอสมควร

โศดสมรสกับภรรยาและมีลูก 3 คน เป็นหญิง 1 คน ชาย 2 คน โศดและลูกๆสนิทสนมกันมาก โศดสอนลูกทุกคนให้ขยันเรียนและขยันทำมาหากิน ปัจจุบันลูกทุกคนทำงานกันหมดทุกคนแล้ว ลูกสาวคนโตแต่งงานแล้วและรับราชการอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชร ส่วนลูกชายอีก 2 คน ยังไม่ได้แต่งงาน ทำงานอยู่ที่บริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานครและอาศัยอยู่กับโศด ภรรยาของโศดนั้นทำขนมส่งตามร้านค้าอยู่กับบ้าน

ชีวิตประจำวัน

โศดมีบ้านอยู่บริเวณถนนรามคำแหง โศดจะตื่นนอนประมาณ 4.00 น. ทุกวัน โศดจะเดินทางไปท่ารถไมโครบัส ประมาณ 4.30 น. จากนั้นก็จะเดินตรวจรถและเซ็นด์รับรถเพื่อนำรถออกวิ่งเที่ยวแรก เวลา 5.00 น. โศดเป็นคนขับรถใจเย็น ในวันหนึ่งจะขับได้ประมาณ 2 เที่ยว โศดมีเวลาพักในช่วงการทำงานไม่มากนัก ในตอนเช้าโศดจะทานอาหารมาจากบ้าน เพราะภรรยาโศดจะตื่นแต่เช้ามาทำอาหารเตรียมไว้ให้ ส่วนอาหารกลางวัน โศดจะมาทานที่ร้านใกล้ๆ ท่ารถ กับเพื่อนๆ ที่ขับรถไมโครบัสด้วยกัน โศดจะเลิกงานในเวลาประมาณ 12.00 น. หลังจากนั้นสักพัก ก็จะเดินทางกลับบ้านไปพักผ่อน และจะช่วยภรรยาเตรียมของทำขนมในตอนเย็นๆ อีกครั้งหนึ่ง โศดและครอบครัวจะรับประทานอาหารเช้าด้วยกันเกือบทุกวัน เว้นแต่บางวันที่ลูกของโศดเลิกงานค่ำ พวกเขาจะทานอาหารมาเรียบร้อยแล้ว ในช่วงการรับประทานอาหารเย็นกันนั้น ก็จะมีการสนทนาและปรึกษาหารือกัน ส่วนลูกสาวคนโตของโศดนั้นก็จะมีโทรศัพท์มาคุยครอบครัวบ้างในบางครั้ง หรือถ้าในวันหยุดก็จะมาเยี่ยม

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

โสดมีความเห็นว่าการจราจรนั้นมีปัญหาหลายอย่าง ที่ทำให้เกิดรถติดขัดในปัจจุบัน ปัญหาที่สำคัญ ในความคิดเห็นของโสดคือ การที่คนเรามีรถส่วนตัวเพิ่มมากขึ้น เฉลี่ยแล้วในแต่ละบ้านจะมีรถยนต์อย่างน้อย 1 คัน และเมื่อออกมาวิ่งบนถนน ทำให้ปริมาณรถกับถนนนั้นไม่สมดุลกัน เพราะถนนมีจำกัดไม่เพียงพอที่จะรองรับปริมาณรถยนต์ที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวัน ดังนั้นจึงควรมีการควบคุมปริมาณรถยนต์ จะเพิ่มขึ้น เช่น อาจจะมีการเพิ่มภาษีรถใหม่ให้สูงขึ้น แต่ก็เป็นการยากที่จะควบคุมปริมาณรถ โสดจึงยกตัวอย่างวิธีที่จะช่วยลดปัญหาการจราจรในปัจจุบัน

- การวางระบบเกี่ยวกับการควบคุมสัญญาณไฟจราจร
- การรณรงค์ให้มีมารยาทในการใช้รถใช้ถนน
- การใช้มาตรการลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎจราจร
- การพัฒนาการขนส่งมวลชนให้มีประสิทธิภาพ

โสดได้เน้นการแก้ปัญหาในข้อแรกว่าการวางระบบเกี่ยวกับการควบคุมสัญญาณจราจรว่า ถ้าในแต่ละแยกมีระบบที่เชื่อมโยงกัน สามารถระบายรถยนต์ในแต่ละแยกได้แล้ว ก็จะทำให้ลดปัญหาได้ โดยที่ไม่ต้องสร้างสะพานข้ามแยกหรืออุโมงค์ เพราะกว่าที่จะสร้างเสร็จก็จะทำให้การจราจรยังมีปัญหามากขึ้น

การประกอบอาชีพ

โสดได้ช่วยพ่อแม่ขายของอยู่ระยะหนึ่ง ต่อมาได้เดินทางเข้ามาในกรุงเทพมหานคร ทำงานอยู่ในร้านอาหารได้ประมาณ 2 ปี ก็ออกมาทำงานส่งของ โดยเป็นพนักงานขับรถ และได้แยกที่ทำงานอีกหลายแห่ง จนในที่สุดก็ได้มาขับรถไมโครบัสก่อนที่จะคิดมาขับรถไมโครบัส โสดได้ใช้เวลาตัดสินใจอยู่นาน เพราะโสดก็เบื่อหน่ายในปัญหาการจราจร แต่ด้วยความอยากลอง จึงตัดสินใจไปสมัครเป็นพนักงานขับรถ ในช่วงแรกของการขับรถไมโครบัสโสดก็รู้สึกเบื่อ แต่พอนานไปก็เริ่มชินและรู้สึกชอบในที่สุด

ในการขับรถไมโครบัส โสคจะได้รับเปอร์เซ็นต์จากตัวรถด้วยถ้าขายตัวได้มากก็จะมีรายได้มาก เฉลี่ยแล้ววันหนึ่งจะขายตัวรถได้ประมาณ 60 ใบ เดือนหนึ่งโสคก็จะมีรายได้ประมาณ 10,000 บาท ซึ่งเมื่อรวมกับของภรรยาแล้ว โสคกล่าวว่าเพียงพอ เพราะว่าโสคไม่ต้องรับภาระเรื่องลูกแล้ว เพราะมีงานทำกันหมดทุกคนแล้ว และทุกคนก็ให้เงินใช้ด้วย ลูกๆ ของโสคเคยบอกให้ลาออกแล้วมาอยู่บ้านช่วยทำขนมขายดีกว่าเพราะว่าไม่ต้องการให้โสคลำบาก แต่โสคยังไม่คิดที่จะลาออกเพราะโสคบอกว่าการขับรถไมโครบัสไม่ใช่งานหนักสำหรับตนเอง

ชีวิตในอนาคต

โสคกล่าวว่า จะขับรถไมโครบัสไปเรื่อยๆ จนกว่าจะรู้สึกว่ามีไหว จึงจะลาออก แล้วก็คงไปอยู่บ้านช่วยภรรยาทำขนมส่งต่อไป ส่วนเรื่องลูกก็มีงานทำกันหมดแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงแล้ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายสมชาย
 ผู้สัมภาษณ์ นาย กงพรรณ กงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่าปล่อยรถไมโครบัส บริเวณสวนสยาม มีนบุรี
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 11.00 น.

ลักษณะทางสังคม

สมชายเป็นชายไทยอายุ 32 ปี เกิดที่อำเภอสูงเนิน จังหวัดบุรีรัมย์ จบการศึกษา
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในอำเภอสูงเนิน นายสมชายประกอบอาชีพขับรถไมโครบัส
 อย่างเดียว มีภรรยาแล้ว มีบุตรสองคน เป็นชายทั้งสองคน คนโตอายุ 7 ปี คนเล็กอายุ 3 ปี
 ปัจจุบันนี้สมชายได้เช่าห้องอยู่กับภรรยา บริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ในราคา 2,500 บาทต่อ
 เดือน ส่วนบุตรทั้งสองคนอาศัยอยู่กับพ่อและแม่ที่จังหวัดบุรีรัมย์

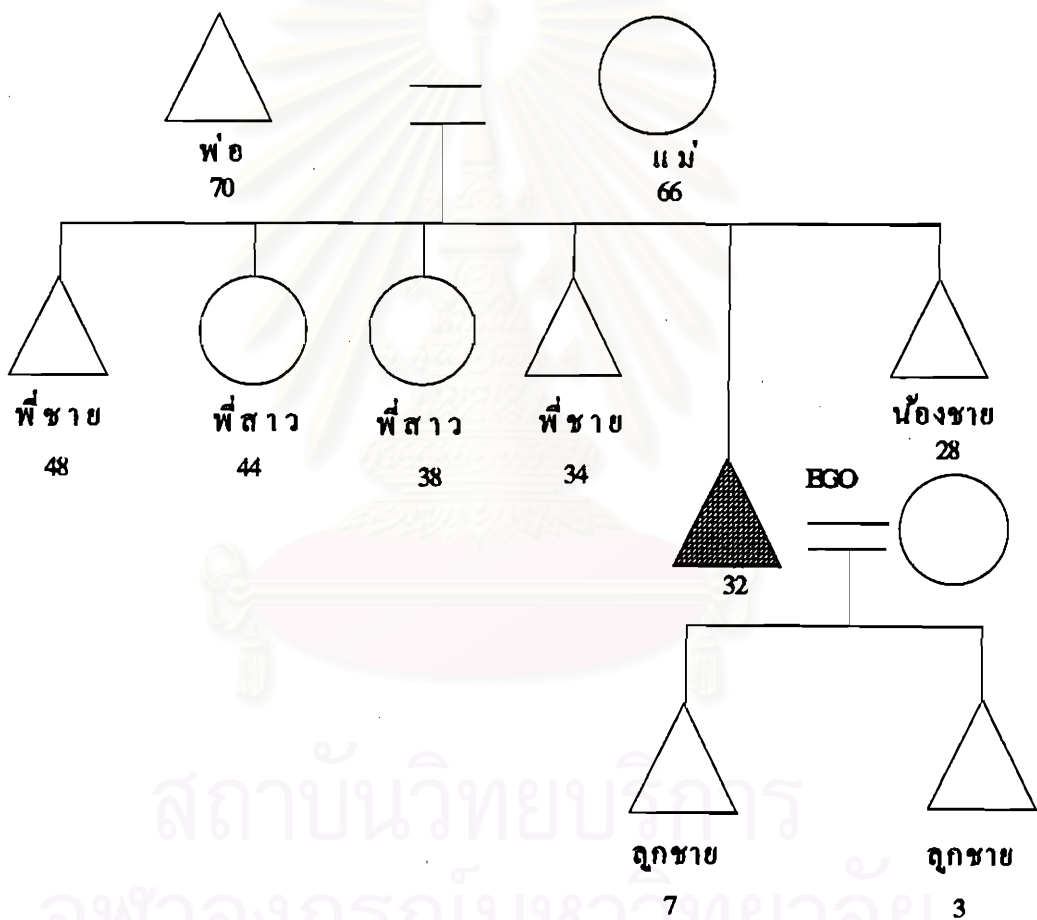
บุคลิกภาพ

สมชายเป็นคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ใบหน้าจึงมีลักษณะเด่นคือ มีกราม
 ใหญ่ ศีรษะออกค้ำแดง สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ลักษณะของสมชายค่อนข้างเป็นคนขี้อาย ไม่
 ค่อยกล้าแสดงออก เกรงขริม การแต่งกายเรียบร้อย

ประวัติชีวิต

สมชายเกิดที่จังหวัดบุรีรัมย์ ครอบครัวของสมชายมีอาชีพทำไร่นาฐานะค่อนข้างยากจน ในสมัยเด็ก สมชายเป็นคนที่เรียนหนังสือค่อนข้างดี แต่เนื่องจากที่บ้านไม่มีเงินส่งเสียให้เรียนต่อ จึงต้องเรียนเพียงแค่นั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 และเนื่องจากพ่อแม่ของนายสมชายมีอายุมากแล้ว ลูกๆ แต่ละคนจึงต้องรีบออกมาหางานทำ รวมทั้งนายสมชายด้วย

ครอบครัวและเครือญาติ

สมชายมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน 6 คน เป็นชาย 4 คน เป็นหญิง 2 คน สมชายเป็นคนที่ 5 ครอบครัวของสมชายเป็นครอบครัวที่มีฐานะยากจน พี่น้องจึงไม่ได้รับการ

ศึกษาสูงมากนัก คือ สูงที่สุดคือมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะพ่อแม่ไม่มีเงินที่จะส่งเสีย ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเป็นไปได้ด้วยดี สมชายจะสนิทกับน้องชายมากที่สุด ส่วนที่น้องคนอื่นก็จะติดต่อและไปมาหาสู่กันบ้าง สมชายเป็นคนที่มีความกตัญญูมาก รายได้ทุกเดือนที่ได้มาจะส่งให้พ่อ กับแม่ทุกเดือน สมชายประพฤติเช่นนี้มาตลอด ตั้งแต่เริ่มทำงานมา ส่วนในความสัมพันธ์ของครอบครัวนี้ สมชายเป็นคนที่รักลูกรักเมีย ถึงแม้ลูกทั้งสองจะอยู่ที่ต่างจังหวัด แต่สมชายก็จะเขียนจดหมายหรือโทรศัพท์ไปหาอย่างสม่ำเสมอ

ชีวิตประจำวัน

สมชายจะตื่นนอนประมาณตีสามครึ่ง ทำธุระส่วนตัว และออกจากบ้านตอนตีสี่ ก็จะไปรอรถเพื่อนั่งไปที่อยู่ ไปถึงที่อยู่ประมาณ ตี 04.20 น. จากนั้นก็ทานข้าวแกงบริเวณ อยู่นอกเสร็จก็จะไปลงชื่อ เพื่อรับรถ สมชายออกรถเที่ยวแรกประมาณ 05.00 น. และจะเข้าถึงอยู่ประมาณ 12.30 น. จากนั้นก็จะกลับบ้าน สมชายจะมีวันหยุดคือวันจันทร์ ในวันหยุด สมชายก็จะพักผ่อนอยู่กับบ้าน ชีวิตของสมชายก็จะปฏิบัติอย่างนี้ประจำ

ทัศนคติเกี่ยวกับจราจร

สมชายได้ให้ความคิดเห็นว่า ปัญหาจราจรของกรุงเทพฯ ในปัจจุบันนี้ แก้ไขได้ยาก เนื่องจากประมาทรถมากเกินไป ถนนไม่เพียงพอที่จะรองรับ ไม่ว่าจะมีการสร้างทางเพิ่มขนาดไหน ก็ไม่ทันต่อจำนวนรถที่เพิ่มขึ้นทุกวัน สมชายมองว่าสาเหตุที่คนกรุงเทพฯ ต้องขับรถ เพราะเพื่อความสะดวกสบายในการเดินทาง เพราะขนส่งมวลชนของรัฐไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ เพราะจำนวนผู้โดยสารมีมากกว่าจำนวนรถ ตลอดจนการบริการ ความสะดวก รวดเร็ว ทำให้ประชาชนต้องหันมาขับรถส่วนตัว สมชายยังได้กล่าวไว้ว่ามีรถประจำทางแอร์เย็นๆ สะอาด ไม่ต้องเบียดเสียด คนจะไปขับรถส่วนตัวให้เมื่อไหร่

สาเหตุปัญหาจราจรติดอีกสาเหตุหนึ่งคือ ความไม่มีน้ำใจ สมชายจะเป็นคนที่มีน้ำใจ คือ ถ้ารถของตนเองไปไม่ได้ ก็จะหยุดให้รถอีกคันหนึ่งไป ไม่ไปจอดรอปิดช่องทาง ซึ่งถ้าคนกรุงเทพฯ หันมามีน้ำใจให้กัน ก็จะทำให้ปัญหาจราจรติดนี้ลดน้อยลงไปได้บ้าง

ซึ่งการจราจรที่ติดขัดนี้ทำให้รายได้ของสมชายไม่ดีเท่าที่ควร คือ ถ้าวันไหนรถติดมาก ก็ต้องใช้เวลาต่อเที่ยวนาน ตัวก็จะขายได้น้อย แต่ถ้ารถไม่ติด ก็สามารถวิ่งเที่ยวได้มากขึ้น และตัวก็จะขายได้มากขึ้นตามไปด้วย เพราะฉะนั้นการจราจรจึงส่งผลโดยตรงต่ออาชีพของสมชาย ส่วนรถที่เป็นปัญหาในท้องถนน สมชายเห็นว่ารถแท็กซี่สร้างปัญหาให้มาก คือ คนขับแท็กซี่เหล่านี้จะคอยมองแต่ผู้โดยสารตลอดในบางครั้งถ้าผู้โดยสารเรียกก็จะเปลี่ยนช่องทางเข้ามาทันที หรือไม่ก็มีการจอดรับส่งในที่ที่ไม่ใช่จุดรับส่งและก่อให้เกิดปัญหาการติด

การประกอบอาชีพ

ครอบครัวของสมชายมีอาชีพทำไร่ ทำนา เมื่อสมชายจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว จึงออกมาช่วยพ่อแม่ทำนาทำไร่ จากนั้นก็ไปเป็นช่างไม้ ที่จังหวัดนครราชสีมา โดยการเป็นลูกจ้างของบริษัทแห่งหนึ่ง คือถ้ามีงานก็จะมาตามให้ไปก่อสร้าง แต่ถ้าไม่มีงาน สมชายก็จะอยู่บ้านที่บุรีรัมย์ โดยจะช่วยทำไร่ ทำนา สมชายเป็นช่างไม้ได้ 8 ปี ก็คิดอยากจะเปลี่ยนอาชีพบ้าง จึงเข้ามากรุงเทพฯ และได้มาสมัครเป็นคนขับรถได้ประมาณ 1 ปีแล้ว

การทำงานเป็นพนักงานขับรถไมโครบัสนี้ ก็นับว่าเป็นอาชีพที่รายได้ดีพอสมควร งานไม่หนัก ถ้าเทียบกับอาชีพเก่าคือช่างไม้ และรายได้ของสมชายในปัจจุบันจะอยู่ประมาณ 9,500 บาท ซึ่งก็พอใช้จ่าย และส่งเงินไปให้ลูกๆ ที่อยู่ต่างจังหวัดด้วย

ชีวิตในอนาคต

นายสมชายอยากจะเก็บเงินให้ได้ ชัก 5-6 หมื่นบาท โดยสมชายได้วางแผนไว้ว่า อาจจะควาน์รถกระบะ ออกมาวิ่งรับผลไม้ มาขาย ซึ่งเห็นว่าเป็นอาชีพที่มีผลตอบแทนดี เพราะสมชายมีเพื่อนที่ทำอาชีพนี้อยู่ แต่การเก็บเงินคงต้องอาศัยระยะเวลาพอสมควร

สัมภาษณ์ผู้ขับรถไมโครบัสในกรุงเทพมหานคร

ผู้ให้สัมภาษณ์ นายสร
 ผู้สัมภาษณ์ นาย กงพรรณ กงพินิจ นิสิตปริญญาโท
 คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สถานที่ ท่ารถออร์โตไมโครบัส บริเวณถนนศรีนครินทร์
 กรุงเทพมหานคร
 เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2539
 เวลา 13.00 น.

ลักษณะทางสังคม

สรอายุ 28 ปี เกิดที่จังหวัดราชบุรี ได้เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานครจนจบ
 ชั้น ป.ว.ช. จากพานิชยการจ่านงค์ ขับรถไมโครบัสได้ประมาณ 1 ปี ปัจจุบันสรยังไม่ได้สมรส
 แต่มีแฟนแล้วและกำลังวางแผนเกี่ยวกับการสมรสอยู่เร็วๆนี้

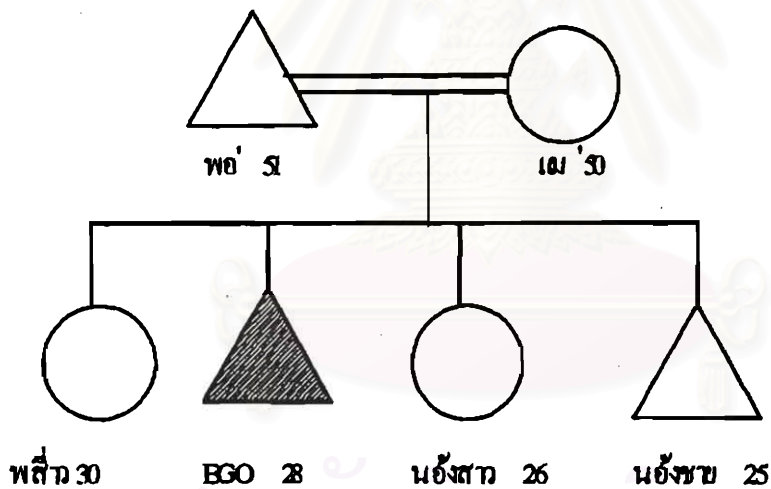
บุคลิกภาพ

สรเป็นคนที่มึลักษณะคดองแกล้วว่องไว สูงประมาณ 175 เซ็นติเมตร ผิวดำแดง
 หมมตรง สรจัดว่าเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีพอสมควร แต่งกายสะอาด สรเป็นคนที่มีพูดเร็ว บางครั้งถึง
 จะเร็ว ทำให้ฟังไม่ค่อยชัด สรมีความรู้หลายด้านไม่ว่าจะเป็นด้านกีฬา การเมือง หรือแม้แต่ละคร
 โทรทัศน์ เพราะสรบอกว่าถ้ามีเวลาว่างจะชอบอ่านหนังสือและดูโทรทัศน์ สรเป็นคนสุภาพ
 มารยาทดี และเป็นคนมีน้ำใจ การแต่งกายของสรจะแต่งตัวออกไปทางวัยรุ่น ตามแฟชั่น ดูจาก
 เครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ รองเท้า เนื่องจากสรอายุไม่มาก

ประวัติชีวิตของศร

ศรเกิดที่จังหวัดราชบุรี ครอบครัวมีอาชีพทำไร่ ต่อมาได้เลิกอาชีพทำไร่ และได้ย้ายเข้ามาในกรุงเทพมหานคร เปิดร้านขายของชำส่วนบิดาจับแท็กซี่ป้ายดำ ศรจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาจากจังหวัดราชบุรี และได้เข้ามาศึกษาต่อในกรุงเทพมหานครจนจบชั้น ปวช. ช่วงที่เรียน ปวช. นั้น ศรไม่ค่อยสนใจเรียนเท่าที่ควร แต่ก็สามารถเรียนจนจบได้แล้ว ก็มาช่วยพ่อแม่ขายของอยู่หนึ่ง ครรเป็นคนที่ขยันทำงานเอาการ และเป็นคนที่รักพี่รักน้อง หลังจากช่วยพ่อแม่ขายของได้อยู่พักหนึ่งก็ออกมาทำงานที่บริษัทย่านรัชดาภิเษก ศรเป็นคนที่ใช้เงินค่อนข้างฟุ่มเฟือย จึงไม่ค่อยเหลือเก็บ

ครอบครัวและเครือญาติ

ศรมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันทั้งหมด 4 คน เป็นหญิง 2 คน ชาย 2 คน ศรเป็นลูกคนที่ 2 ของครอบครัว และเป็นลูกชายคนโต ศรมีพี่สาว ซึ่งสมรสแล้วและแยกไปอยู่ต่างหาก ศรจะมีสนิทสนมกับน้องชายมากเป็นพิเศษ เพราะอายุไม่ห่างกันมากและเป็นผู้ชายเหมือนกัน มีปัญหาที่จะปรึกษาหารือกัน ส่วนพี่สาวของศรก็จะสนิทกับน้องสาว ปัจจุบันศรทำงานมีรายได้ ศรแบ่งรายได้ส่วนหนึ่งช่วยเหลือน้องเกี่ยวกับการเรียน ทำให้ช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ไปได้ส่วนหนึ่ง ส่วนน้องชายของศรก็มีงานทำแล้ว ศรยังคงอาศัยอยู่กับครอบครัว

ย่านห้วยขวางซึ่งเป็นบ้านเช่า ทรและพ่อแม่มีความเห็นว่าควรจะหาซื้อบ้านสักหลัง เป็นของตัวเอง โดยเขาค่าเช่าบ้านที่เสียแต่ละเดือนมาเป็นเงินผ่อนดีกว่า โดยทุกคนในครอบครัวเห็นดีด้วย และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในทุกๆด้าน แสดงให้เห็นถึงความรักใคร่ปรองดองของญาติพี่น้อง

ชีวิตประจำวัน

เนื่องจากทรขับรถไมโครบัสกะเช้า ทรตื่นประมาณ ติ 4 ทำภาระกิจส่วนตัว และออกเดินทางมาถึงท่ารถไมโครบัสประมาณ 4.45 น. เพราะจะต้องรับรถในเวลาประมาณ 5.00 น. แล้วก็ขับรถไปตามเส้นทาง พอถึงท่ารถปลายทางทรจะมีเวลาพักประมาณ 15 นาที แล้วก็ต้องออกรถต่อ ชีวิตในการทำงานของทรก็จะคล้ายๆ กัน หลังจากเลิกงาน ทรก็จะกลับบ้าน ช่วยพ่อแม่ขายของ บางวันทรก็ออกไปรับแฟนในตอนเย็น หรือไปเดินตามศูนย์การค้าใกล้บ้าน ในวันหยุดบางครั้งทรจะพาแม่ น้องชาย น้องสาว และแฟน ไปดูภาพยนตร์ ทุกคนในครอบครัวของทรจะรู้จักมักคุ้นเคยกับแฟนของทรเพราะทรจะพาไปที่บ้านบ่อยๆ ทรไม่ชอบนอนดึก เพราะว่าต้องตื่นเช้า การนอนดึกเคยทำให้ทรเสียนงานมาครั้งหนึ่งแล้ว จึงทำให้ทรไม่ชอบนอนดึกอีกถ้าไม่จำเป็น

ทัศนคติเกี่ยวกับการจราจร

ทรให้ความเห็นว่าควรให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้มงวดเกี่ยวกับการเคารพกฎจราจรให้มากขึ้น เพราะถ้าตำรวจทำงานจริงจังก็น่าจะทำให้ผู้ขับรถเกรงกลัวและไม่กล้าทำผิดกฎจราจรอีก ทรเห็นว่าการสร้างสะพานข้ามทางแยก หรืออุโมงค์ก็มีส่วน ช่วยลดปัญหาการจราจรได้บ้างแต่ไม่มากเท่าที่ควร ทรอยากให้ผู้ใช้รถส่วนตัวหันมาใช้บริการขนส่งมวลชนบ้าง

การพัฒนาสาธารณูปโภคบางครั้งก็มีส่วนทำให้เกิดปัญหาการจราจรด้วย เช่น

1. การซ่อมแซมปรับปรุงท่อน้ำประปา
2. การทำท่อบำบัดน้ำเสีย

การพัฒนาสาธารณูปโภคพวกนี้ ทำให้เสียเวลาการจราจรไป ซึ่งโครงการบางโครงการมิได้แล้วเสร็จตามกำหนดที่ได้ให้ไว้ การแก้ปัญหการจราจรนั้นทรกล่าวว่าในปัจจุบันนั้นไม่

สามารถที่จะแก้ได้ มีเพียงวิธีที่จะบรรเทาปัญหาการจราจรเท่านั้น ก็คืออาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ คนขับรถ คนเดินถนน รวมถึงพ่อค้าแม่ค้า

สำหรับในส่วนของรถไมโครบัสเท่านั้น ครกกล่าวว่ารถไมโครบัสเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาการจราจรด้วยเช่นกัน เพราะจะช่วยดึงดูดให้ผู้ที่ใช้รถส่วนตัวหันมาใช้บริการของรถไมโครบัส เพราะรถไมโครบัสเป็นรถที่ขนาดเล็ก และมีความคล่องตัวไม่แพ้รถส่วนตัว สำหรับเรื่องค่าโดยสารของรถไมโครบัสนั้น ครเห็นว่าจะเกินไป เนื่องจากราคาที่คิดนั้นเป็นราคาตลอดสาย ถ้าผู้ใช้บริการในระยะทางไกลก็จะยิ่งคุ้มค่า

การประกอบอาชีพ

หลังจากสรจบปวช. แล้ว ก็ได้ช่วยพ่อแม่ขายของอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นก็หางานทำและได้งานในบริษัทขายแลกเปลี่ยนรถยนต์เก่า ซึ่งทำอยู่จนก็รู้สึกเบื่อ จึงลาออกมา เนื่องจากรายได้ไม่ดี ประกอบกับ การแข่งขันในตลาดรถยนต์มือสองนั้นสูง จึงได้ออกมาสมัครเป็นพนักงานขับรถที่บริษัทบางกอกไมโครบัส

การเริ่มขับรถไมโครบัส วันแรกครรู้สึกตื่นเต้น เพราะไม่เคยขับรถที่มีผู้โดยสารนั่งมาด้วยมากๆ ทำให้รู้สึกเงิน ครเป็นคนที่มีประสบการณ์ในการขับรถดี การขับรถไมโครบัสสำหรับครไม่ถือเป็นงานหนัก เมื่อเทียบกับค่าตอบแทนที่ได้รับ ครจะได้รับเงินเดือนและเปอร์เซ็นต์จกตัวรวมแล้ว เดือนละประมาณ 10,000 บาท ช่วงเวลาในการทำงานครพยายามไม่เครียดกับงานหรือปัญหาการจราจร เพราะถ้าเครียดหรืออารมณ์เสียแล้ว อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ ซึ่งผู้ที่ขับรถไมโครบัสทุกคนไม่อยากจะให้เกิดอุบัติเหตุ เพราะจะถูกหักเงิน

ชีวิตในอนาคต

ตอนนี้ครยังคงพอใจกับการขับรถไมโครบัสอยู่ ยังไม่คิดที่จะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอย่างอื่น แต่ดำเนินไปได้ครอยากมีกิจการส่วนตัวเล็กๆ สักอย่างจะได้ไม่ต้องมาเป็นลูกจ้างใคร